Colecția Clepsidra

Ion Ochinciuc

NOROCUL ERA ȘCHIOP

EDITURA EMINESCU

Colecția
Clepsidra

Coperta de
Petre Hagiu

Ion Ochinciuc

NOROCUL ERA ȘCHIOP

224899 - Tea

Colecția Clepsidra

EDITURA EMINESCU
BUCUREȘTI 1983

După o idee a doctorului
SANDU ANATOL

Capitolul 1

Mărunțel, brunețel, iute ca un prîsnel, Ion D. Ioan se strecură pe nesimțite în cabinetul lui Sergiu Timaru.

— Să trăiți !

— Poftiți !

Din obișnuință, Ion D. Ioan aruncă o căutătură scurtă prin încăpere.

— Luați loc ! îl invită doctorul.

— Mulțumesc !

Era întîia oară cînd se priveau direct în ochi. Doctorul schiță un zîmbet :

— V-a pus cumva asistenta mea în temă ?

— Nu, răspunse Ion D. Ioan iute, preventiv. Mi-a zis doar că vreți să mă vedeți.

— Precis nu v-a spus nimic ? insistă Sergiu Timaru.

— Nu pun bază decît pe informațiile obținute de la sursă.

— Cu ce vă ocupaţi ?
— Cu de toate.
— Şi furturi ?
— De-un anumit fel.
— Ce funcţie aveţi ?
— Vă pot spune gradul : sînt căpitan de securitate.
— Nu-mi dau seama dacă e mult sau puţin...
— Pentru ce aveţi dumneavoastră nevoie, e suficient... Presupun !

Doctorul se arătă puţin descumpănit. I se părea că Ion D. Ioan manifesta o anume suficienţă... fapt ce-i displăcea îndeobşte. Şi-apoi, maniera în care acesta se insinuase în clinică iarăşi îl cam deranjase. Cînd îl zărise pe căpitan întîia oară, în camera de gardă, crezuse că-i un pacient oarecare al asistentei sale, Tina Dornescu, şi trecuse cu vederea peste acest fapt. Dar cînd vizitele „nepoftitului" începuseră a se îndesi, socotise de cuviinţă să ia atitudine :

„Tina ! Individul acesta vine cam des pe aici."

Asistenta medicală roşise, dar nu-şi pierduse prezenţa de spirit. Replicase prompt :

„Nu-şi face decît datoria."

„În ce sens ?"

„Nu în cel la care vă gîndiţi dumneavoastră, probabil."

„Are vreo misiune ?"

„Cam aşa ceva."

Doctorul nu mai insistase.

„La urma-urmei e treaba lor", îşi zisese resemnat. Şi adăugase în sinea lui : „Unde-s doi care se ceartă ori se iubesc... nu-i bine să te amesteci".

Nu bănuise însă că va veni o zi cînd va fi nevoit să apeleze la serviciile „nepoftitului" din camera de gardă.

— Mă iertați că insist, dar pînă acum n-am avut de-a face decît cu agenții de circulație, reluă el discuția cu Ion D. Ioan.

— Vă cred, rosti acesta binevoitor.

Doctorul își lărgi zîmbetul. Mărunțelul din fața sa începuse a-i deveni simpatic.

— De ce zîmbiți ? păru intrigat căpitanul.

Sergiu Timaru rămase o clipă descumpănit.

— Aveam o părere mai... deformată.

— Despre mine sau despre confrații mei, în general ?

— N-aș putea spune că am făcut pînă acum vreo distincție.

Deși lezat, Ion D. Ioan rosti cu indiferență :

— Mă rog !

— De vină-i uniforma, stărui Sergiu Timaru.

— Pe mine nu m-ați văzut niciodată în uniformă, sper.

— E ca și cum ați purta-o.

Sinceritatea nițel cam brutală a doctorului îl atrăgea totuși pe Ion D. Ioan :

— Și ce-ați vrea să fac ?

— Nimic... S-o purtați mai departe... Pentru că nu ne mai putem dezbăra de uniforme... Sînt, se pare, un rău necesar.

Ion D. Ioan își privi din obișnuință ceasul brățară.

— Vă grăbiți ? se interesă Sergiu Timaru.

— Nu... E un gest reflex.

— Să revenim totuși la... „ce mă doare".

— Vă ascult.

— Funcția pe care o aveți vă îngăduie să mă ajutați la efectuarea unei anchete discrete ?

— Pînă la un punct.

— Ce-ar însemna acest „punct" ?

— Să presupunem că descoperim infractorul sau infractorii — asta se va vedea pe parcurs — și pentru a-i împiedica să-și ducă fapta rea pînă la capăt am putea fi nevoiți să apelăm și la alte forțe.

Sergiu Timaru cumpăni spusele lui Ion D. Ioan.

— O rugăminte, rosti el apoi grav.

— Spuneți..

— Îmi făgăduiți să nu întreprindeți nimic înainte de-a mă consulta ?

— Asta, în orice caz.

Sergiu Timaru începu să răsfoiască, aparent în neștire, o revistă ilustrată. Ion D. Ioan trase cu coada ochiului. Era o publicație în limba italiană. Doctorul stărui asupra paginii dominate de chipul unui fante surîzător. Înmînă apoi revista căpitanului.

— Vă spune ceva ?

— Parc-ar fi...

— Nani !

— Fantastică asemănare ! exclamă Ion D. Ioan.

Doctorul îl preveni :

— Asemănarea nu-i deloc întîmplătoare. Cînd l-am „sculptat" pe Nani am avut în față acest model.

— Ați vrut sau...

— N-aș putea spune că am ținut neapărat să-l fac după chipul și asemănarea șarlatanului din această revistă...

— De ce-l socotiți șarlatan ?

— N-ați văzut ce cuprinde revista asta ? Se ocupă de treburi „oculte".

— Aha !

— Iar Mike Buonavista — așa-l cheamă pe pezevenghi — e una din vedetele publicațiilor occidentale de acest gen.

Ion D. Ioan răsfoi revista, înregistră de pe copertă titlul și data apariției, apoi remarcă :

— N-am văzut-o prin chioșcurile de la noi.

— Mi-a adus-o o pacientă.

— Viola Robert !

Doctorul surîse complice :

— Sînteți cu ochii pe ea ?

— Oarecum.

— Ce părere aveți ? I-am „făcut" un nas frumușel ?

Ion D. Ioan îl complimentă :

— Artă !

Doctorul scoase un suspin :

— Iar de atunci nu mai scap de ea... Ține morțiș să devin vedetă de televiziune !

— Și nu vă surîde ?

— Deloc... Nu-mi place acest gen de publicitate.

— Vă cred ! Nici mie nu mi-ar place. Nu-i vorbă că nici nu mă paște asemenea pericol...

Doctorul rămăsese cu ochii fixați undeva, pe peretele din fața sa. Ion D. Ioan era încredințat că nici nu-i auzise ultima replică.

„Nu i-s boii acasă", constată el.

Pentru a-i confirma parcă presupunerea, Sergiu Timaru începu să-și pună ordine în hîrtiile de pe birou. Își aminti apoi de musafirul său și se scuză :

— Numai o clipă !

— Vă rog !

Ion D. Ioan remarcă grija cu care doctorul încuia revista ilustrată într-un sertar al biroului.

„E un tip meticulos", observă.

Și aștepță răbdător. Dar Sergiu Timaru îl surprinse cu întrebarea :

— Începem ? S-o pornim de aici, arătă numaidecît spre seif. Se şi ridicase între timp, urmat de căpitan. Atît cît mă pricep, continuă doctorul, încuietoarea n-a fost forţată... Am cercetat-o şi cu lupa... Uită-te şi dumneata.

— Îmi îngăduiţi să folosesc mijloacele mele ?

— Cum poftiţi.

Ion D. Ioan începu o cercetare minuţioasă.

— E şi asta o meserie ! constată doctorul la un moment dat.

— Este, îi confirmă Ion D. Ioan. Dar, ca să fie o treabă gospodărească, ar trebui să apelăm la oamenii noştri de specialitate. Doctorul se nelinişti. Am înţeles ! deocamdată mă voi rezuma la posibilităţile mele.

Ajunse între timp la obiectul cu pricina : o cutie de carton dreptunghiulară, celulară, plină cu flacoane goale.

— Au fost cu SERTIM ? se interesă ofiţerul.

Doctorul îi confirmă.

Ion D. Ioan stărui apoi îndelung, cu privirea, asupra celor două celule din care dispăruseră flacoanele pline. Şi întrebă :

— În afară de dumneavoastră, cine mai are acces la seif ?

— Nimeni.

— Dar cine i-a injectat lui Nani serul ?

— Asistenta mea... Tina. I-am dat în fiecare zi cîte un flacon şi i-am cerut să mi-l înapoieze, fără întîrziere, după injectare.

Cîntărind în mînă o sticluţă goală, Ion D. Ioan exclamă cu pioşenie :

— Serul Timaru... Faimosul SERTIM !

Doctorul schiţă un zîmbet incert :

— Știu eu cît e de faimos ? Ceea ce pot să spun e că reprezintă încununarea strădaniilor mele de-o viață... Iar pierderea lui ar fi o adevărată catastrofa.

— Cînd v-ați dat seama de dispariția celor două flacoane pline ?

— Azi dimineață, de îndată ce-am sosit la clinică... A devenit pentru mine un gest reflex... Cum intru în cabinet, prima mea grijă este să controlez seiful.

— Și-n dimineața asta ați procedat la fel ?

— Absolut !

— Mai era cineva de față ?

— Nimeni.

— Cine mai știa de prezența flacoanelor în seif ?

— Asistenta mea... Tina !

— Și ea ce-a zis ?

— Nu v-a povestit ?

— Vă precizez din nou că nu pun bază decît pe...

— ...informațiile de la sursă, îl completă Sergiu Timaru zîmbind nițel malițios. Apoi adăugă : Am avut cu Tina o discuție mai neplăcută... Ea socotește probabil că, după cincizeci de ani, memoria unui om ca mine începe să dea semne de oboseală... Și are dreptate... De aceea am chemat-o și-am supus-o unui interogatoriu care a necăjit-o.

Ion D. Ioan zîmbi bonom :

— Are să-i treacă.

Doctorul continuă :

— Cînd mi-am dat seama ce se întîmplase, am strigat-o imediat pe Tina cu un glas probabil mai aspru ca de obicei... Ea mi s-a înfățișat cu un aer intrigat și ofensat totodată. „Cînd i-ai făcut lui Nani ultima injecție cu SERTIM ?“ am întrebat-o. „Alaltăieri“, mi-a răspuns. „Și ieri ?“ Asta a înfuriat-o... Știți doar că e o fire mai iute.

Mi-a zis mînioasă : „Nu mi-aţi cerut dumneavoastră să întrerup tratamentul ?“ Aşa era. Trecusem şi-n foaia de observaţie. Voiam să văd cum merge vindecarea şi fără SERTIM. Cu toate acestea, am insistat : „Tina ! Gîndeşte-te bine. Poate i-ai făcut şi ieri o injecţie lui Nani“. Era caraghios. Mi-am dat seama chiar în clipa aceea, dar nu mai puteam retracta. „Porumbelul“ îmi zburase din gură. Tina abia se abţinea să nu izbucnească în plîns : „Nu vă înţeleg !“, a rostit ea aproape ca un geamăt de durere. În clipa aceea mi-am pierdut şi eu controlul : „Nici eu nu înţeleg ! i-am strigat. Unde-s flacoanele cu SERTIM, care au mai rămas ?“ Tina a încremenit. Şi-abia după un timp a întrebat cu glasul sugrumat : „Au dispărut cele două flacoane pline ?“ Am început să mă bîlbîi de furie : „Pă... păi... păi eu ce naiba îţi tot spun ?“ Tina a întors abia atunci spre seif nişte ochi mari, bulbucaţi de spaimă : „De aici ?“ „Era să-ţi spun eu de unde !“ am repezit-o. Simţeam însă că mă mai liniştesc. Tina, în schimb, se uita cînd la seif, cît la mine, bîiguind : „Vreţi să spuneţi că...“ „Nu vreau nimic“, am întrerupt-o. Ea a insistat : „Vă jur că...“ „Încetează ! m-am răstit iarăşi la ea. Ştii bine că eşti ultimul om pe care l-aş bănui.“

Fără a-l scăpa pe doctor nici o clipă din ochi. Ion D. Ioan îl întrebă fără înconjur :

— Şi vă menţineţi acest punct de vedere ?

— Absolut.

— De ce ? Pentru că e prietena mea... A unui căpitan de securitate.

— Să nu vă supăraţi, dar fata asta lucrează cu mine de cinci ani... Adică de la absolvirea şcolii... În secţia mea a făcut primii paşi în meserie şi a fost alături de

mine la cele mai dificile intervenţii chirurgicale. Cred în cinstea, corectitudinea, acestei fete, ca şi-n mine.

Învîrtind absent un creion cu pastă, Ion D. Ioan îşi zicea : „O apără cu prea mult foc... Nu cumva a fost... sau poate mai este ceva între ei ?"

Se ruşină apoi singur de asemenea presupunere şi aşează creionul la loc, în suportul din care-l luase. Intuindu-i gîndul, doctorul îl iscodi :

— Ce vă nemulţumeşte ?

— O, nimic ! exclamă căpitanul. Mă gîndeam la Tina.

— E o asistentă medicală excepţională, stărui Sergiu Timaru. Îmi amintesc că, după prima zi cînd m-a ajutat la o operaţie, i-am zis : „Tu ai ceva de nemţoaică". Iar ea s-a interesat : „Ca înfăţişare ?" „Şi tipologic... dar mai ales ca pedanterie", i-am precizat. Ea a recunoscut : „Am într-adevăr o bunică săsoaică".

Ion D. Ioan trase iarăşi creionul din suport, dar nu pentru a se juca, ci a-şi nota într-un carneţel.

— Să recapitulăm, rosti el în timp ce scria. Aţi venit la clinică...

— La ora opt, îi preciză Sergiu Timaru.

— Cine v-a întîmpinat ?

— Mai întîi portarul de noapte, care nu pleacă pînă ce nu-mi dă „raportul".

Căpitanul păru surprins :

— Portarul ? !

— Nu i-am cerut aşa ceva, dar el socoteşte de datoria lui să mă aştepte şi să-mi spună tot ce s-a întîmplat în cursul nopţii... Încît, atunci cînd primesc raportul medicului de gardă, aproape că nu mai aflu nici o noutate.

— Interesant om.

— E de douăzeci şi cinci de ani aici.

— Numele ?

— Vasile Caras.

Ion D. Ioan şi-l notă cu majuscule.

— După aceea ? ceru el.

— Am intrat în cabinet, mi-am dezbrăcat hainele de oraş şi...

— V-aţi pus „uniforma" de chirurg, îl completă Ion D. Ioan, servindu-i doctorului acelaşi zîmbet niţel maliţios.

— Într-adevăr, recunoscu Sergiu Timaru. Nu putem scăpa de „uniforme".

— În afară de dumneavoastră, cine mai are acces la seif ? continuă căpitanul interogarea.

— V-am mai spus, preciză doctorul. Nimeni.

— Nici soţia dumneavoastră ?

— Nu există decît o singură cheie, pe care o port permanent la mine.

— Şi cifrul ?

— Îl schimb în fiecare zi.

— Presupun că nu-l notaţi undeva ? !

— Nu-i nevoie.

— Nu vi s-a întîmplat să-l uitaţi vreodată ?

— E o combinaţie de cifre alcătuită din ziua, luna şi anul în curs.

Ion D. Ioan cîntărea cheia seifului în palmă. Constată :

— Se poate lua oricînd un mulaj de pe ea.

Sergiu Timaru sări ca ars :

— Ţi-am spus că nu mă despart niciodată de cheia asta

Dîndu-şi seama că întrecuse măsura, şi ca ton şi ca formulă de adresare, doctorul intenţionă să-şi ceară scuze, dar Ion D. Ioan îl opri cu un gest care voia să spună : „Nu mă formalizez", după care luă discuţia :

— Nici cînd faceţi baie nu vă despărţiţi de cheia asta ?

— Doar nu insinuezi că...

— Cine are acces în dormitorul dumneavoastră ? îi reteză vorba căpitanul.

— Soţia mea şi... rareori, fiică-mea.

— Dar Nani ?

— Nani ?

— Nu l-aţi găzduit la dumneavoastră ?

Întrebarea îi confirmă lui Sergiu Timaru presupunerea că Tina Dornescu îl pusese pe căpitan în curent cu tot ce ştia ea. Încît recunoscu :

— I-am dat într-adevăr lui Nani, pentru un timp, micul apartament de la mansardă... Dar are intrare separată. Şi nu vine jos decît atunci cînd îl poftesc eu.

Ion D. Ioan stărui :

— Chiar numai cînd îl „poftiţi" dumneavoastră ?

Insinuarea era evidentă. Sergiu Timaru păli :

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Vă rog să mă iertaţi, continuă căpitanul pe acelaşi ton calm, dar trebuie să jucăm cu toate cărţile... pe faţă ! Asta în ipoteza că doriţi să ajungem la un rezultat.

Doctorul îngăimă :

— N-aş fi vrut să...

— Vă înţeleg foarte bine, îl întrerupse căpitanul, dar ştiţi cum se spune : „Hoţul cu un păcat, păgubaşul cu o mie"... Încît, vă sfătuiesc să nu ne ferim de nici o întrebare, oricît de delicată ar fi.

Sergiu Timaru se sprijini de birou, apoi se lăsă pe scaun cu un oftat adînc.

— N-am ce face ! rosti el cu năduf. Mi-i teamă că l-am băgat pe dracu' în casă.

— Şi de ce nu-l daţi afară ?

— Nu pot ! se căina Sergiu Timaru. Nani e cea mai izbutită creaţie a mea, în chirurgia plastică... Şi-apoi, refuz

să-l socotesc un ticălos... Faptul că a sucit capul fiică-mi, că e și el, bănuiesc, îndrăgostit de ea pînă peste urechi, sînt păcate omenești, la urma-urmei de înțeles... Altă vină n-am ce să-i aduc.

Părerea lui Ion D. Ioan era, se pare, alta :

— Știți că nici pînă acum n-am izbutit să-l identificăm pe Nani ?

— Mi s-a spus.

— Și nu credeți că a început să-și revină din amnezie ?

Doctorul cumpăni :

— Încă nu-mi dau seama... Deși mă preocupă permanent acest lucru... De aceea l-am și primit la mine, în casă... Ca să-l pot avea mereu sub observație... Cazul, bănuiești, mă interesează enorm.

— Și nici un semn care să-i trădeze revenirea din amnezie ?

— Nimic, mărturisi doctorul deși, scontasem mult pe șocul, firesc, de după scoaterea pansamentelor.

— Chiar ! se arătă căpitanul interesat. Cum a reacționat ?

— A făcut mai întîi niște ochi mari, nedumeriți. apoi a izbucnit în rîs.

— Se plăcea ?

— Mult !... Era fericit !... Avea și el, în sfîrșit, un chip omenesc... Știi cum arăta cînd a venit la mine ?

— Ba bine că nu !

— În afară de chip, continuă Sergiu Timaru, cred că am izbutit să-i schimb și comportamentul... Nu mai e atît de impulsiv... Vrea să redevină, cum zice el, un gentleman.

Căpitanul înregistră atent replica :

— Ce-a spus ? Să „redevină"... ?

— E convins că înainte de-a fi suferit accidentul acela nefericit a fost și el „cineva"... Oricum, dovedește reale înclinații spre tehnică... A avut, probabil, și unele cunoștințe de limbi străine... Pentru că e foarte atent cînd se vorbește franceza, engleza, rusa și germana... A fost cu certitudine un om instruit.

— Dacă-i așa, presupun, că manifestă interes și pentru tratamentul pe care i-l aplicați...

— Normal.

— I-ați vorbit cumva despre importanța serului descoperit de dumneavoastră ?

— Eram obligat... Nani a fost primul pacient căruia i-am aplicat un tratament complet cu SERTIM... A trebuit să-i cer și o declarație scrisă, pentru ca, în eventualitatea unui eșec, să nu mă trezesc cu cine știe ce pretenții din partea sa.

— Mare lucru n-avea ce pierde, observă Ion D. Ioan. Mai hidos decît era nu-l puteați face.

Sergiu Timaru zîmbi cu bonomie :

— Natura îți joacă cele mai năstrușnice farse.

— După opinia dumneavoastră, insistă căpitanul, Nani e conștient acum de adevărata valoare a SERTIM-ului ?

— Aș înclina să răspund afirmativ... E un om deosebit de inteligent.

— Încă o întrebare.

— Te rog.

— Dacă cele două flacoane dispărute din seif ajung, să zicem, într-un mare laborator occidental ?

— N-ar fi mare scofală. Fără formula chimică...

— Unde țineți această formulă ?

— Aici ! rosti Sergiu Timaru, *poposind* cu degetul arătător între sprîncene.

— În afară de dumneavoastră, cine mai cunoaşte această formulă ?

— Soţia mea.

— Şi dînsa unde o păstrează ?

Doctorul repetă acelaşi gest :

— Tot aici... cu menţiunea că ea nu *cunoaşte întreaga* formulă... I-am dat-o fragmentar, pe măsură ce-o definitivam.

— Eu nu mă pricep, continuă Ion D. Ioan, dar presupun că pînă aţi definitivat formula SERTIM-ului, aţi conceput fel de fel de ecuaţii chimice...

— Şi fizice, şi matematice, îl completă Sergiu Timaru.

Căpitanul imită gestul doctorului, punîndu-i degetul între sprîncene :

— Doar n-o să spuneţi că le-aţi prelucrat pe toate aici ?

— Nu ! Evident, îi ripostă doctorul. Dar toate colile de hîrtie mîzgălite au fost arse cu propria mea mînă.

— N-a mai rămas chiar nici un petic de hîrtie scrisă ?

Doctorul Timaru se văzu nevoit să recunoască :

— Doar două file.

— Care cuprind formula ?

— Cam aşa ceva.

— Şi unde se află acum ?

— La mine acasă, între cărţile din bibliotecă.

— Nu sînteţi deloc original, observă Ion D. Ioan.

— Era mai bine să le fi păstrat în seif ?

— Nu ! Fără îndoială ! Dar ce vă face să credeţi că cel care a sustras flacoanele cu SERTIM n-a urmărit să intre şi în posesia formulei acestui ser ?

— Azi-dimineaţă, cînd am plecat de acasă, era la locul ei.

— Aţi avea ceva împotrivă dacă am trage acum o fugă pînă acasă la dumneavoastră ca să ne convingem ?

— Mi-ai vîrît un cui în inimă, mărturisi doctorul brusc îngrijorat.

•

Casa bătrînească, ocupată de familia Timaru, fusese clădită mai departe de stradă, la capătul unei alei străjuite de castani. Un gard înalt, din fier forjat închidea intrarea în alee. Sergiu Timaru opri mașina în fața porții și sări grăbit de la volan. Ion D. Ioan îl urmă. Zăpușeala zilei de iulie, care începuse să încingă asfaltul, încă nu se făcuse simțită în aleea umbrită de monumentalii castani. Pietrișul alb scîrțîia sub pașii lor precipitați. Doctorul urcă cele cîteva trepte de la verandă aproape dintr-un salt. Căpitanul se ținea de el ca o umbră. Menajera familiei, care tocmai uda florile din verandă, se dădu speriată la o parte :

— S-a întîmplat ceva, don' doctor ?

— Nimic... Vezi-ți de treabă ! îi răspunse stăpînul casei, pătrunzînd impetuos în holul mare, din mijlocul apartamentului. În jurul holului se rînduiau alte cinci încăperi.

Ion D. Ioan căută să-și fixeze în minte împărțirea casei, dar Sergiu Timaru nu-i dădu răgaz. Îl conduse mai întîi în dormitorul său, apoi, printr-o ușă mascată, în birou. Jur-împrejurul încăperii — rafturi gemînd sub greutatea cărților. Într-un ungher, lîngă fereastră, se afla masa de lucru : o mobilă veche, prețioasă, un Biedermayer foarte bine întreținut. Doctorul trecu o privire iute, îngrijorată, peste rafturi. Răsuflă ușurat.

— Totul e la locul lui ? se interesă Ion D. Ioan.

— Este.

— Deci, nu s-a umblat încă pe aici ?

— Nu ! Și chiar dacă...

Ion D. Ioan îl întrerupse.

— Îmi spuneți mai tîrziu.

Se înapoiară în holul mare. Doctorul îi propuse :

— Să mergem în grădină !

Căpitanul acceptă făcînd totodată un semn discret spre verandă. *Receptiv, doctorul se adresă menajerei :*

— Anica !

Aceasta se înfățișă :

— Doriți ceva ?

— N-ai vrea să tragi o fugă pînă la „Alimentara" din colț ? Am văzut acolo un gin bun. Poate iei și ceva pentru o gustare.

— Cum doriți !

— Nani mai e sus ?

— Nu... Nu cred. L-am văzut plecînd acum o oră și ceva.

— Singur ?

— Nu chiar, zîmbi femeia complice.

— Bine, conchise stăpînul casei. Noi ne ducem în grădină. Ne servești acolo.

— Duceți-vă ! Vin și eu îndată.

— Aa ! Nu-i nevoie să te zorești, o preveni doctorul. Avem timp.

Menajera își desfăcu totuși șorțul din mers.

În hol, Ion D. Ioan arăta interes colecției de tablouri. Îl surprindeau preferințele doctorului pentru pictura contemporană românească — Ion Gheorghiu, Constantin Piliuță, Sabin Bălașa ba chiar foarte tinerii Iclozan și Cilția. Lucrările contrastau cu mobila veche, de-o valoare certificată de timp.

„Nu vă înconjurați decît de lucruri de care vă puteți lipsi", își aminti el fără voie butada unui cunoscut actor.

Stăpînul casei îl trezi la realitate :

— Mergem ?

— N-am putea arunca mai întîi o privire prin mansardă ? îi sugeră Ion D. Ioan.

Propunerea îl puse în încurcătură pe Sergiu Timaru.

— Nu știu dacă-i deschis...

— Haideți să vedem.

Luat pe nepusă masă, doctorul acceptă. Străbătură întîi un culoar lung, pînă la intrarea de serviciu. Iar de aici urcară o scară veche, de stejar, ale cărei trepte scîrțîiau la fiecare călcătură. Obișnuit cu plafoanele joase ale apartamentelor din blocuri, Ion D. Ioan își zicea că „bătrînii" constructori făceau multă risipă. Pentru că numai spațiul rezervat balustradei de sus, de la mansardă, ar fi fost suficient pentru o garsonieră „confort II".

Cînd pomenise de „apartamentul de la mansardă", Timaru nu exagerase. Se intra mai întîi într-o odaie lungă, largă, cu plafonul înalt. În partea stîngă, o mică estradă înlesnea trecerea în altă încăpere, singura dealtfel mansardată. Aici era dormitorul propriu-zis. În ambele încăperi domnea o ordine ireproșabilă.

— Gospodar, „chiriașul" dumneavoastră, constată Ion D. Ioan.

— Este, întări stăpînul casei.

Cu meticulozitatea unui profesionist, anchetatorul începu să caute prin sertare, pe sub perne și saltea, pretutindeni unde ar putea fi ascunse, eventual, flacoanele cu SERTIM, dispărute. Îndemînarea cu care așeza totul la loc atrase admirația doctorului.

„Se pricepe", își zise acesta.

Percheziția nu dădu nici un rezultat. Ion D. Ioan păru dezamăgit.

— Am bănuit că nu vom găsi nimic, mărturisi el.

— Eu eram convins, îi replică doctorul.

— Un control de rutină e totuși obligatoriu, conchise căpitanul.

Din mansardă reveniră în hol iar de aici, prin salon, ieșiră pe terasă, de unde coborîră în grădină. O masă și două fotolii împletite din răchită îi așteptau sub ramurile groase ale nelipsitului nuc din curțile bătrînești.

Înainte de a se așeza, ofițerul dădu roată cu privirea. În spatele grădinii, ca și pe latura stîngă, se afla calcanul unui bloc înalt.

„De aici nu ne vede nimeni", își zise el.

Pe latura dreaptă, un gard din plasă de sîrmă învelit în iederă, marca hotarul cu grădina vecină.

„Și aici e în regulă", constată în sinea sa căpitanul.

Singurul loc de unde puteau fi auziți era casa doctorului. Dar și la aceasta erau închise atît ferestrele duble cît și ușa de la terasă. De asemenea, înăuntru, după plecarea menajerei la cumpărături, nu mai rămăsese nimeni.

— Ei ? făcu Sergiu Timaru nerăbdător.

— Cred că putem sta de vorbă liniștiți, conchise Ion D. Ioan.

— Ce părere ți-ai făcut ?

— Deocamdată nici una.

Doctorul își manifestă nedumerirea :

— Eu nu pricep totuși ce vor ?

— Adică ?

— Presupun că nu sînt niște ageamii.

— De asta fiți convins !

— Atunci, de ce-au furat flacoanele cu SERTIM dînd alarma înainte de-a fi în posesia formulei ?

— Asta mă întreb și eu, mărturisi Ion D. Ioan. Și-n timp ce-și aprindea o țigară, îl iscodi pe Sergiu Timaru cu o privire strecurată pe sub sprîncene : Ziceți că formula-i de negăsit ?

— Mi-ai văzut singur biblioteca... Jumătate din formulă se află pe fila unui volum şi-a doua jumătate, pe fila altui volum.

Căpitanul deveni mai atent :

— Pe „filă" aţi spus ?

— Scrisă cu cerneală simpatică, printre rînduri, îi precizează Sergiu Timaru. Vreau să-l văd pe individul capabil să ia volum cu volum, din cele aproape două mii, cîte am, şi să cerceteze apoi foaie cu foaie.

— Spuneţi-mi, vă rog, de ce-aţi luat asemenea măsuri de precauţie ?

— Pentru că mi-a fost teamă de ceea ce s-a şi întîmplat, în parte.

— Furtul SERTIM-ului ?

— Orice firmă din apus ar da sume fabuloase pentru un asemenea ser.

— Înţeleg ! rosti Ion D. Ioan, pe un ton moale, cumva insinuant.

Nuanţa uşoară de suspiciune din glasul căpitanului nu-i scăpă lui Sergiu Timaru. Ripostă :

— Nu te uita aşa lung la mine, pentru că n-am de gînd s-o şterg din ţară.

— M-aţi judecat greşit ! se apără ofiţerul.

— Nu-i în obiceiul meu să mă bat cu pumnul în piept, continuă doctorul, dar aş vrea să-ţi mărturisesc ceea ce am zis şi altora. Ca orice român, cu adevărat, sînt şi eu un sentimental... Nu mă pot despărţi de locul în care m-am născut... Am călătorit, după cum probabil ştii, aproape în toată lumea... Nu-ţi ascund că sînt ţări avansate care au clinici excepţional de bine dotate ; oferte foarte tentante n-au lipsit... Dar te rog să mă crezi că n-am ezitat nici o clipă. „Îmi pare rău, le-am spus, dar eu sînt un om comod... De douăzeci şi cinci de ani nu mi-am schimbat nici ţara, nici casa, nici nevasta, nici clinica, nici

prietenii..." Ce-mi poate oferi străinătatea în loc ?... Mai mulți bani ? N-am nevoie... Banul ticăloșește omul... Dacă-mi va ajuta cerul și voi pune la punct SERTIM-ul, nădăjduiesc să se obțină pe el suficientă valută pentru a-mi vedea visul cu ochii : o clinică de chirurgie plastică și reparatorie după *ultimul strigăt... Dacă las în urma mea* un antidot pentru „fenomenul respingerii" și-o clinică de prima mînă, consider că mi-am făcut datoria.

În grădină își făcu apariția menajera, purtînd o tavă încărcată.

— Lasă totul aici, îi ceru Sergiu Timaru. Am ceva important de discutat... Nu sînt acasă decît pentru cei de la clinică.

Femeia înclină capul, se retrase apoi cu discreție, închizînd după ea ușa de la terasă.

Gazdă atentă, doctorul își servi musafirul cu o felie de șuncă, o alta de salam de Sibiu, un pătrat de telemea și-o ceapă verde. Prepară apoi cele două pahare cu gin. Căpitanul contemplă mișcarea mîinilor fine, cu degete lungi, ale chirurgului, iar după ce luă o înghițitură de gin i se adresă :

— Ce sau cine v-a determinat să deveniți bănuitor și să luați măsuri atît de stricte în privința SERTIM-ului ?

— Soția mea ! rosti laconic doctorul.

Răspunsul îl amuți pe Ion D. Ioan. Și-abia după ce-și mai reveni din uimire repetă :

— Soția ?

— Ai auzit bine, confirmă Sergiu Timaru. Draga și fidela mea nevastă mă îngrijorează din ce în ce mai mult... Aș zice chiar că n-o mai recunosc... A devenit uitucă, necontrolată, irascibilă... Umblă aproape ca o somnambulă și se plînge mereu că se simte rău... La început am crezut că a intrat în menopauză... Presupunerea mea însă nu s-a confirmat... M-am întrebat apoi dacă n-are vreo

astenie... Deşi oboseala ei nervoasă se manifestă de obicei altfel... O cunosc doar bine.

— Şi atunci ?

— Mi-a fost teamă la început că se droghează... Şi-am ţinut-o sub observaţie... Dar, în afară de nişte calmante obişnuite...

— Şi-atunci ? repetă căpitanul, obsesiv.

Sergiu Timaru suspină :

— Încă nu-mi dau seama, prietene, despre ce-i vorba ! Şi, după o clipă de ezitare, adăugă : Mi-i teamă că se acţionează asupra ei cu nişte substanţe hipnotice.

— Cine „acţionează" ?

— Asta aş vrea să aflu şi eu.

— Nu aveţi nici o bănuială ?

— Ştiu eu... ? Te rog să mă crezi că în cei douăzeci şi cinci de ani, de cînd sîntem căsătoriţi, nu mi-am permis niciodată să cotrobăiesc prin sertarele ori poşetele ei... De data asta însă am făcut-o... Dar nici acasă, nici la laborator, n-am găsit decît obişnuitele antinevralgice ori cîte un calmant gastric, hepatic... ca la orice femeie după o anumită vîrstă.

— Poate-i o indispoziţie trecătoare ?

— Trecătoare este, dar nu-i o indispoziţie oarecare, îi replică doctorul cu amărăciune.

Ion D. Ioan îşi căuta cu stăruinţă întrebările.

— Starea de acum a soţiei dumneavoastră vă preocupă doar ca soţ ?

— Şi ca medic, îi precizează Sergiu Timaru.

— Intuiesc totuşi că mai există ceva, insinuă căpitanul. Şi-ar fi bine să nu-mi ascundeţi.

După ce ridică privirea la creanga groasă, pe deasupra capului său, Sergiu Timaru continuă :

— Am surprins-o într-o seară pe soţia mea căutînd de zor prin hîrtiile mele din birou.

Pe chipul căpitanului apăru un zîmbet de mulțumire.

— Asta era ! constată el ca pentru sine.

Doctorul îi mărturisi mai departe :

— Căuta formula SERTIM-ului.

— Și-a recunoscut ?

— Cu candoare !

— Dar cum a motivat ?

— Îi era teamă că-mi va fi furată și ținea s-o ascundă într-un loc mai sigur.

Pentru a-și îngădui cîteva clipe de gîndire, Ion D. Ioan își făcu un sandviș cu șuncă. Doctorul se mulțumi să soarbă o înghițitură de gin. Își simțea gura uscată ca iasca. Dezvăluirile pe care le făcea ofițerului de securitate i se păreau o impietate adusă vieții sale de familie atît de liniștită pînă atunci. Dar nu mai putea da înapoi.

— Soția dumneavoastră bănuiește pe cineva ? sună următoarea întrebare a lui Ion D. Ioan.

— Nu !... Nu cred, se bîlbîi Sergiu Timaru... Ea susține că a avut în acel moment o presimțire sumbră, căreia nu i-a putut rezista.

— Și ați crezut-o ?

— O cred și acum.

Declarația îi făcea onoare. Dar căpitanul nu-l scuti de altă întrebare :

— Presupun că măsurile de precauție privitoare la SERTIM le-ați luat din seara aceea ?

— Eram obligat. Paza bună...

— Apropo de „paza bună", îl întrerupse căpitanul. Nu socotiți că formula SERTIM-ului ar mai trebui să se afle undeva ?

— M-am gîndit și eu la acest lucru, îi mărturisi Sergiu Timaru. Pentru că, prin absurd, dacă mi s-ar întîmpla un accident fatal...

Gestul de protest al lui Ion D. Ioan îl întrerupse.

— N-aveţi deocamdată nici un motiv.

— M-ai înţeles greşit, îl întrerupse, la rîndu-i, Sergiu Timaru. Nu mi-i teamă — ca să folosesc terminologia voastră — de un atac criminal... Dar la vîrsta mea poate surveni oricînd un accident cerebral, coronarian...

— Cum ? Şi medicii se îmbolnăvesc ? încercă Ion D. Ioan o glumă.

Sergiu Timaru suspină resemnat :

— Natura nu face cu nimeni excepţie, dragul meu.

— Lăsînd gluma la o parte, continuă căpitanul, comit o indiscreţie dacă întreb unde se află al doilea exemplar cu formula SERTIM-ului ?

Sergiu Timaru îşi bătu buzunarul de la piept :

— Aici !

— Vorbiţi serios ?

— Cît se poate de serios... Am codificat formula şi intenţionez să vi-o predau.

— Mie ?

— Presupun că în seiful dumitale se ajunge mult mai greu.

— De asta fiţi sigur.

Fără să mai ezite, Sergiu Timaru scoase din buzunarul de la piept un plic sigilat :

— Pot să ţi-l încredinţez ?

— Mă simt onorat ! rosti căpitanul vizibil impresionat.

Doctorul adăugă :

— O rugăminte !

— Oricare.

— Plicul va fi deschis numai la cererea mea... sau atunci cînd nu voi mai putea rosti o asemenea cerere.

— În privinţa asta să n-aveţi nici o îndoială.

— Mulţumesc, prietene.

Pecetluiră înţelegerea cu o scurtă ciocnire de pahare.

Capitolul 2

Era sîmbătă seara şi-n casa de pe Aleea Castanilor domnea o atmosferă anevoie de definit. În salon, aşezaţi în faţa televizorului, Nani — „chiriaşul" de la mansardă — şi Lili Timaru, fiica stăpînului casei, urmăreau cu interes tineresc nelipsitul serial poliţist de la sfîrşitul săptămînii. Maria Timaru, soţia doctorului, zăcea în dormitorul ei, cu luminile stinse, într-o stare de somnolenţă care părea a se accentua de la o zi la alta. Lungit în şezlong, pe terasa din spatele casei, Sergiu Timaru cerceta cu un aer absent bolta cerească. Luna mai era acoperită de coroana bogată a nucului bătrîn, iar stelele scînteiau încă palid.

„E sau nu un ticălos ?" se întreba doctorul Timaru înregistrînd izbucnirile vesele ale pacientului său aflat în faţa televizorului.

Îl cunoscuse la începutul primăverii, pe-o veche stradă bucureşteană, în faţa unui „Bufet". Pe jumătate întors către stradă, Nani lăsa impresia că aştepta să-i pice un „client". Gulerul ridicat al pardesiului, fularul subţire care-i ascundea chipul, şapca trasă pe ochi, ţinuta ţeapănă îi confereau o înfăţişare de „cerşetor în haine negre". Doctorul hoinărea fără o ţintă precisă. Era după o operaţie lungă, dificilă, care-i reuşise. Şi pornise agale pe străzi să-şi guste în tihnă izbînda. Se oprea în faţa porţilor înalte, din fier forjat, pentru a urmări zbenguiala prichindeilor ieşiţi la soare ori truda vreunui bătrîn pensionar care-şi săpa peticul de grădină de lîngă casă. Nani intuise că se apropie „clientul" de care avea atîta nevoie în acel moment şi făcuse în aşa fel încît să i se aşeze în cale. Neatent, Sergiu Timaru era cît pe ce să se ciocnească de el. Nani se retrase politicos :

— Iertați-mă !... Am crezut că vreți să intrați în „Bufet“ și v-am făcut loc.

Măsurîndu-l din cap pînă-n picioare, doctorul zîmbi bonom :

— E un șiretlic vechi, amice.

Cu o sinceritate dezarmantă, Nani îi replică :

— Dar mai prinde uneori.

Nerăbdător, Sergiu Timaru îl întrebă :

— Ce dorești ?

— Puțin, sosi prompt răspunsul lui Nani. Doar trei lei de „intrare“.

Cu un aer plictisit, doctorul își scoase portofelul și alese o hîrtie de zece lei.

— Poftim !

Spre surprinderea lui, însă, „cerșetorul în haine negre“ refuză :

— V-am cerut doar trei lei. De obicei n-am nevoie de atît. Dar aseară mi-am cheltuit ultimii bănuți din modica mea pensie.

Interesul lui Sergiu Timaru pentru Nani crescu brusc. Și-n timp ce scociora prin buzunare după mărunțiș întrebă :

— Dacă nu te deranjează, îmi explici și mie despre ce fel de „intrare“ este vorba ?

Cu o mișcare largă a brațelor, Nani îi indică ușa „Bufetului“ :

— Accesul în local... Atît costă un rachiu mic.

Răspunsul îl amuză pe doctor.

— Încep să înțeleg.

— Vedeți, continuă Nani, cu un rachiu mic mă pot așeza la o masă.

— Iar după aceea găsești mai ușor pe cineva ca să-ți facă „cinste“.

— Să nu mă judecați greșit.

Sergiu Timaru îi zîmbi cu o bonomie sporită :

— Nu, amice !

— Știu că ceea ce fac poate fi socotită cerșetorie camuflată, se dezvinovăți Nani, dar în situația mea faptul nu mă deranjează ! Dimpotrivă ! Consider chiar o obligație *din partea altora* să plătească pentru mine un păhărel... Doar nu cer mult, nu-i așa ?

— Nu, firește !

— V-a intrigat totuși cînd am pomenit de „obligație" ? își iscodi Nani „clientul".

— Expresia mi s-a părut un pic... originală.

— Dacă ați porni de la efect la cauză, își susținea Nani teza cu un început de înflăcărare, sînt sigur că mi-ați da dreptate. Cum au făcut-o dealtfel și alții. De pildă — Primăria. A socotit că este *obligația* ei să-mi verse lunar în buzunare cîteva sutare... Bineînțeles, sub formă de ajutor social. Ba, mai mult, mi-a asigurat și-un acoperiș deasupra capului... Modest, ce-i drept, dar e un acoperiș.

În colțul gurii lui Sergiu Timaru apăru o umbră de acreală :

— Trebuie să înțeleg că și eu eram „obligat" să-ți pun în palmă acești trei lei de „intrare" ?

— De bună seamă, ripostă Nani cu promptitudine.

Umbra de acreală de pe chipul lui Sergiu dispăru, făcînd loc unui zîmbet larg :

— E un punct de vedere !

— Unanim acceptat, precizează pensionarul Primăriei. Și rețineți, dacă sînteți bun : eu nu v-am impus nimic... Nu eu am fost cel care v-a cerut întîi acești trei lei de „intrare". Dumneavoastră m-ați întrebat : „Ce dorești ?"... Iar eu v-am răspuns cu sinceritate... Pentru că așteptam într-adevăr pe cineva care să-mi ofere această insignifiantă sumă... Și-ați apărut... M-ați onorat oprindu-vă în fața

unui infirm ca mine... Mi-ați făcut apoi această danie... Încît, unica mea *obligație* e să vă mulțumesc.

Cu chef de vorbă, Sergiu Timaru continua să-l iscodească :

— Spune-mi, dacă se poate, pentru cultura mea generală...

— Vă rog !

— Ca să primești ajutorul social de la Primărie, n-ai făcut mai întîi dumneata o cerere ?

— N-am scris nici un rînd, îi preciză infirmul. Își arătă totodată mîinile înmănușate. Dealtfel, nici n-aș fi putut scrie... După cum n-am dictat nimănui vreun cuvînt...

Mai mult din obișnuință, medicul îi propuse :

— Parcă aș vrea să te văd ceva mai bine...

Cu o mișcare neașteptat de iute, infirmul își smulse fularul care-i acoperea chipul :

— Poftiți !

Dar în loc să-și ferească privirea, așa cum se așteptase Nani, doctorul, dimpotrivă, îl cerceta cu interes profesional, mărginindu-se a observa :

— Frumos te-ai aranjat !

— Vă place ?

— Mă întreb cum te-aș putea descrie cuiva ?

— Încercați ! îl îmboldi infirmul.

— Quasimodo era un Adonis pe lîngă dumneata.

— E o performanță, se făli infirmul, trebuie să recunoașteți.

Avea un ochi mai sus ca celălalt și gura trasă într-o parte. Încît dădea impresia că jumătate de față îi rîde, iar celaltă îi plînge. Pe deasupra —— o sumedenie de ridicături și afundături cicatrizate. Ivit pe neașteptate, din noapte, ar fi băgat în sperieți cele mai încercate firi.

— Rar mi-a fost dat vă văd o asemenea ispravă, constată Sergiu Timaru. Cum ai izbutit ?

— Am fost singurul supraviețuitor al unui „splendid" accident de automobil.

— Doar așa se explică, rosti medicul mai mult pentru sine.

— Din păcate, continuă infirmul, nu-mi amintesc nimic din tot ce s-a întîmplat... Memoria mi-a fost „ștearsă" ca o tablă neagră, de școală... N-a rămas nici măcar o urmă.

— Nimic ?

— Absolut.

— Amnezie totală ! îi scăpă lui Sergiu Timaru fără voie.

Nani se prefăcu a tresări ușor :

— Sînteți medic ?

— Întîmplător !

Infirmul îl cercetă cu stăruință :

— Atunci... mă credeți ?

— Nu ești unicul caz, observă Sergiu Timaru cu un aer profesional.

Cu aceeași mișcare largă, precipitată, a brațelor, Nani arătă spre local :

— Cei care mă „cinstesc" aici cu cîte un păhărel spun că mă prefac.

— Nu văd de ce te-ai preface, îi ținu doctorul isonul. Pentru a obține ajutorul social ? Oricine ai fi fost înainte, tot l-ai fi primit... Infirmitatea e vădită.

— Cineva s-ar putea totuși întreba dacă nu sînt vreun delincvent ?

— Presupun că organele în drept te-ar fi identificat pînă acum... Cînd s-a petrecut accidentul ?

— Acum un an.

— Răgaz suficient pentru stabilirea identității unui om.

— Nu și în cazul meu, îi preciză infirmul. Nici pînă în clipa de față n-am aflat cine sînt și de unde am apărut... Cînd am fost scos din foc, nu s-a găsit asupra mea nimic...

Arsese totul : bagaje, haine, acte... Tot ce existase asupra mea... Sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Dar n-ai familie ? insistă Sergiu Timaru. Părinți, frați, rude apropiate ?... Cineva trebuie să-ți fi reclamat dispariția !

— De necrezut, doctore, și totuși ăsta-i adevărul : Sînt singur pe lume... Dacă vreți, vă puteți interesa și la circa de miliție.

— „Singur pe lume", repetă Sergiu Timaru ca pentru sine. Și cum te simți ?

— M-am obișnuit, îi mărturisi infirmul. M-am împăcat și cu starea mea socială și cu înfățișarea pe care o am... Neștiind cum arătam înainte, n-am alt criteriu de comparație decît înfățișările altora... Dar să știți că m-am resemnat... Consider totul ca un dat fatal.

Neobișnuitul destin al omului ieșit în calea sa îl intrigă pe medic. După o scurtă ezitare, îi propuse :

— N-ai vrea să ciocnim un pahar ?

Infirmul îl refuză cu un gest hotărît :

— N-are rost !... Dar vă mulțumesc pentru invitație.

Doctorul nu se dădu bătut :

— Aș insista, totuși.

În privirea infirmului apăru o lucire mai aparte :

— Nu-i plăcut, doctore, să stai la masă față-n față cu mine... Dintotdeauna oamenii au ocolit urîtul. Sub orice formă.

— Îmi închipui cît de greu ți-a fost la început, presupuse Sergiu Timaru. Trecătorii întorceau capul după dumneata...

— Îl întorc și acum, completă nefericitul. Unii își feresc privirea cu milă, alții cu dezgust iar alții se zgîiesc să mă vadă cît mai bine... Mai sînt și unii cărora li se face pur și simplu frică de mine... Dar am început să nu-i mai observ.

— Nu te-ar tenta să-ţi schimbi această stare ?

Propunerea îl luă pe Nani prin surprindere.

— Cum ? se interesă el aproape în şoaptă.

— Ai putea să-ţi recapeţi în primul rînd o înfăţişare mai... normală, continuă medicul.

— Aaa ! izbucni Nani spontan. Sînteţi chirurg ?

— Specializat în chirurgie plastică.

— Sigur ! se prefăcu a-şi aminti infirmul. V-am văzut la televizor... Sînteţi o somitate.

— Nu chiar, îi zîmbi Sergiu Timaru cu un aer pe care-l voia modest şi-n fapt îi trăda siguranţa de sine.

Dar Nani începuse să devină bănuitor :

— Vă interesează cazul ?

— Eventual.

— E un gest frumos din partea dumneavoastră, doctore. Aş îndrăzni să zic chiar uman.

— N-a mai încercat nimeni să-ţi facă nişte transplanturi ?

— Medicii care m-au tratat iniţial nu s-au încumetat, iar la alţii n-am apelat eu... Pentru că nu mă interesează.

Replica i se păru lui Sergiu Timaru teribilistă :

— Vorbeşti serios ?

— Unui leneş din născare, doctore, aşa cum sînt eu, îi convine mai mult această stare... Îmi place să vegetez.

Medicul nu se lăsă convins :

— Vrei să zici că nu ţi-ar place să priveşti în oglindă un chip mai arătos ?

— Ba da ! răspunse prompt Nani. Dar nu-mi convine preţul... E prea scump ! Aş pierde toate avantajele de acum.

— E drept că după aceea va trebui să-ţi cîştigi singur existenţa, observă Sergiu Timaru.

— Ei, vedeţi ?

— Dar nici viaţa asta de cîrtiţă...

— Pardon ! îi ripostă infirmul. Cîrtița trudește din greu. Și cu o lucire în priviri, pe care o voia candidă, adăugă : Îmi pare rău, doctore, dar nu vă pot ajuta !

Era rîndul medicului să rămînă o clipă mut de uimire :

— Dumneata ?... Să mă „ajuți" ?...

— Interesul pe care-l manifestați pentru înfățișarea mea, orice s-ar zice, nu-i gratuit, doctore !

Recăpătîndu-și calmul, Sergiu Timaru îi replică :

— E oare ceva gratuit pe lumea asta ?

— Nu, firește ! Dar înțelege, doctore, că eu beneficiez de anumite gratuități de pe urma infirmității mele... Și dumneata ții morțiș să mă scapi de ea.

— Ai norocul, prietene, că te afli într-o societate în care poți beneficia cu adevărat de asemenea gratuități... Altfel ai fi cerșit o coajă de pîine, în locul celor „trei lei de intrare".

— Tocmai de aceea nu voi să mînii cerul...

După această cinică replică, discuția părea încheiată. Sergiu Timaru socoti totuși de cuviință să mai avanseze o ofertă :

— Îți voi lăsa cartea mea de vizită.

Infirmul preluă cartonașul și-l cercetă cu interes :

— Îmi va aminti de această întîlnire.

— Te aștept, îl salută medicul, ridicînd politicos pălăria.

Nani îl privea condescendent :

— Dacă n-aveți altceva mai bun de făcut !

— Cu bine, amice, și mult noroc, mai adăugă Sergiu Timaru, înainte de a se întoarce pe călcîie.

— Așijderi, doctore !

Nani îl urmări pe chirurg pînă ce acesta dispăru după colțul străzii, apoi își frecă palmele. Stratagema îi izbutise.

Semnalul muzical de la televizor îl avertiză pe Sergiu Timaru că episodul serialului polițist de sîmbătă seara se sfîrșise. Fotoliile în care stătuseră cei doi tineri scîrțîiră. O auzi pe fiică-sa, Lili, oftînd nemulțumită :

— Eu nu pricep de ce ne irosim vremea cu asemenea prostii ?

— Pentru că nu ți-ai pierdut speranța să dai și peste un episod bun, îi replică Nani.

Doctorul găsi remarca pacientului său inteligentă, de bun-simț.

„Cine-i omul ăsta ? nu înceta să se întrebe. Un tiran ori un tînăr de treabă ?"

Din salon răzbătu iarăși glasul lui Lili :

— Ce faci, papà ?

— Stau ! răspunse doctorul absent.

— Stai și cugeți ? chicoti Lili.

— Nu... Numai stau !

Insistentă, fiică-sa veni la el, pe terasă :

— Nu prea ești în apele matale ?

— Vine o vîrstă, draga mea, cînd îți pasă tot mai puțin de apele în care te scalzi.

Cu afecțiune filială, fata îi încolăci gîtul cu brațele ei subțiri, neastîmpărate.

— Ai început să renunți cam devreme, papà !... Și nu-i bine.

— Cui i-i bine ? își plasă tatăl replica-i preferată.

În prag se ivi și Nani.

— Ce faci, june ? întoarse doctorul privirea spre pacientul său.

— Bogdaproste ! N-am de ce mă plînge.

— Te cred ! constată Sergiu Timaru. Fața ?

— Ca a unui nou-născut, răspunse Lili în locul lui Nani.

— Vreun simptom mai deosebit după întreruperea tratamentului cu SERTIM ?

— Nici unul, îi precizează pacientul.

— Ești un om norocos.

— Sînt.

— Papà ! izbucni Lili pe neașteptate. Ce se întîmplă în casa asta ? Cu mama nu te mai poți înțelege, mata ești mereu pe gînduri...

— Răbdare, fetițo, o încurajă tatăl. Va trece și asta.

Nani tuși sec, semn de ușoară emoție. Apoi rosti pe un ton grav :

— Mă întreb uneori dacă prezența mea n-a devenit cumva indezirabilă în această casă.

Sergiu Timaru îl privi lung :

— Ai vreun motiv să-ți pui asemenea întrebare ?

Lili interveni din nou :

— Mama se uită tot timpul chiorîș la el.

— Mama se uită la toată lumea chiorîș, observă Sergiu Timaru. Dar n-o luați în seamă... E o indispoziție trecătoare cauzată de cu totul altceva decît prezența unuia sau altuia în casa mea... Încît, vedeți-vă de ale voastre.

— Papà ! stărui fata. E o seară atît de frumoasă !... N-ai vrea să ne plimbăm un pic tustrei ? Hai s-o apucăm spre Șosea.

— Duceți-vă voi ! îi îndemnă Sergiu Timaru. Eu mai am niței de lucru.

— Îmi pare rău ! oftă fata.

— Și mie.

Cei doi tineri făcură ocolul clădirii, în tăcere. Atmosfera din casa Timaru îi apăsa și pe ei. Doctorul urmări silueta înaltă, zveltă a fiicei sale pînă ce aceasta dispăru sub castani. Nani o urma ca o umbră.

În grădină se așternu o liniște sufocantă. Sau așa cel puțin o simțea Sergiu Timaru. „Cine naiba m-a pus să mă bag în parascovenia asta ?“ își zicea el, înciudat pe sine, pe Nani, pe nevastă-sa... pe toată lumea.

„Idioată stare“, mai constată el.

Se ridică apoi din șezlong și se îndreptă spre camera de lucru. În locul din raft, unde se aflau volumele cu formula SERTIM-ului, tot nu se umblase.

„N-au cum s-o găsească“, căuta el să se liniștească.

Scoase din sertarul din dreapta al biroului Biedermeyer un casetofon pe care-l puse în funcțiune. Pe bandă se afla înregistrat cu claritate un dialog între Maia, soția sa, și Nani. Înregistrarea fusese făcută fără știrea lor, iar scena se petrecuse în salon. Nu avea nici o îndoială că erau ei. Discuția decurgea astfel :

MAIA : Hei, ce faci ! ! Tragi cu urechea ?
NANI : Vrînd-nevrînd.
MAIA : Vrei o cafea ?
NANI : Sîntem singuri ?
MAIA : Așa cred.
NANI : Atunci, pot să rămîn în halat ?
MAIA : Simte-te ca la tine acasă.
NANI : Poate o să vă surprindă, dar așa mă simt... Parcă m-aș fi născut și aș fi crescut în acest superb apartament și în această splendidă familie.
MAIA : Nu-ți mai rămîne decît să-mi zici „mămico“.
NANI : Păi, nu sînt creația dumneavoastră și a soțului dumneavoastră ?
MAIA : Ascultă, „fiule“ ! În atribuțiile mele de „creatoare“ este inclusă cumva și autoritatea părintească ?
NANI : *Yes, mother.*
MAIA : Atunci am să te invit ca iubita mea fiică, Lili, să nu mai intre seara în casă roșie ca un rac fiert.

NANI : Făgăduiesc, *mother,* să vină rumenă ca bujorul.
MAIA : Vreau să te previn că-i o fată serioasă şi o studentă excepţională... Va fi, cred, o bună matematiciană.
NANI : Asta-mi şi place la ea.
MAIA : Eşti foarte sigur pe tine !
NANI : Aş avea motive să nu fiu ?
MAIA : Mii !
NANI : Numiţi-mi măcar unul.
MAIA : Să zicem... jena pecuniară.
NANI : Mai concret.
MAIA : Ce-ai face dacă ar trebui să aştepţi iarăşi, la intrarea unei cîrciumi, „trei lei de intrare" ?
NANI : Exclus.
MAIA : Categorică afirmaţie ! Dar pe ce te bazezi ?
NANI : Cîtă vreme scumpul meu „tătic" e încă cel mai mare specialist din ţară — dacă nu chiar de pe continent — în chirurgia plastică, iar scumpa mea „mămică" este, alături de soţul ei, autoarea SERTIM-ului, nu-mi fac nici un fel de griji.
MAIA : Mă măgulește aprecierea ta, dar mă pune pe gînduri modul ostentativ în care-ţi revendici niște drepturi „filiale".
NANI : Dacă aș folosi un stil metaforic concluzia n-ar fi aceeași ?
MAIA : Care-i dacă nu-s indiscretă ?
NANI : Aţi formulat-o pe rînd... Mai întîi, doctorul, cînd m-a invitat la clinică... Apoi, v-aţi asociat şi dumneavoastră cînd mi-aţi propus tratamentul cu SERTIM... Şi doar v-am prevenit, scumpii mei părinţi, că vreau să rămîn în lumea mea... V-am rugat insistent să nu-mi stricaţi rostul înjghebat cît de cît.
MAIA : Vrei să spui că situaţia ta de dinainte era de invidiat ?

NANI : Dar nici de lepădat.

MAIA : Tot nu înțeleg.

NANI : Cîtă vreme eram socotit un „paria" al societății... căpătam strictul necesar fără să mi se ceară nimic în schimb.

MAIA : Adică cele cîteva sute de lei pe lună și cămăruța de la mansardă ?

NANI : Îmi erau de ajuns.

MAIA : Le poți avea și acum.

NANI : Pardon !

MAIA : Te burzuluiești degeaba !

NANI : Vă previn, scumpii mei, că nici prin gînd nu-mi trece să mă mut din casa asta superbă. Și nici să-mi iau vreo slujbă oarecare pentru a-mi cîștiga existența.

MAIA : Pardon !

NANI : V-am judecat oare greșit ?

MAIA : Nădăjduiesc... Și-apoi, ar trebui să-ți fie un pic rușine... Ești un bărbat tînăr, frumos, care folosește un grai civilizat...

NANI : Unul din termenii folosiți de dumneavoastră îmi „zgîrie" urechea.

MAIA : Care ?

NANI : „Civilizat"... E o noțiune care include în sfera ei și alți termeni : locuință, haine, relații, datorii, îndatoriri, număr în cartea de telefon... etc... etc... Or, eu, repet, nu sînt dispus să întreprind nimic pentru a-mi asigura un „trai civilizat" cu... mijloace proprii.

MAIA : N-ai altă soluție, „fiule". Cel puțin în societatea noastră.

NANI : Mai văd totuși una.

MAIA : Oare ? !

NANI : Și dumneavoastră v-ați gîndit la ea.

MAIA : Te pomenești !

Sergiu Timaru opri casetofonul pentru a gusta zeflemeaua din replica soției sale. Era chiar mîndru de atitudinea ei. Dar nu se împăca defel cu anumite intonații din graiul lui Nani. Parcă nu-i aparțineau. Sigur nu-i aparțineau. Și totuși el era.

„Ciudat" ! își spuse doctorul. Apăsă din nou pe clapa casetofonului pentru a auzi glasul soției sale :

MAIA : Deci cum sună soluția la care ziceai că „m-am gîndit" chiar și eu ?

NANI : Nu m-ați numit dumneavoastră adineaori „fiu" ?... De ce nu m-ați adopta definitiv ?

MAIA : Ca ginere !

(Sergiu Timaru simți în glasul pacientului său un început de iritare.)

NANI : Nu mai scăpați odată de această obsesie ? Repet ! Nu mă interesează fiica dumneavoastră decît în calitate de... „soră". Atît și nimic mai mult... Doctorul m-a și adoptat. E, dealtfel, firesc să mă considere fiul lui... Nu dînsul m-a creat în niște momente de supremă satisfacție ? Doar nu puteți nega !

MAIA : Nuu !... Se poate ? !

NANI : I-am văzut această satisfacție izbucnind prin toți porii în clipa în care mi-a scos pansamentele.

MAIA : A fost, într-adevăr, una din marile lui bucurii.

NANI : Și-o asemenea bucurie se plătește, *mother*... Totul se plătește... Drept care urmează să vă achitați și dumneavoastră, amîndoi, această datorie... de onoare.

MAIA : Un singur lucru mă deranjează în argumentarea dumitale : imperativul „trebuie"... Dar n-are a face ! Continuă.

NANI : N-am nici o vină că soarta v-a blagoslovit cu un fiu adoptiv.

MAIA : Creaţia implică şi adopţiune, nu ?

NANI : Aşa se pare... E o lege a firii... În ciuda faptului că acest fiu se dovedeşte a nu fi decît un nătîng *leneş, puţin cam idiot, adică bun de nimic, dum*neavoastră, ca părinţi adoptivi, nu-l puteţi abandona. Dimpotrivă... Vă veţi vedea obligaţi să-l îngrijiţi pînă la adînci bătrîneţe... Iar nătîngii trăiesc de obicei mult. Încît şi pe patul de moarte vă veţi întreba, cu îndreptăţită îngrijorare : „Cui îl lăsăm ?"

MAIA : Eşti înduioşător, „fiule" !... Dar ce te faci dacă mă dovedesc o mamă ingrată ?

NANI : Nu-mi rămîne decît sinuciderea.

MAIA : Aici greşeşti, „fiule" ! Nătîngii nu se sinucid.

Deşi nu asculta întîia oară înregistrarea, Sergiu Timaru izbucni şi de data asta în rîs.

„Deşteaptă femeie !" îşi lăudă el în gînd nevasta.

Reluă banda, pentru a nu pierde nici un cuvînt din dispută. Pacientul său insista :

NANI : Eu totuşi o voi face, *mother*... Am plănuit o sinucidere cît mai spectaculoasă.

MAIA : Ştii ce mă supără în demonstraţia dumitale, fiule ?

NANI : Ştiu !... Totul !

MAIA : Şi-n primul rînd năzuinţa de a-mi forţa uşa casei.

NANI : Înţelegeţi-mă că n-am altă soluţie... Trebuie să-mi aranjez o situaţie cît de cît convenabilă... Eu nu am deprinderea muncii, *mother*... Nici nu ştiu dacă am muncit vreodată... Şi-apoi, ar fi păcat... Priviţi-mă ! Sînt un exemplar de rasă... Un cal pur sînge nu se pune la ham.

Sergiu Timaru opri din nou casetofonul. Îl deranja ceva din argumentaţia lui Nani. Dădu banda înapoi şi ascultă replica acestuia : „Eu nu am deprinderea muncii, *mother*... Nici nu ştiu dacă am muncit vreodată..."

Îi deveni deodată clar.

„Minte ! îşi zise. Are deprinderea muncii. În încăperile lui e întotdeauna ordine... Îi place să lucreze în grădină, să repare aparate electrice... În ultima vreme, îl pasionează tot mai mult electronica..."

Reţinu această constatare şi puse din nou casetofonul în funcţiune. Auzi glasul soţiei sale, în care începu să sesizeze un început de enervare :

MAIA : Mă socoteşti totuşi proastă.

NANI : Doar bună, *mother*.

MAIA : Bunătatea n-are ca maşteră prostia ?

NANI : Nu e cazul.

MAIA : E momentul, fiule, să-ţi împărtăşesc opinia şi totodată hotărîrea mea.

NANI : Ard de nerăbdare, scumpă mamă !

MAIA : Nu aştepta, nici măcar nu spera vreun gest „matern" din partea mea.

NANI : Mă daţi afară din casă ?

MAIA : Aş putea, dar n-o voi face.

NANI : Pîrdalnica de conştiinţă.

MAIA : Te înşeli amarnic, „fiule" ! Habar n-am cum se manifestă „pîrdalnica de conştiinţă".

NANI : Şi vreţi, totuşi, să mă ţineţi mai departe aici ? De ce ?

MAIA : Din sadism, dragul meu „moştenitor"... Teribil mă atrage ideea de a asista cum se va dezagrega, de la o zi la alta, *frumosul tău chip*.

NANI : Ca glumă... e bună.

Era prima oară cînd Sergiu Timaru simți o ezitare în tonul celui care fusese foarte sigur de sine pînă atunci. Reluă banda. Nu se înșelase. Glasul tînărului avusese chiar o ușoară tremurare.

„Dar ce-a apucat-o pe Maia să-i pună în față o perspectivă atît de sinistră ?" se întrebă el.

Îndoiala mușcă din inima părintelui SERTIM-ului. Oftă și apăsă pe clapa casetofonului.

MAIA : Din nefericire, „fiule", nici măcar în glumă n-aș fi vrut să afli ce te așteaptă.

NANI : Mai jos decît am fost, nu pot coborî.

MAIA : Nici asta nu pot garanta.

NANI : Ajutați-mă să înțeleg.

MAIA : Mi-i teamă că nu vei putea suporta o reîntîlnire cu vechiul tău chip.

NANI : De ce trebuie să mă reîntîlnesc neapărat cu vechiul meu chip ?

MAIA : Pentru că SERTIM-ul a început să se dovedească un ser cu efect temporar... Nu definitiv.

NANI : Nu se poate ! Doar i-ați văzut și dumneavoastră fața !

MAIA : A cui față ?

NANI : A... a... a celui care i-a cerut doctorului „trei lei de intrare"...

Explicațiile erau precipitate, rostite cu disperare. Sergiu Timaru analiză fiecare replică în parte. Tînărul rostise cu spaimă acel „nu se poate".

„O reacție firească !" își zise doctorul.

Nu-i ieșea însă din minte altă exclamație, de neînțeles nici pentru soția lui : „Doar i-ați văzut și dumneavoastră fața"... Și ea întrebase imediat : „A cui față ?" Iar Nani în-

cepuse a se bîlbîi : „Aa... a... a celui care i-a cerut doctorului «trei lei de intrare»...“

Sergiu Timaru nu mai înţelegea nimic. De cè folosise pacientul său persoana a treia ? Nu era în obiceiul lui. Şi-apoi, de ce simţise nevoia să dea atîtea explicaţii ? Să-şi acopere cumva o gafă ?

Era a doua oară cînd doctorul îşi punea întrebarea : „Oare, nu cumva ăsta nu-i Nani ?“

Dar cine putea fi atunci ? Cine era individul care-şi îngăduia să fie atît de familiar cu soţia sa ?

Reluă ascultarea înregistrării cu şi mai mare atenţie.

MAIA : Îmi pare nespus de rău, fiule !... Nu voiam să-ţi comunic eu sentinţa, dar m-ai obligat într-un fel.

NANI : Şi... şi doctorul ştie acest lucru ?

MAIA : Încă nu... Adineaori i s-a comunicat de la laborator, prin telefon... Nici nu ştiu cum să-i spun.

NANI : Eu nu cred... Refuz să cred !

(Tăcuseră amîndoi. Sergiu Timaru descifra pe bandă nişte clinchete de pahare. Nani refuza în continuare să dea crezare spuselor Maiei.)

NANI : Poate fi o eroare... E sigur o eroare... Să bem pentru victoria finală a SERTIM-ului !

MAIA : Îţi dai seama că sînt prima care s-ar bucura.

NANI : Nu ! Nu ! Veţi izbuti ! Veţi izbuti ! Uitaţi-vă la mine ! Priviţi-mă fără sfială în ochi... Numai în ochi !

MAIA : Nu înţeleg ce urmăreşti !

NANI : Vreau să vă redau încrederea în SERTIM... Trebuie să credem în acest ser.

MAIA : Îţi pricep disperarea, dar...

NANI : Nu ! Vă rog din suflet ! Urmăriţi-mi privirea cu atenţie... Aşa ! Aşa ! Repetaţi după mine.

MAIA : Să repet... ?
NANI : Da, da ! Așa !... Uitați-vă la mine... Numai în ochii mei !

Cu un gest furios, Sergiu Timaru apăsă brusc pe clapa *casetofonului*.

„Imbecilul ! izbucni el. Precis i-a strecurat în pahar o substanță hipnotică... De unde naiba și-a procurat-o ?"

În țară, din cîte știa el, nu se preparau asemenea substanțe. Nu putea fi decît din occident. Dar cine i-o procurase ? Viola Robert ? Aceasta era singura persoană din anturajul lor care făcea naveta București—München.

„Să-și fi băgat oare vulpișoara asta codița ?" se întreba Sergiu Timaru.

Altă explicație nu găsea. Puse din nou aparatul în funcțiune, pentru a urmări dialogul.

NANI : SERTIM-ul este bun.
(Urmă repetarea mecanică a soției doctorului.)
MAIA : SERTIMUL este bun.
NANI : Rezultatul comunicat de la laborator este eronat.
MAIA : Rezultatul este eronat.
MAIA : Am mințit cu bună știință, pentru că voiam să mă răzbun.
MAIA : Voiam să mă răzbun...
NANI : Sînt geloasă.
MAIA : Geloasă...
NANI : Îmi placi.
MAIA : Îmi placi...
NANI : Mîngîierea ta îmi dă viață.
MAIA : ...Îmi dă viață !
NANI : Vrem să fim amîndoi fericiți.
MAIA : Fericiți...
NANI : Vom lua formula SERTIM-ului cu noi.

MAIA : ...Cu noi...
NANI : Departe de lume.
MAIA : Departe de lume...
NANI : Să facem şi alţi oameni fericiţi.
MAIA : Fericiţi...
NANI : E o datorie umană.
MAIA : Umană... umană... umană...
NANI : Aşa, scumpo !... Dormi !... Dormi !... Dormi !...

Înregistrare se curmă brusc. Se terminase banda. Lui Sergiu Timaru i se păru totul clar. Prin intermediul soţiei sale, Nani voia să pună mîna pe formula SERTIM-ului şi s-o şteargă în occident. Viola Robert îi şi făcuse, probabil, rost de un paşaport... Cu SERTIM-ul în buzunar aveau „viitorul asigurat".

„Ticălosul ! îşi zicea doctorul, apucîndu-şi capul în mîini. Uite pe cine am încălzit la sîn."

De afară, prin fereastră, pătrunseră pînă la el rîsetele vesele, tinereşti, ale fiicei sale şi ale lui Nani.

„Dumnezeule ! Nu se poate ! gemu tatăl. Nu poate fi decît un coşmar !"

Se strecură totuşi pînă la fereastră şi ciuli urechile. Fiica lui, Lili, ciripea ca o vrăbiuţă :

— Ai un nume caraghios ! Nani !...

Auzi apoi, în replică, vocea pacientului său :

— Mie-mi place... M-am obişnuit cu el.

— Nu-ţi aminteşti deloc adevăratul tău nume ?

— Deloc.

— Tata nădăjduia ca şocul pe care l-ai avut, cînd ţi-ai privit noul chip în oglindă, să-ţi readucă memoria.

Nani scoase un uşor suspin :

— Şi eu aş fi fost bucuros... Dar nu s-a petrecut nimic.

Paşii lor scîrţîiau pe pietriş. Lili continuă să-l iscodească :

— Îţi place cum arăţi ?

Nani suspină din nou :

— Trăiesc încă o senzaţie stranie.

— Tata e foarte mîndru de „creaţia" sa... Se simte ca un Pygmalion.

Din stradă răzbătu pe neaşteptate frîna puternică a unui automobil. Roţile scrîşniră insuportabil pe asfalt.

— Vai, ce te-ai speriat ! observă Lili. Maşina e doar în stradă.

Glasul lui Nani sună tremurat :

— Nu ştiu, se dezvinovăţi el, nu pot suporta aceste zgomote de frînă... Îmi sfredelesc creierul.

Pietrişul de sub picioarele lor nu mai scîrţîia. Se opriseră. Lili voi să ştie :

— Întotdeauna ţi-a fost teamă de maşini ?

— Nu ştiu, răspunse Nani precipitat. Dar nu... cred.

Fata rîse uşor, gîlgîit :

— Şi eu am aceeaşi senzaţie cînd aud scrîşnetul cuţitului pe farfurie.

Nani schimbă brusc tonul :

— Ar trebui să intrăm... Să nu se supere mama ta... Şi aşa-mi suportă tot mai greu prezenţa.

Lili izbucni enervată :

— Nici eu nu-i pricep aversiunea.

— Mamele au un instinct aparte, rosti Nani înţelegător. Şi-apoi, fie vorba între noi, care mamă şi-ar dori un ginere infirm ?

Lili deveni tandră :

— Dar nu mai eşti infirm.

— SERTIM-ul tatălui tău a făcut într-adevăr minuni pînă acum. Dar fenomenul de respingere poate surveni oricînd.

Fata se păstră la fel de tandră :

— Chiar dacă te vei urîți din nou, mie-mi vei fi la fel de drag.

— Sfînta generozitate a celor douăzeci de ani ! exclamă Nani cu vădită încîntare.

— Eu te voi iubi la fel și cînd voi avea și treizeci de ani... și patruzeci... Toată viața ! continua fata să ciripească.

Sergiu Timaru nu-i mai auzi.

„Probabil că se sărută", își zise el.

Se retrase de la fereastră discret.

Capitolul 3

Culcat în patul-studio din garsoniera Tinei Dornescu, înfășurat într-un cearșaf, Ion D. Ioan își admira bustul atletic. La treizeci și cinci de ani se simțea „în floare". Și era tare mîndru de mușchii care-i jucau sub pielea arămie. Iar „o cruce de bărbat" neagră, stufoasă, îi acoperea aproape tot pieptul. Căpitanul de securitate trăgea liniștit, fum după fum, dintr-o țigară „Kent" și-și urmărea iubita care pregătea un cocteil „Cuba libre", pîndind în același timp ibricul cu cafea de pe aragaz.

„Sînt un norocos", își spunea ofițerul admirînd liniile lungi, suple, ale trupului de femeie, ascuns sub un halat străveziu.

Se cunoscuseră cu cîteva luni în urmă, cînd Ion D. Ioan începuse să se ocupe de clinica doctorului Timaru. Tina Dornescu îl cucerise pe căpitan chiar de la prima vedere.

Pe stradă, asistenta medicală nu atrăgea atenția în mod deosebit. Dar în clinică, unde albul imaculat al uniformei

îi dădea un aer angelic, privirile bărbaților stăruiau asupra ei fără înconjur.

Ion D. Ioan zîmbi amintindu-și o remarcă a doctorului Timaru : „Ar trebui să schimbăm uniforma personalului sanitar feminin... Albul e prea atrăgător pentru bărbați... Cu timpul, vom rămîne fără asistente și surori medicale".

În privința Tinei Dornescu însă, medicul se înșela. Aceasta n-avea ochi decît pentru el, șeful clinicii.

Dar întreprinzătorul căpitan nu se dăduse bătut. Luase mai întîi toate informațiile posibile despre tînăra asistentă medicală și despre relațiile dintre ea și Sergiu Timaru. Iar cînd se convinsese că cei doi nu trecuseră de pragul unei simpatii amicale și-al unui respect reciproc profesional, începu un „asediu" lung, perseverent, cu retrageri și reveniri. La un moment dat era gata să renunțe. „Îmi pierd timpul degeaba, își zicea. Nu mă place."

Și tocmai în seara în care se dusese la întîlnire, cu gîndul de a pune punct acestui „flirt" lipsit de perspectivă Tina Dornescu se purtase cu el mai tandră ca oricînd.

„Necunoscute sînt căile către inima femeii", își spusese Ion D. Ioan bucuros. Și reîncepuse „asediul" cu mai multă vigoare. Venise apoi și o seară petrecută la o grădină de vară, continuată cu o noapte la bar și încheiată spre ziuă în garsoniera de pe Calea Victoriei a Tinei Dornescu.

...În glastra de pe măsuța joasă, dreptunghiulară, din mijlocul garsonierei, străluceau petalele roșii ale unui buchet de trandafiri. În mijlocul lor — un trandafir alb.

În seara aceea se împlinea o lună de cînd Tina îi îngăduise lui Ion D. Ioan accesul în „universul ei intim". Iar dragostea lor îmbobocea de la o zi la alta.

— Iubito ! strigă el.

Tina se întoarse și-i zîmbi cu tandrețe :

— Spune, cocoloș !

— De ce nu vrei să te măriţi cu mine ?

Tina izbucni în rîs :

— Nu ţi-a ajuns o nevastă ? Mai vrei una ?

— Se zice că un bărbat care a mai fost o dată însurat şi se recăsătoreşte... îşi merită soarta.

— Ai haz ! remarcă Tina atentă la ibricul cu cafea.

Cu mîinile sub cap şi privirea în plafon, Ion D. Ioán îi mărturisi :

— Tare mi-aş dori un copil.

— Prima ta nevastă n-a vrut să-ţi facă ?

— Nu-i era capul decît la sulemeneli, la modă, la petreceri...

— Te înşela ?

— Probabil... N-am urmărit-o... Şi nici nu mă interesa... Am fost cumva chiar bucuros cînd a rămas la altul.

— Atunci, de ce-ai mai luat-o ?

— Din prostie.

— Era frumoasă ?

— Superbă !

— Să nu-ţi pară rău...

— Vorba ta, rîse Ion D. Ioan resemnat. Să fie primit !

Tina trase măsuţa lîngă pat şi aşeză ceşcuţele cu cafea aburindă ; alături, paharele de „Cuba libre". Ion D. Ioan aprinse o nouă ţigară.

— De unde ai „Kent"-ul ? se interesă el.

— De la Viola, sosi prompt răspunsul Tinei.

— Te cam răsfaţă !

— Pentru ca e un fleac.

— Ciştigă bine ?

— Bănuiesc... Pentru că spitalizarea la noi a costat-o zdravăn... Apoi, stă la „Lido"...

— Face un film despre Nani ?

— Face... Subiectul e dealtfel foarte interesant... Va lua bani grei.

— Cînd a început să filmeze ?

— Chiar din ziua în care a venit Nani la spital... Ea era internată în clinică.

— *Și doctorul i-a îngăduit ?*

— N-avea nici un motiv să se împotrivească... La urma-urmei, îi face reclamă peste hotare.

Lui Ion D. Ioan îi scăpă fără voie :

— Mi-i teamă ca reclama astă să nu-l coste mai mult decît merită.

Tina îl privi cu nedumerire :

— Doar n-o bănuiești pe Viola ! ?

— În meseria mea sînt obligat să suspectez toată lumea.

Tina își aranjă șuvița de păr căzută pe frunte :

— Chiar și pe mine ?

— Și pe tine !... Și pe mine !... mărturisi căpitanul, sorbind gînditor din pahar. O rugă apoi pe Tina să se urce în pat, lîngă el.

— Spune-mi, ce te frămîntă, îl îndemnă ea, cuibărindu-i-se la piept.

Ion D. Ioan îi mîngîie buclele blonde, rostind aproape în șoaptă :

— Povestește-mi tot ce-ți amintești despre Nani... De cînd l-ai întîlnit prima oară și pînă azi.

În memoria asistentei medicale începu să se deruleze mai întîi momentul apariției infirmului în clinica de chirurgie plastică și reparatorie. Era spre ora prînzului. Sergiu Timaru se vînzolea agitat prin cabinet, lovindu-se cînd de birou, cînd de scaune. Ca să-și păstreze calmul, Tina Dornescu privea absentă la stampele de pe pereți.

Ştia că în asemenea momente nu trebuia să-l sîcîie pe doctor cu nici o întrebare. Se mulţumi să-i amintească :

— La ora asta trebuia să fiţi la gară.

Sergiu Timaru se opri o clipă locului şi-i răspunse răstit :

— Ai impresia că nu ştiu ? îşi reluă apoi căutările precipitate, mormăind în barbă : Cicălitoare ca o nevastă.

Deşi ar fi trebuit să se simtă ofensată, Tina trecu şi de astă dată cu vederea.

„Se poartă ca un copil mofturos, îşi zicea ea. Se înfurie şi-i trece la fel de repede."

Îşi aminti însă de obligaţiile profesionale :

— Pacientul de la zece.

— Să stea cuminte ! ripostă doctorul. Nici o învoire... Cît e ceasul ?

— Două fără un sfert.

— Fir-ar el de buton !

— Să vă ajut ?

— Mulţumesc... Am reuşit.

Asistenta continuă pe acelaşi ton profesional :

— Pacienta de la nouă...

— Fata aia frumoasă ? făcu doctorul bucuros că încheiase şi-al doilea buton. Păcat !... Va rămîne cheală !

Tina o căină :

— Sărmana !

— Poate nu va rămîne totuşi cheală, reveni doctorul asupra sentinţei. Să vedem !... Bine că mi-am amintit. Şi-a anunţat, în sfîrşit, vizita Nani.

Asistenta repetă nedumerită :

— Nani ?

— Cel cu faţa şi cu mîinile arse.

— Aaa ! Da !... L-aţi întîlnit în faţa unei cîrciumi.

— I-am fixat ora două și n-am să fiu aici... Îl reții cu orice chip... Am mare nevoie de el, îi precizează Sergiu Timaru.

În clipa aceea se auzi o bătaie ușoară în ușă. Doctorul privi cu ciudă spre intrare, strigînd :

— Intră !

În prag, zîmbetul cuceritor al Violei Robert.

Tinei Dornescu nu-i plăcuse niciodată acest zîmbet. Își spunea de fiecare dată : „Ce prefăcută e !" Și cu toate acestea, simțea cum cineasta exercita asupra ei o atracție irezistibilă. Viola Robert se afla, după opinia tinerei asistente, la apogeul vîrstei și frumuseții feminine : avea treizeci de ani, tot ce purta era scump, de bun gust. În plus — bani cu ghiotura. Arunca în dreapta și-n stînga, cu dezinvoltură, lei și dolari deopotrivă.

„Întreprinzătoare femeie", o admira Tina Dornescu.

Văzîndu-l pe Sergiu Timaru gata de ducă, Viola Robert rosti dezolată :

— Plecați ?

Zorit, doctorul aruncă o căutătură scurtă asupra țînutei sumare a pacientei sale și-i aminti pe un ton autoritar :

— V-am rugat să nu părăsiți patul !

Aceasta însă îl învălui cu privirile ei tulburătoare :

— Pentru un fleac... atîta tevatură ?

— Nu vreau să-mi faceți o reclamă proastă, îi replică doctorul, chinuindu-se cu nodul de la cravată. Slobozi apoi obișnuita lui sudalmă : Fir-ar să fie !... Cînd ești mai grăbit atunci se înnoadă prost toate.

Viola se apropie de el cu mișcări unduitoare, apucîndu-se să-i facă nodul de la cravată.

— Noroc de mîna femeii care le... deznoadă pe toate ! îi replică.

În cadrul ușii se ivi însă chiar atunci, spre surprinderea tuturor, Maia Timaru.

— Duioasă scenă ! constată aceasta cu maliție. Ai o nouă asistentă, dragul meu ?

Fără să-și piardă cumpătul, Viola continuă să lege nodul la cravată, mulțumindu-se doar să întrebe :

— Soția ?

— „Legitima" sa de douăzeci și cinci de ani, patru luni și trei zile, îi precizează Maia Timaru, pufnind ușor pe nări.

Cineasta mai admiră o dată nodul făcut de ea la cravată, apoi se răsuci spre noua venită cu un zîmbet îngăduitor :

— Întotdeauna am admirat la femei fenomenala lor memorie a cifrelor, datelor...

— Și a chipurilor, o completă Maia Timaru, înfiptă.

— Am să vă rog, în acest caz, să rețineți și chipul meu, îi propuse Viola Robert. Dacă sînt acum atît de frumoasă, opera aparține soțului dumneavoastră.

Sergiu Timaru tuși sec, găsind că era momentul să intervină :

— Vă rog să-mi permiteți...

— Viola Robert ! i-o luă aceasta înainte înclinînd ușor capul spre Maia Timaru. Apoi adăugă : Cetățeană a lumii și pacientă a celui mai strălucit esteto-plastician.

La auzul numelui străin, Maia Timaru deveni mai binevoitoare :

— Turistă ?

— În călătorie de afaceri... Cineastă !

Șocul fu cel scontat. Maia Timaru începu s-o privească pe pacienta soțului ei cu ochi mari, plini de respect.

— Iertați-mi suspiciunea...

— Era firească, observă Viola Robert.

Grăbit ca orice chirurg, Sergiu Timaru interveni autoritar :

— Prezentările au fost făcute... să ne vedem de treburi. Dumneavoastră, îi indică el Violei, înapoi în pat... Tina...

— Sînt alături, în camera de gardă, rosti aceasta supusă.

— Nu uita de Nani, îi aminti doctorul.

— Nici o grijă !

— Dar unde te zorești ? îl opri soția.

Soțul o privi deconcertat :

— Păi... nu mergem la gară ?

— Mi-am amînat plecarea ! îi comunică Maia laconic.

— De ce ?

— Pentru a-ți încurca treburile, dragul meu, ca orice soție care se respectă. Își abandonă apoi soțul pentru a se adresa Violei : Vorbiți bine românește...

— Mama mea e româncă, îi explică cineasta. De la ea am deprins și graiul și dragostea de țara ei natală. Întîlnind însă căutătura severă a doctorului, pacienta decise să curme discuția : Iertați-mă !... Trebuie să mă înapoiez în cameră... Medicul meu e necruțător.

— Mi-ar place să ne revedem, îi propuse Maia Timaru.

— Cu dragă inimă... Pe curînd !

Cu pași ușori, porni și Tina Dornescu pe urmele Violei.

— Mă găsiți alături, în camera de gardă, îi aminti ea doctorului. Iar dacă vine Nacu...

— Na-ni ! silabisi Sergiu Timaru.

— Am înțeles ! Îl reține.

— Ba nu-l reții deloc, izbucni doctorul mînios. Îl aduci imediat aici.

— Am înțeles ! repetă Tina automat. Din prag o salută pe Maia : La revedere !

— La revedere, îi răspunse aceasta stăruind cu privirea pe urmele asistentei medicale. Se răsuci apoi către soțul ei, jucîndu-și șoldurile rotunjite binișor : Blondă... tinerică... isteță... De cînd te știu numai frumuseți blonde

te-au înconjurat. Pentru a fi în contrast cu bruna din patul conjugal ?

Sergiu Timaru își cercetă soția cu îngăduință :

— Acuzi un soț ideal, draga mea.

— Mie-mi spui ! ?

— Dacă în douăzeci și cinci de ani nu m-am gîndit să-mi schimb nevasta...

Ea îl aţîţă :

— Și de ce, mă rog, n-ai schimba-o ?

— Pentru că una mai bună ca tine nu găsesc...

Soția pufni țîfnoasă :

— Voi, bărbații, aveți un gen aparte de a iubi.

— Genul masculin ! replică doctorul cu un aer strengăresc.

Maia Timaru nu gustă însă gluma.

— Citeodată ești atît de infantil !

Soțul găsi că era momentul s-o împace :

— Ești tare necăjită !... Văd.

— Am un presentiment, îi mărturisi ea.

— Va trece !

Soția afișă un aer îngrijorat :

— Iar Lili...

— Ce-i cu ea ?

— O suport din ce în ce mai greu... A devenit mai obraznică... Uneori... Pur și simplu mă sfidează.

— N-o fi cumva îndrăgostită ?

Maia clătină capul a dojană :

— Numai la amor ți-i gîndul.

— La douăzeci de ani, stărui tatăl, o fată e apță pentru a fi săgetată de Amor.

Mama apelă la un ton sever, sentențios :

— Mai întîi, cartea !... Meseria, *și-apoi căsătoria*. Iar după un ușor suspin : Dar ce știi tu despre fiica ta ?

Doar că există, că e studentă la matematici — o studentă întîmplător foarte bună — şi că e aptă „pentru săgeata lui Amor" !

Discuţia lor fu curmată brusc de Tina Dornescu, care intrase fără să mai bată la uşă.

— A sosit Nacu ! anunţă ea.

— Nani ! strigă doctorul furios.

— Poate intra ? întrebă asistenta cu candoare.

Doctorul făcea eforturi vizibile să se liniştească :

— Astăzi parcă v-aţi înţeles toate să mă scoateţi din sărite ! Se răsti apoi la asistentă : Adu-l înăuntru ! Ce naiba mai aşteptaţi ? Dar cînd se întoarse spre soţia sa, tonu-i deveni mult mai stăpînit : Am să te rog să aştepţi puţin alături... Un scurt consult.

Aceasta însă nu se clinti din loc.

— Nu pot asista ?

Incomodat, doctorul mai făcu o încercare :

— Nu te-aş sfătui !... E un infirm pe care n-ar trebui să-l priveşti... Are o înfăţişare desprinsă parcă dintre monştrii lui Goya.

— Vreau totuşi să-l văd, stărui Maia.

— Ai să regreţi, o preveni soţul.

Asistenta îl introduse pe infirm. Acesta îşi ascundea faţa sub acelaşi fular subţire şi sub borul pălăriei trasă mult pe ochi.

— Pe scaunul acesta, îi indică Tina, ajutîndu-l să se aşeze.

— Mulţumesc.

Glasul i se păru Maiei Timaru curat, tinerese. Era curioasă să vadă cum arăta.

— Ai venit, deci ? se adresă doctorul noului venit.

— Am răspuns amabilei dumneavoastră invitaţii, rosti acesta cu o uşoară înclinare a capului.

Cu o mişcare iute, profesională, doctorul îi smulse pălăria de pe cap şi-i înlătură fularul de la gură. Speriată, Maia se dădu un pas înapoi :

— O ! Nu !... Nu mi-aş fi închipuit ! exclamă ea.

Infirmul îndreptă spre ea globul ochiului drept tras în sus de-o cicatrice urîtă :

— V-am speriat ? Îmi pare rău ! De-aţi şti ce tare m-am speriat eu cînd m-am văzut întîia oară în oglindă... Şi-apoi, nu mai vorbesc de gîndul că voi rămîne cu mine însumi... Sinistră perspectivă ! ...Dar nu vă faceţi griji... M-am obişnuit... chiar şi cu „băieţii" din cîrciumă care-mi strigă : „Ce faci, mă Faţă ?"

Tina Dornescu se amuza :

— Cum aţi spus ?

Infirmul o săgetă cu ochiul stîng, tras în jos de altă cicatrice urîtă. Mîrîi :

— Celui care mi-a strigat întîi „Mă, Faţă" i-am făcut mutra piftie.

Efectul fu cel scontat. Tina Dornescu se trase un pas înapoi. Pacientul schiţă însă un zîmbet care o înspăimîntă şi mai mult. Doar glasul lui blînd o mai linişti.

— Apoi am regretat, mărturisi el. Omul nu vorbise cu răutate... I s-a părut o glumă bună... „Lasă oamenii să glumească, mi-am zis. Au acest drept".

Doctorul continua să-l examineze cu atenţie :

— N-arăţi deloc frumos, amice !

Copleşită de milă, Maia îi ceru soţului ei :

— Te rog ! Fă ceva pentru bietul om !

Dar infirmul izbucni dușmănos :

— „Bietul om"... „Bietul om"... Mereu aud aceste vorbe idioate... *Pentru Dumnezeu ! Nu mă mai căinaţi !* Se adresă apoi doctorului, pe acelaşi ton răstit : Am venit

aici la dorința dumneavoastră ! Aveți sau nu nevoie de mine ?

— Am ! Firește ! încerca Sergiu Timaru să-l liniștească.

— Și vă previn, continuă infirmul cu glasul răgușit de furie : Să nu așteptați *mulțumiri din parte-mi.*

— Nu-ți va pretinde nimeni nimic, îl asigură calm doctorul. Nici măcar recunoștință... Consideră această intervenție chirurgicală ca fiindu-mi necesară în primul rînd mie.

Prefăcîndu-se bănuitor, infirmul stărui :

— Fără nici o obligație din parte-mi ?

Doctorul nu se mai putu stăpîni :

— La naiba !... Înțelege că nu vreau să mă slujesc decît pe mine ! Îmi conferi acest drept ?

— Vă privește ! conchise infirmul. Și-apoi, ar putea fi chiar interesant...

— Este ! îl asigură medicul.

— Credeți că va ieși ceva din toată parascovenia asta ?

— Nădăjduiesc. Și, profitînd de momentul de acalmie intervenit, Sergiu Timaru îi porunci asistentei : Camera doisprezece.

— În rezervă ? făcu aceasta mirată.

— Cu toate cele necesare, decise Sergiu Timaru. Să nu-i lipsească nimic.

Tina Dornescu nu mai crîcni. Apucă fularul subțire și începu să înfășoare la loc fața infirmului.

— Vă voi îmbrobodi din nou, i se adresă ea mai binevoitoare.

— Nu ești prima, chicoti vesel infirmul.

Sergiu Timaru îi strecură soției sale :

— Are și umor !

— Macabru ! replică aceasta, străduindu-se să zîmbească la plecăciunea făcută de Nani.

Din nou singuri, cei doi soți își căutară privirile.

— Să nu te supere limba lui ascuțită, încercă medicul să-și apere pacientul.

— Nu ! De fel ! rosti Maia neprietenos.

— Infirmii devin, cu vremea, caustici, răutăcioși, gata oricînd a vedea în alții pricina infirmității lor... Mulțumirea și fericirea altora li se pare o jignire personală.

— Nu cumva se consideră o victimă a altora ? se interesă Maia fixînd cu aversiune ușa prin care ieșise infirmul.

— Într-un fel ! observă doctorul.

— Iar tu te simți cumva dator să-i înapoiezi ce-a pierdut ?

— Merită măcar o înfățișare mai omenească.

— Sperî să izbutești ?

— Obligația mea e să încerc.

— Ce vrei să... încerci ? „Serul Timaru" ?

— SERTIM-ul, draga mea.

Soția îl cercetă cu neîncredere :

— Nu cumva te pripești ?

— Lumea e a celor care îndrăznesc, scumpa mea.

Tina Dornescu reveni surprinzător de repede. Pe chipul ei, Sergiu Timaru descoperi o anumită îngrijorare :

— Ce s-a întîmplat ?

Asistenta îi răspunse cu o nepăsare ostentativă :

— Nimic !... Pacientul a primit cele necesare... Chiar și lenjerie de corp... N-a prea venit cu multe lucruri... Nici nu știu dacă avea ceva în servieta aia jerpelită... De nu și-ar umple-o la plecare.

Neașteptata reacție a asistentei îl irită pe medic :

— Eşti răutăcioasă, Tina... Oare, un nenorocit trebuie să fie neapărat şi necinstit ?

— Iertaţi-mă !... Altceva voiam să vă spun.

— Asemenea oameni, continuă doctorul pe un ton didactic, sînt de obicei preocupaţi de soarta lor... Nu se *mai gîndesc la fapte rele.*

Maia simţi şi ea nevoia să intervină :

— Uneori eşti atît de naiv, dragul meu !

Încurajată, Tina continuă pe acelaşi ton răutăcios :

— Nacu...

— Nani ! se răsti doctorul la ea. Oare e chiar atît de greu să ţii minte ?

— Poate-i prea uşor, rosti maliţios Maia Timaru.

Doctorul însă n-o slăbea din ochi pe asistentă :

— De ce nu-l poţi suferi ?

— Are o „filozofie" prea personală, îi mărturisi aceasta.

— Toţi avem o „filozofie prea personală", îi replică Sergiu Timaru. Altfel cum ne-am deosebi ?

Tina îşi susţinu însă punctul de vedere :

— Dumnealui socoteşte că tot ce i se dă — şi binevoieşte a primi — i se cuvine „de jure".

— „De jure !" repetă doctorul amuzat. Şcoala căpitanului Ion D. Ioan !

— Vă înşelaţi, rosti Tina Dornescu, apăsat. Studiez Dreptul pe cont propriu.

Doctorul încercă s-o împace :

— A fost o glumă...

— ...De chirurg ! îl împunse atunci Maia.

Înghiţind replica soţiei sale, doctorul se strădui să rămînă calm.

— Apropo de căpitan, se adresă el Tinei Dornescu. Aş vrea să-i fac o rugăminte.

Surprinsă o clipă, asistenta răspunse binevoitoare :

— Nu văd nici un impediment. Adăugă însă imediat : Numai că am şi eu o rugăminte... Nani...

— În sfîrşit ! exclamă doctorul satisfăcut.

— Mi-aţi face un serviciu dacă l-aţi da în grijă altcuiva.

Doctorul deveni brusc atent :

— Te-a supărat cu ceva ?

Tina Dornescu izbucni pătimaş :

— E un om rău !... Foarte rău !

— Nu-i înrăit decît de suferinţă, continua Sergiu Timaru să-şi apere pacientul.

— Simt că şi înainte de nenorocirea asta a fost un om rău, strigă Tina Dornescu. E poate victima propriei sale firi... Credeţi-mă !... Intuiţia nu m-a înşelat niciodată. Vă spun sincer... Presimt nişte lucruri neplăcute... Cînd i-am văzut întîia oară chipul...

— Ţi-a fost milă ! o întrerupse doctorul. Am văzut Şi ar trebui să-ţi fie în continuare milă de el... Iar cît priveşte cererea ta... Regret, fetiţo ! Nu pot renunţa la serviciile celei mai bune dintre asistentele mele. Nani e pacientul de care am mare nevoie... Încît — fără discriminări... Ia măsuri să i se facă fotografii din toate unghiurile... Fotografii utile — nu amintiri de familie... Ştiu că nu-i va face plăcere, dar va trebui să accepte... Internarea în clinică impune nu numai drepturi... Şi obligaţii

— Bine-ar fi să audă şi el, îi sugeră Tina Dornescu.

Pe chipul doctorului apăru o uşoară crispare :

— S-a făcut vinovat cu ceva ?

Asistenta medicală se adresă de astă dată Maiei Timaru :

— *V-ar place să fiţi interpelată astfel : „Hei, păpuşă blondă ! Cu care doctor te ţii ?"...*

— Idiotul ! exclamă Sergiu Timaru, supărat şi amuzat totodată. Apoi, cu un gest familiar, îşi linişti asistenta : Bine ! Du-te ! Stau eu de vorbă cu acest pezevenghi !

Tina Dornescu ieşi aproape în fugă din cabinet, pentru a-şi ascunde lacrimile de mînie. Cu vădită jenă, doctorul se adresă soţiei sale :

— Ce părere ai ?

— Emoţionantă scenă ! rosti aceasta cu nelipsita-i maliţie.

Mut, o clipă, soţul îşi reveni şi exclamă ca pentru sine :

— Fereşte-mă, cerule, de gelozia consoartelor !

— Iubite soţ ideal, continuă Maia Timaru să-l împungă, vrei să afli părerea mea ?

— La ora asta sînt pregătit să îndur orice.

— Tînăra, frumoasa, blonda ta asistentă e îndrăgostită pînă peste urechi... Dar nu de căpitanul Ion D. Ioan, cum presupui, ci... de tine !

— Din ce în ce mai amuzant ! conchise Sergiu Timaru.

— Iar resentimentele ei faţă de noul tău pacient sînt identice cu ale mele.

— Telepatie sau clarviziune ? rosti doctorul în zeflemea.

— Şi una... şi alta, îi preciză soţia.

Era tot ce-şi mai puteau spune în clipa aceea.

Capitolul 4

Ion D. Ioan se răsuci în studioul cam strîmt, ciocni al treilea pahar de cocteil cu Tina Dornescu, după care îi strecură acesteia :

— Ascultă, „păpușă blondă"... De unde deții tu toate aceste amănunte ?

Tina îl măsură cu o privire mirată :

— Care amănunte ?

— Mi-ai povestit ce-au discutat doctorul cu soția sa și cînd nu erai de față.

Asistenta îi dădu șăgalnic cu degetul peste nas :

— Și mai zici că ești ditamai căpitan !

— Nu, vorbesc serios !

— Amintește-ți nițel așezarea cabinetului doctorului și a camerei de gardă.

Ion D. Ioan fu nevoit să remarce :

— Ai dreptate... Între cele două încăperi nu-i decît o ușă subțire.

Tina îl completă :

— Iar cum aceasta rămîne de obicei deschisă...

— Se aude tot.

— Greu cu voi, ăștia, care socotiți că aveți „nas de copoi", îl ironiză ea repetînd gestul șăgalnic de mai înainte.

Ion D. Ioan îi prinse degetul și se prefăcu a-l mușca. Tina și-l trase cu o mișcare reflexă, copilărească.

— Ascultă, „păpușă blondă", reîncepu căpitanul s-o iscodească. Dacă mă gîndesc bine, cred că are dreptate.

— Cine ?

— Maia Timaru... Pentru că și eu am aceeași impresie.

Tina se încordă ca un arc.

— Ce fel de „impresie" ? întrebă ea cu un glas moale, mieros, care ascundea însă furtuna.

Neatent la reacția ei, căpitanul continuă :

— „Bătrînul" se ține excepțional... Încît, mai poate suci capul unei tinere.

— Un bărbat la cincizeci de ani astăzi nu mai este „bătrîn", ci matur, îi precizează Tina Dornescu cu ostentație. Iar doctorul Timaru nu „se ține bine", ci „este bine" !

— Rezon, coană Tinuță !

— Și-apoi, dacă voiam să-i cad în brațe, o făceam de *la început, de cînd am venit în clinică... Nu așteptam să* treacă cinci ani.

— Căile amorului, coană Tinuță, sînt imprevi....

Dar nu mai apucă să-și rostească maxima pînă la capăt. Cu o mișcare iute, Tina Dornescu își trase genunchii sub bărbie, apoi își înfipse tălpile în șalele partenerului ei, azvîrlindu-l din pat. Acesta aterizează pe covor fără să verse nici o picătură din paharul de „Cuba libre".

— Ce te-a apucat, soro ? încercă el un protest slab. Nu-ți dai seama că lovești într-un reprezentant al „ordinei publice" ?

— Dacă te mai prind cu asemenea insinuări, nu-mi mai calci pragul casei, îl preveni „păpușa blondă".

Ion D. Ioan ridică mîinile :

— Gata ! M-am predat !

Dădu să se urce la loc, dar Tina îl opri :

— La colț, băiete !

Resemnat, căpitanul își căută un fotoliu unde continuă să soarbă din paharul de cocteil protejat cu măiestrie de acrobat. Cînd și cînd trăgea cu coada ochiului la cea care-i pîndea ca o pisică sălbatică, gata să-i sară în cap.

„Trebuie s-o împac !" își zicea el.

Și nu-i trecea nimic prin minte.

— Ai amuțit ? o auzi însă pe Tina. Tonul ei liniștit îl descumpăni.

— Nu mai îndrăznesc să spun nimic, mărturisi el.

— Atunci am să te întreb eu.

— Te rog !

— Cum naiba se face că de atîta amar de vreme n-ați izbutit să-l identificați pe Nani ?... Cazul mi se pare...

— Simplu, o completă căpitanul surîzînd a împăcare. De aceea poate e și atît de complicat, adăugă el. Te rog să mă crezi că am revăzut chiar zilele acestea dosarul „Omului fără identitate"... I-am căutat și pe cei doi tractoriști din Mănăsia, care l-au scos din flăcări... Nădăjduiam ca aceștia să fi păstrat vreun obiect de-al lui... Dar s-au jurat că în momentul acela numai la așa ceva nu le era capul... Grija lor era să salveze omul și nu boarfele care ardeau pe el.

— Se poate oare să nu fi avut vreun ceas, vreun inel... ?

— Inel nu purta, iar ceasul de la mînă, un „Doxa" vechi, a fost strivit de roțile unui tractor.

— Cum a ajuns Nani în mașina aceea ?

— Se îndrepta, după cîte se pare, spre litoral... Cu „autostopul"... Ori era tare grăbit, ori nu prea avea bani... Pe scurt, l-au luat doi turiști italieni... Iar pe drum, între Urziceni și Slobozia, la o viteză măricică — o sută douăzeci pe oră — s-a produs explozia pneului din față, dreapta... Mașina s-a lovit de un „morcov", a urmat explozia rezervorului de benzină... și singurul supraviețuitor a fost... Nani ! Ars, cum l-ai văzut, cu amnezie totală... mai identifică-l dacă poți... N-am aflat nici pînă în ziua de azi cine este, de unde a apărut, cu ce s-a ocupat înainte.

— N-o fi vreun delincvent ?

— Pînă acum nu ni s-a semnalat nimic... Nici din țară, nici de peste hotare.

— Ce putea să vi se „semnaleze" ? își exprimă Tina Dornescu nedumerirea. Chipul îi era complet desfigurat, iar amprentele de la mîini... distruse.

— Nu uita că mai există și niște măsurători antropologice, îi precizâ Ion D. Ioan, care se trec de obicei în fișele militare.

— Poate n-a făcut armata...

— Pe la recrutare, oricum, a trecut şi precis i s-au înregistrat aceste date.

— Deci nu-i printre cei urmăriţi de voi ? Căpitanul îi confirmă. Cu ochii în tavan, Tina îşi continuă reflecţiile : Nani e un om inteligent.

— Este ! o susţinu Ion D. Ioan.

— Te-ai gîndit că ar putea simula „amnezia" ?

— Mereu l-am bănuit... Însă doctorul susţine că n-a descoperit nici o „fisură".

Cu o uşoară ridicare a sprîncenelor, asistenta se întreabă :

— Şi-apoi, ce-ar putea ascunde ?

— Multe ! suspină Ion. D. Ioan.

— Spuneai că n-a fost găsit printre delincvenţi ?

— Sînt atîtea delicte care scapă legii...

— Un lucru mă miră, totuşi, stărui Tina Dornescu. Funcţionează o reţea întreagă de instituţii care ţin o strictă evidenţă a populaţiei ţării, inclusiv a celor care trec prin ţară... Se ştie cine s-a născut, cine a murit...

— Şi cine a dispărut fără urmă, o completă căpitanul. Pentru că avem şi o asemenea rubrică, în care sînt înregistraţi cei dispăruţi în mare, în inundaţii, în incendii, cutremure... Încît, cine-mi poate garanta că Nani nu-i tocmai un asemenea caz ? Doar se mai petrec şi minuni, nu ? Scapă omul dintr-o catastrofă, cum a fost ultimul cutremur de la noi, şi nimereşte într-un stupid accident de automobil... Se trezeşte apoi pe masa de operaţie cu amnezie totală... Doctorul Timaru îi dă între timp o altă înfăţişare şi mai identifică-l dacă te ţin curelele.

— Omul mai are şi semne particulare, îi atrase atenţia asistenta medicală.

— Are, sigur ! admise căpitanul. O aluniţă lîngă urechea stîngă, un neg pe umărul drept...

— Nu uita gesturile, deprinderile, mersul caracteristic fiecăruia, stărui Tina Dornescu.

— Evidența populației unei țări nu ajunge la asemenea detalii, scumpa mea, îi preciză reprezentantul ordinei publice. Dar, pentru că mi-ai amintit de mersul caracteristic fiecăruia, mă întreb dacă Nani alignea de piciorul stîng și înainte de accident.

— Află că sînt momente cînd nu aligneşte deloc, îi strecură asistenta medicală.

Remarca ei îl făcu pe căpitan să sară ca fript din fotoliu :

— Vorbești serios ?

— Parol ! L-am văzut într-o seară, cînd mă duceam să-i fac ultima injecție cu SERTIM, cum se strecura zorit, pe sub castani, spre casa doctorului Timaru... Știa că era ora cînd trebuia să vin eu și se grăbea să fie în cameră.

Vădit emoționat, Ion D. Ioan își aprinse o țigară. Mîinile îi tremurau ușor. Trăia sentimentul că prinsese de capătul unui fir important.

— Zici că nu șchiopăta de fel ? Tina îi confirmă. Și era totuși el ?

— Bineînțeles.

— Făcuseși chiar tu mai înainte observația că fiecare om are un mers caracteristic.

— Ți-am spus că fugea aproape spre casă, îi aminti asistenta medicală. Încît, nu mi-am putut da seama dacă era sau nu „mersul lui caracteristic".

Un pic descumpănit, căpitanul mai întrebă :

— Te-a văzut cumva ?

După o clipă de gîndire, Tina îi declară :

— Nu ! Sigur nu.

— Și după aceea ?

— Am intrat în casă, am mai schimbat o vorbă-două cu menajera doctorului, apoi am urcat la Nani... Dar, cînd

am ajuns în camera lui, spre mirarea mea, l-am găsit pe jumătate adormit... Se mișca de parcă luase un somnifer puternic.

— Obișnuiește ?

— Nu ! Și chiar m-am întrebat ce l-a apucat să ia *somnifer la ora aceea.*

— Cît era ?

— Aproape șase.

— De la intrarea ta în casa doctorului și pînă în momentul cînd l-ai găsit pe Nani „pe jumătate adormit"... cîtă vreme a trecut ?

— Vreun sfert de oră... Nu mai mult.

— Un somnifer își face efectul atît de repede ?

— Depinde !... Și-apoi, nu se știe cînd l-a luat... Putea să-l înghită și pe drum.

— De ce ?

— Asta mă întreb și eu.

— Zi mai departe.

— Îți spuneam că l-am găsit moțăind... L-am întrebat ce-i cu el și mi-a mormăit ceva despre „oboseală"... Cum mă grăbeam să mă întîlnesc cu tine, l-am lăsat în pace și i-am făcut injecția.

— Nu se prefăcea cumva ?

— Nu ! Mai că n-a simțit nici împunsătura acului... Iar după ce i-am făcut injecția, l-am învelit ca pe un copil... M-am dus apoi la baie să mă spăl și să-mi curăț seringa... După aceea am revenit în cameră... Dar în loc să mă uit la pat, ca să văd ce face Nani, nu știu ce mi-a venit să întorc ochii la fereastră. Și-am rămas uluită... Prin draperie am văzut clar o siluetă... M-am dat înapoi... gata să țip. Atunci Nani a ieșit de după draperie și mi-a strigat : „Bau !" Speriată rău, m-am tras spre ușă... Dar el m-a ajuns din urmă și m-a prins în brațe, încercînd să mă sărute. Am

izbutit să scap din mîinile lui și-am țîșnit pe ușă ca din pușcă.

— Netrebnicul ! izbucni Ion D. Ioan fierbînd de gelozie. Nu-mi cade el în mînă ? !

Își dădu apoi seama cît era de caraghios plimbîndu-se, în ținută sumară, de la un capăt la altul al încăperii. Se reașeză în fotoliu, străduindu-se să-și recapete calmul. Tina continuă să-l incite.

— Mai e ceva.

— Ce-ar putea să mai fie ? izbucni din nou căpitanul. Nu-i de ajuns ?

— Pentru mine e de neînțeles, stărui asistenta, cum a trecut Nani atît de iute de la starea de somnolență la cea de deplină trezie ?

— Un „actor" ca el...

— Nu, nu ! se împotrivi Tina Dornescu. Eu știu cum arată un om toropit de somnifer... Respiră, reacționează, altfel... Și-apoi, nu l-am simțit cînd a coborît din pat și cînd s-a ascuns după draperie.

— Păi... nu te-ai dus la baie ?

— Ba da... Dar am lăsat ușa deschisă.

— Nu uita că ai dat drumul între timp la robinet... Dar nu asta-i important de reținut ci, vorba ta, trecerea lui bruscă de la starea de toropeală la cea de deplină trezie... Și aș vrea să-ți mai amintești ceva : în vremea aceea n-a trecut vreo mașină pe stradă sau nu era vreun aparat de radio dat mai tare ?

Tina Dornescu își scormoni memoria.

Nu ! declară ea cu convingere. N-am auzit nici un zgomot mai puternic.

— Sigur ?

— Sigur !

— Altceva : După ce-ai scăpat din brațele lui și-ai țîșnit spre ieșire... Din prag, n-ai mai aruncat cumva, măcar din întîmplare, vreo privire spre pat ?

— Eram atît de furioasă, mărturisi ea, încît nici nu vedeam pe unde calc... M-am și împiedicat de-o treaptă... Era cît pe ce să mă rostogolesc pe scară.

— Păcat !

— Că nu m-am rostogolit ?

— Nu, izbucni el spontan în rîs. Mă gîndeam ce bine ar fi fost dacă apucai să te uiți și la pat.

— De ce ?

— Ca să vezi dacă nu era și acolo cineva.

— Cine ?

— Cel căzut în toropeală și care aproape n-a simțit împunsătura acului.

— Vorbești prostii !

— Ba vorbesc foarte serios.

— Vrei să spui că...

— Nu vreau să spun nimic.

— Ai totuși vreo bănuială ?

— Una ? ! exclamă Ion D. Ioan. O mie ! Dar te-am întrebat, pentru că și „Bătrînul"...

— Iar începi ? îl admonestă Tina Dornescu.

— Iertare ! Nu se va mai repeta !

— Ce-i cu „Bătrînul" ? ținu ea totuși să afle.

— Mi s-a dat să ascult o înregistrare.

— Făcută de el ?

În colțul gurii căpitanului apăru un zîmbet malițios :

— Are talent de detectiv. Și-a adus din Japonia fel de fel de drăcovenii ca să se amuze... Iar acum îi sînt de folos.

Vestea o dezamăgi pe Tina.

— N-am știut ! Va trebui să fiu mai precaută.

— Fii fără grijă ! O face cu discernămînt şi numai în interesul cauzei noastre.

— Care „cauză" ?

— Găsirea celor două flacoane de SERTIM dispărute din seiful lui.

— Aaa ! Da !

— Voiam să-ţi spun că şi doctorul a remarcat nişte ciudăţenii în comportamentul pacientului său... De aceea te întreb încă o dată : Eşti sigură că cel din pat, căruia i-ai făcut injecţia, şi cel de după draperie, care a sărit asupra ta, este una şi aceeaşi persoană ?

— Ce naiba ! exclamă asistenta. Doar sînt în toate minţile. Sigur că era tot el.

— Cu aceeaşi înfăţişare ?

— Absolut.

— Aceeaşi îmbrăcăminte ?

— Era în pijamaua lui verde, în dungi, şi-n halatul maron pe care i l-a făcut cadou Viola.

— Viola ! repetă căpitanul pe gînduri.

— Ce te miră ?

— Muierușca asta se ocupă prea stăruitor de voi toţi.

— Face un film...

— Ştiu ! o întrerupse nerăbdător Ion D. Ioan.

— Ea zice că tot ce i-a adus lui Nani — haine, încălţăminte, lenjerie de corp — intră în recuzita filmului.

— Şi asta ştiu, făcu Ion. D. Ioan cu un început de iritare. Totul e firesc, logic, legal... Numai dispariţia celor două flacoane cu SERTIM este ilegală !

— Iarăşi o bănuieşti pe Viola ?

— Ţi-am mai spus, rosti căpitanul răstit. Şi pe mine mă bănuiesc.

Tina Dornescu ridică din umeri.

Zi de vizitare a bolnavilor. Amestecat printre grupurile de oameni care invadaseră culoarele clinicii, Ion D. Ioan se strecură spre aripa ocupată de sălile de operații, reanimare și radiologie. Se opri în fața unei uși pe care se afla scris doar un număr : 17. Bătu de trei ori și auzi curînd cheia yale răsucită de-o mînă sigură. Era Sergiu Timaru. Doctorul îl primi, ca de obicei, cu un zîmbet amical deși pe chipul său stăruia un aer de îngrijorare. Asigurîndu-se că nu fusese zărit de nimeni, Ion D. Ioan păși în cabinet. Yala țăcăni în urma lui :

— Iartă-mi măsurile de precauție, se scuză doctorul.

— Faceți foarte bine, îl aprobă căpitanul.

Sergiu Timaru îl aștepta cu două pahare pregătite pentru sticla de coniac „Murfatlar" de pe biroul mic, supraîncărcat cu publicații medicale.

— Merge un deget de coniac ? își îmbie doctorul musafirul.

— Chiar și două, replică, pe tonul lui glumeț, Ion D. Ioan.

— Cafea ?

— Mulțumesc !... Mi-am luat porția pentru ziua de azi.

Doctorul se așeză în fața vizitatorului său și-l privi cu un aer vinovat :

— Cred că am făcut o boroboață.

Căpitanul ridică din sprîncene :

— Mare ?

— Am fost prins cu mîța-n sac.

— De cine ?

— De Nani.

— A dat peste microfon ?

— Cam așa ceva.

— Mă aşteptam, îi mărturisi căpitanul. Măcar aţi apucat să înregistraţi ceva ?

— Destul de mult.

— Ascultăm ?

— Sigur.

Doctorul trase un sertar şi scoase casetofonul pe care-l puse în funcţiune. Pe bandă, un nou dialog între Nani şi Maia Timaru.

NANI : Sărut mîinile !

MAIA : Te-ai şi întors ?

NANI : Am pretextat o indispoziţie şi le-am lăsat la ştrand... Dealtfel, nici n-aveam ce face acolo... Doctorul mi-a interzis deocamdată orice expunere la soare.

MAIA : Eşti teribil ! Uneori mă scoţi din fire cu purtarea ta imprevizibilă.

NANI : În după-amiaza aceasta arătaţi excelent !

Ion D. Ioan remarcă ironic :

— Curtenitor !

Doctorul îi făcu semn să asculte mai departe :

MAIA : Am o migrenă care mă chinuie de azi-noapte... Şi te-am rugat să nu mai foloseşti parfumul ăsta atît de puternic... Ce marcă e ?

NANI : Comandă specială.

MAIA : La ora asta nu suport nici un fel de glumă... Te rog ! Ion D. Ioan îi ceru doctorului să oprească banda.

— N-am zărit nici un flacon de parfum în „apartamentul" lui Nani, de la mansardă, observă acesta.

— Nu se parfumează, îi preciză doctorul. Nu foloseşte decît deodorante.

Căpitanul îşi scoase carneţelul şi-şi notă.

— E un amănunt care trebuie reţinut... Daţi-i drumul mai departe.

Clapa casetofonului ţăcăni scurt.

NANI : Un pahar de sifon ?

MAIA : Da ! Dar nimic altceva decît sifon.

(Banda reproducea clinchetul paharului, fîsîitul autosifonului şi clănţănitul unor dinţi pe buza paharului.)

MAIA : Parcă aş avea frisoane.

NANI : Daţi-mi voie să vă fac un masaj cervical cum numai eu ştiu să-l fac.

MAIA : Cînd ai plecat cu Lili şi Viola aveai altă batistă la butonieră.

NANI : Îmi schimb batistele des.

MAIA : Ca şi femeile.

NANI : Numai de ochii lumii... Fiţi convinsă.

MAIA : Scîrbos gust are sifonul ăsta.

NANI : Are să vă ia însă migrena cu mîna... Dar şi masajul „à la Tomy".

MAIA : Ce-ai spus ?

(O clipă de ezitare, un rîs sec, bărbătesc.)

NANI : Sub acest nume l-am întîlnit într-o revistă franţuzească de specialitate : „Massage à la Tomy".

(Suspin feminin.)

MAIA : Ai nişte mîini delicate.

NANI : Înainte de-a fi transformate în carne vie, apoi în gheare de hîrcă, au fost într-adevăr frumoase.

MAIA : Nu-mi mai aminti.

NANI : Aţi început să vă simţiţi mai bine ?

MAIA : Eşti un vrăjitor... De aceea mă întreb mereu cît eşti de sincer ?

NANI : Întru totul.

MAIA : Dealtfel, nici nu mă interesează.

NANI : Vă rog să nu vă mişcaţi şi să mă priviţi în ochi... Aşa ! Sugestia ocupă un loc important în asemenea tratamente.
MAIA : Am impresia că ochii tăi îşi schimbă culoarea de la o zi la alta.
NANI : E în funcţie de lumină, dar şi de starea mea psihică.
MAIA : Acum ard ca nişte văpăi.
NANI : Mă străduiesc să vă transmit arderea mea sufletească.
MAIA : Ia-o mai încetişor, să nu te frigi.
NANI : Sînt obişnuit cu arsuri mult mai grave.
MAIA : Mai în glumă, mai în serios, a început să cedeze migrena.
NANI : E foarte bine... Foarte bine !
MAIA : Dacă aş putea să aţipesc puţin !... N-am închis ochii de ieri-noapte.
NANI : Nici o grijă ! Veţi dormi ! Are să vă cuprindă un somn lung... odihnitor...
MAIA : Vai, ce bine mă simt !
NANI : Veţi scăpa îndată de migrenă... De oboseală... De orice griji. Veţi visa frumos !
(Un nou suspin feminin.)
MAIA : Frumos !
NANI : Numai cu mine vă simţiţi bine.
MAIA : Numai cu tine.

Ion D. Ioan apăsă brusc pe clapă, oprind banda.
— Ce e ? făcu doctorul nedumerit.
— E iarăşi sub hipnoză, nu-i aşa ?
— Fireşte.
— Lucrează fantastic.
— E un expert, recunoscu doctorul.
Puse din nou casetofonul în funcţiune.

NANI : Vom pleca de aici împreună.
MAIA : Împreună...
NANI : Vom lua cu noi și formula SERTIM-ului.
MAIA : Formula SERTIM-ului...
NANI : Pe care ați memorat-o bine.
MAIA : Am memorat-o bine...
NANI : Mi-o veți spune.
MAIA : Ți-o voi spune...
NANI : Notez.
MAIA : Notează...
NANI : Primul grup...
MAIA : Primul grup...
NANI : Începe cu...
MAIA : Începe cu... cu... cu CH_3
NANI : CH_3
MAIA : Valență !
NANI : Valență ?
MAIA : NO_2
NANI : NO_2
MAIA : SH_4
NANI : SH_4
MAIA : Valență...
NANI : Valență...

Banda începu să se scurgă din acel moment în tăcere. Se auzea doar răsuflarea tot mai precipitată a cuiva. Și, pe neașteptate, izbucni o exclamație bărbătească :

NANI : Ei, drăcia dracului ! Un microfon !

Sergiu Timaru opri casetofonul.
— Asta e tot ! rosti el cu părere de rău.
— A smuls microfonul ! presupuse căpitanul.

— De ciudă, l-a pisat cu piciorul, îl informă doctorul. I-am găsit rămăşiţele pe covor.

— Şi formula ?

— Nevastă-mea i-a îndrugat nişte inepţii... Şi, cu un zîmbet de vădită satisfacţie, doctorul declară : Desfid chimistul în stare să scoată ceva din grupele astea.

— L-a minţit, deci ?

— Subconştientul ei a rămas vigilent.

— Fantastic ! exclamă Ion D. Ioan. Oare, el şi-o fi dat seama că a fost tras pe sfoară ?

— Mai mult ca sigur.

— Eşec total ! izbucni Ion D. Ioan, bucuros. Toată munca lui „de-un an şi-o vară"... Deşi... Nu cred că a renunţat... Va porni pe altă pistă.

— Care ?

— Aceasta-i întrebarea !

Sorbiră amîndoi din pahare privind îndelung lichidul întunecat.

— Haideţi să reconstituim niţel momentul, propuse apoi Ion D. Ioan, frecîndu-şi palmele cu satisfacţie. Deci, acţiunea a avut loc ieri la ora...

— Douăsprezece, preciză Sergiu Timaru. Îmi amintesc bine, pentru că abia ieşisem din operaţie şi i-am dat un telefon nevesti-mi ca s-o întreb cum se mai simte... Mi-a spus că-i singură... Menajera o anunţase din ajun că nu va veni... Viola trecuse pe-acolo şi-i luase la ştrand pe Lili şi pe Nani, iar ea abia aştepta să mă întorc acasă... Apoi a început să vorbească mai precipitat arătîndu-se nerăbdătoare să sfîrşească discuţia cu mine... Am bănuit că l-a zărit pe Nani ori a auzit nişte bătăi în uşă. Am lăsat-o în voia ei... Nădăjduiam că Nani va pătrunde prin uşa aceea, prin care am intrat şi noi cînd ne-am dus sus, la mansardă.

— Nu folosiți de obicei această ușă ?

— Obișnuit stă încuiată.

— Și-ați presupus că Nani va veni pe aici.

— E intrarea cea mai discretă.

— *Deci, la ușa aceea instalați resortul care declanșa* aparatura de înregistrare ?

— A fost un calcul care s-a dovedit pînă la un punct... bun.

— Vă pasionează de mult electronica ?

— Din adolescență... Dacă nu mă atrăgea atît de mult medicina, ajungeam cu siguranță un bun electronist.

Ion D. Ioan își cercetă carnețelul.

— Spuneați — așa mi-am notat — că discuția purtată la telefon cu soția dumneavoastră a avut loc în jurul orei douăsprezece.

— Mai mult ca sigur... Cînd am ieșit din sala de operații m-am uitat la ceas, să văd cît a durat intervenția... Și era douăsprezece fără cinci.

— Viola, Nani și fiica dumneavoastră au plecat la ștrand la ora unsprezece fără un sfert.

Sergiu Timaru făcu ochii mari :

— De unde știi ?

— Am luat și eu niște „măsuri".

— Îmi ții casa sub supraveghere ?

— Mi-ați dat mînă liberă ! îi aminti Ion D. Ioan.

— Nu... Nu-ți fac nici un reproș ! Dimpotrivă !... Dar mă întreb dacă nu alungi în felul acesta „vînatul".

— Oricum, a fost alungat, observă căpitanul.

Doctorul își coborî colțurile gurii.

— Nu asta a fost intenția mea, rosti el cu părere de rău.

Căpitanul întoarse o filă a carnețelului său.

— Știu ! Dar nu vă faceți griji. Cad ei în altă capcană.

Sergiu Timaru deveni suspicios :

— Ce-nțelegi prin „ei“ ?

După o scurtă ezitare, Ion D. Ioan îi răspunse :

— Să zicem Viola și Nani.

— Nu și... Maia ?

— V-ați convins singur că nici sub stare de hipnoză n-a trădat formula SERTIM-ului.

— Asta mi-o spui așa, ca să mă liniștești ?

— E convingerea mea fermă.

— Mă bucură.

Cu pixul în mînă, gata să noteze, Ion D. Ioan continuă interogarea :

— M-ar interesa să știu, cînd v-ați înapoiat acasă ?

— Pe la unu, îi precizează doctorul.

— Și ce făcea soția dumneavoastră ?

— Dormea pe canapeaua din hol, ca un prunc după baie.

— Ați trezit-o ?

— Am încercat, dar n-am izbutit... Și nici nu știu ce i s-a administrat.

— În paharul cu sifon pe care i l-a oferit Nani ?

— Nu era decît sifon curat.

— Cum a adormit-o, totuși ?

— Nu-mi dau seama... Cred că a folosit o substanță volatilă... Ți-ai notat doar replica ei : „Și te-am rugat să nu mai folosești parfumul ăsta atît de puternic“.

— Probabil că aceasta-i explicația, conveni Ion D. Ioan. Și, între timp, se interesă el, s-au întors de la țtrand Lili cu Nani... Era unu și cinsprezece ?

— Omul dumitale își cunoaște meseria, constată Sergiu Timaru. Într-adevăr, pendula din hol tocmai bătuse o singură dată... Pentru sfert.

— Cum a reacționat fiecare ?

— Lili, cînd a văzut-o pe maică-sa lividă și culcată pe canapea, s-a speriat rău de tot. A alergat la ea a început

s-o mîngîie și să se tînguiască : „Mamă ! Mamă ! Ce-i cu tine ?“

— Dar Nani ?

— Părea la fel de îngrijorat... M-a întrebat și el : „Ce-a pățit ?“ Am ridicat din umeri : „Nu știu ! Aiurează !“ Pentru că Maia bolborosea prin somn : „Viață ! Fericiți ! Noi ! Departe de lume !“ Lili o zgîlțîia : „Mamă ! Trezește-te !“ Maia însă continua : „Îmi dă viață ! Amîndoi... Fericiți...“ Fata s-a uitat la mine năucă : „Parcă-i beată !“ Eu mi-am luat însă un aer nepăsător : „N-are nimic... A luat un somnifer mai puternic... E tare obosită ! Ajutați-mă s-o duc în patul ei.“

— Și Nani ? se interesă din nou căpitanul.

— Ți-am spus : părea sincer îngrijorat, candid...

— Joacă fantastic, individul !

Sergiu Timaru mîngîia în neștire paharul cu coniac.

— La ce vă gîndiți ? îl iscodi Ion D. Ioan.

— Zici că „omul dumitale“ a supravegheat atent casa în dimineața aceea.

— N-a părăsit postul nici o clipă.

— Așa zice el !

— E un om de nădejde.

— Atunci, cum îți explici că nu l-a văzut pe Nani intrînd și ieșind din casă ? Doar e clar că a plecat cu Lili și Viola la ștrand.

— O clipă, îl întrerupse căpitanul. Ați întrebat-o cumva pe fiica dumneavoastră dacă în timpul cît ea a stat cu Viola la ștrand, Nani a fost permanent cu ele ?

— Oarecum.

— Ce înțelegeți prin „oarecum“ ?

— Eu i-am interzis lui Nani să se expună deocamdată la soare.

— Așa.

— Și-n timp ce fetele fac plajă ori se zbenguiesc în apă, Nani mai umblă de colo-colo.

— Dar nu iese din incinta strandului.

— De obicei, nu.

— Nici ieri ?

— Lili mi-a zis că l-ar fi rugat Viola să-i caute un rol-film color.

— L-a găsit ?

— Nu !... Se pare că era vorba de o marcă rară, care lipsește de obicei din magazinele noastre.

— O fi știind oare Viola că această marcă nu se găsește ?

— Posibil... Dar cum Nani n-avea altă treabă, ea l-o fi rugat să încerce, în speranța că apăruse între timp undeva.

— Fiica dumneavoastră își amintește cumva și ora cînd l-a trimis Viola pe Nani după rolfilm ?

— În orice caz, spre prînz... Unsprezece... Douăsprezece... Cînd ești la vîrsta ei, nu prea ai noțiunea timpului.

— M-ați întrebat de ce nu l-a văzut omul meu pe Nani, intrînd sau ieșind din casa dumneavoastră ?

— Exact.

— Sînt două ipoteze : Ori s-a strecurat prin grădina vecinului și a dumneavoastră...

— Ori ?

— Soția dumneavoastră a fost vizitată de alt... Nani.

— Și una și alta mi se par la fel de incredibile, remarcă Sergiu Timaru. Ca să se strecoare prin grădini și să intre în casă, prin spate, ar fi trebuit să sară peste niște garduri... Ceea ce ar fi bătut la ochi.

— La asta m-am gîndit și eu.

— Iar presupunerea că ar mai putea exista un Nani... mi se pare nițel de domeniul ficțiunii. Deși, îți mărturisesc, nu întrevăd nici eu altă explicație... Dar nu ! Este

exclus ! Soția mea n-ar putea face asemenea confuzii... Îl știe pe Nani chiar din ziua cînd acesta a venit la mine, la clinică.

— O clipă !

— Te rog !

— Amintiți-vă de acel „parfum" puternic pe care Nani îl emană în timpul întrevederilor cu soția dumneavoastră... Singur ați presupus că ar fi o substanță hipnotică volatilă... Încît, cineva, supus unui asemenea „tratament", poate face lesne niște confuzii.

— Dragul meu, îl întrerupse doctorul. Nu uita că lui Nani eu i-am „sculptat" noul chip... Și altul ca el n-am mai făcut.

— Asta-i adevărat.

— Dar ceea ce mă intrigă, declară Sergiu Timaru, este purtarea lui, aș zice, paradoxală !... În văzul lumii e pacientul meu pe care-l cunosc — ori credeam că-l cunosc — atît de bine, iar la întrevederile pe care le-a avut în ascuns cu soția mea, mi s-a părut a fi la... antipod.

— Poate-i un nimfoman... vreun obsedat sexual...

— Ce să zic ?... Pur și simplu mă depășește, recunoscu sincer Sergiu Timaru.

— Înainte de a veni încoace, mi-am mai aruncat o dată ochii prin împrejurimile casei dumneavoastră, continuă Ion D. Ioan. Și-am făcut o constatare, nu lipsită de interes : din blocul vecin, se poate ajunge fără mari dificultăți la dumneavoastră, în mansardă. O ramură groasă a nucului, sub care am stat și noi, se sprijină chiar de bloc... Un om agil poate sări de pe fereastra casei scării blocului vecin, pe creangă. Iar de aici, pe altă ramură groasă, poate intra prin geamul de la mansardă, care stă tot timpul deschis. Încît, ori Nani ori „sosia" lui, unul dintre ei, a folosit cu certitudine această cale. Pentru că am găsit frunze și crenguțe rupte — cam de-o zi.

— Deci ăsta e misterul apariției și dispariției lui nevăzute ? conchise doctorul, continuînd să mîngîie paharul cu coniac. Își ridică apoi ochii la căpitan : Ce-i de făcut ?

— Nimic ! Așteptăm, îi răspunse acesta.

— Pînă una-alta, hotărî Sergiu Timaru, am să-mi expediez nevasta la țară, la mama ei... Ca să se liniștească și să uite prin ce-a trecut.

— Nu-i o idee rea ! conveni Ion D. Ioan.

Capitolul 5

A doua zi, duminică. Pe la ora zece dimineața, cu excepția menajerei care-și respecta cu sfințenie zilele de sărbătoare, toți locatarii de pe Aleea Castanilor nr. 13 se mai aflau acasă. Nani repara un mic tranzistor, urmărit cu atenție și admirație de Lili. Stăpîna casei, Maia, își mai aranja încă toaleta în budoar, în timp ce doctorul își plimba pe față aparatul electric de bărbierit. Bîziitul minusculului motoraș electric îl enerva mai mult ca oricînd.

„De ce naiba nu-l arunc ?" își zicea acesta, gîndindu-se cu nostalgie la bătrîna și credincioasa-i mașină cu lamă. Nu-și punea întîia oară asemenea întrebare, dar amîna de fiecare dată luarea unei decizii.

În hol, cei doi tineri își aruncau ocheade, zîmbete îmbietoare, glume. Lili, jucăușă ca un copil, îl îmboldea mereu pe Nani. Pe o melodie improvizată ad-hoc, îi cînta :

— Ești o e-nig-mă !

Iar el îi răspundea cu altă improvizație melodică :

— O pa-ra-dig-mă !

Lili îl cercetă :

— Îţi cam place să te joci cu vorbele... cu sentimentele...

— Paradoxal — improvizâ el mai departe — dar nu-s deloc sentimental.

Jocul nu era însă gratuit. Pentru că Lili nu înceta să-l iscodească :

— Eşti inginer !

Cu o voce joasă, de bas-bariton, Nani fredonă :

— Mai degrabă... pişicher !

Dar pe ultima lui silabă se suprapuse pe neaşteptate micul tranzistor care începu să funcţioneze. În difuzor se auzeau trilurile unei soprane de coloratură. Nemulţumit, Nani remarcă :

— Fals ! Cîntă cu o comă şi jumătate mai jos.

— Te pricepi şi la muzică ! ? observă Lili cu încîntare.

— Îmi place tot ce-a creat spiritul uman, declară el pe un ton grav. Iar după ce dădu potenţiometrul la minimum, adăugă : Dar nu mă împac de fel cu tranzistoarele. Aparatele cu lămpi aveau viaţă... Scînteiau ca ochii tăi.

— Ssst ! Fii cuminte ! îl preveni fata. Vine mama.

Precaut, Nani se apucă iarăşi să cerceteze tranzistorul, în timp ce Lili răsfoia de zor cartea de telefon în căutarea unui număr de care n-avea nevoie.

Cu un aer obosit, bolnav, Maia Timaru păşi în salon.

— Sărut mîinile ! o întîmpină Nani. Cum vă simţiţi ?

Maia schiţă un zîmbet căsnit, însoţit de replica folosită des în ultima vreme :

— Mai rău ca ieri şi mai bine ca mîine.

— Poate nu ţi-ar strica să pleci două-trei săptămîni din Bucureşti, îi sugeră fiică-sa.

Suferinda deveni brusc suspicioasă :

— Vă deranjează prezenţa mea ?

— Crede-mă, mamă !, o conjură Lili. Nu-ţi pricep deloc aversiunea.

Maia îi ripostă agresiv :

— Față de cine ?

— De-o bucată de vreme, se plînse fata, nimeni și nimic nu-ți mai intră în voie.

Incomodat de întorsătura pe care o lua discuția dintre mamă și fiică, Nani socoti că era momentul să iasă din scenă.

— Gata ! exclamă el, încercînd cu satisfacție micul tranzistor. Am terminat !... Nădăjduiesc să nu vă mai facă necazuri. Și-n timp ce așeza aparatul cu grijă, pe o policioară, o avertiză pe Lili : Mă duc să mă îmbrac... Trebuie să vină Viola.

Dar Maia îl opri :

— Nu-ți plac explicațiile familiale ?

Descumpănit, tînărul răspunse cu un zîmbet reținut :

— Nu știu... Nu-mi dau seama... N-am avut probabil o familie... Se îndreptă tot în clipa aceea spre culoarul ce ducea la mansardă și din pragul ușii îi strecură fetei : Cînd vine Viola, dă și tu un chiot.

Lili încuviință cu o scurtă înclinare a capului. Iar cînd pașii „chiriașului" lor se auziră pe scara veche, de lemn, care scîrțîia din toate încheieturile, fata reluă ostilitățile :

— Ești tare inegală, mamă !

— Zău ! ? se prefăcu Maia mirată.

— Cînd sînt cu Nani vezi roșu în fața ochilor.

Maia schiță un zîmbet amar :

— Mai curînd... galben.

— Bine că recunoști.

— Ce vrei să spui ?

— Galbenul nu-i culoarea gelozie ?

— O fi.

— Zău nu te prinde.

Lezată, Maia îi ripostă :

— *Fetițo ! Ai început să întreci măsura.*

— Iartă-mă, mamă, dar așa simt... uneori.

— Ba, deseori, îi precizã Maia. Şi faptul a început să mă supere.

Prin fereastra deschisă răzbătu pe neaşteptate zgomotul unui motor oprit brusc.

— *Cred că a sosit Viola, presupuse Lili.*

Străduindu-se să rămînă calmă, Maia întrebă :

— Unde vă duceţi ?

— La canotaj ! Lili deschise apoi uşa de la culoar şi-l strigă pe Nani : Eşti gata ?

De la mansardă sosi prompt răspunsul :

— La datorie !

Se auziră îndată şi tropăiturile lui pe scară.

— Să nu staţi mult, îi ceru Maia fiică-si. Mîine ai o zi grea.

— Toate zilele sînt grele, rosti Lili cu nepăsare. Dar pentru mine, adăugă ea zglobie, toate sînt frumoase.

Zărindu-l apoi în pragul dormitorului pe Sergiu Timaru, fata se duse şi aşternu pe obrazul tatălui ei o sărutare fugară.

— Ce zici, papă ? Fredonă : „La vîrsta mea..."

Doctorul repetă, sorbindu-şi fiica din ochi :

— La vîrsta ta...

Lili se desprinse de tatăl ei şi se îndreptă spre Nani, revenit în hol.

Se aplecară amîndoi în faţa stăpînilor casei, salutară protocolar şi ieşiră în paşi de dans. Sergiu Timaru îi urmări cu sufletul întinerit.

— Caraghioşii ! exclamă el bonom. Sînt tare drăguţi.

— Nu le-ai cunoscut partea amară, îl preveni soţia cu înveninare.

— Nici nu m-ar interesa, replică el. Aruncă apoi o privire scurtă spre ceasul cu pendulă : Trebuie să plec.

— Şi azi ?... Duminica ?

— Şi azi.

Maia îl reţinu :

— Mai stai puţin. Soţul luă un aer resemnat. Ea adăugă : Vreau să-ţi vorbesc.

Dornic să scape, Sergiu Timaru mimă zorul :

— Neapărat acum ?... Am nişte cazuri urgente şi dificile.

Maia îi reproşă :

— Toate cazurile tale sînt „urgente şi dificile".

Soţul deveni arţăgos :

— Mi le aleg, probabil ?

— De atîtea zile vreau să discut cu tine o problemă foarte serioasă şi...

Sclipirea din ochi şi mai ales tremurul din glasul soţiei sale îl reţinură pe Sergiu Timaru :

— Nu înţeleg !... N-ai avut curajul să discuţi cu mine ?

— Abia cînd eşti pe picior de plecare capăt curajul necesar, se destăinui Maia înciudată pe sine.

Soţul adoptă un ton glumeţ :

— Oare ce problemă „foarte serioasă" poate chinui o femeie frumoasă ca nevastă-mea ?

— Ai putea să nu glumeşti, îi ceru ea.

Doctorul aruncă din nou o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe perete :

— N-ar fi mai bine să stăm de vorbă deseară, pe îndelete ?

— Ar însemna să amîn la infinit, insistă Maia. Şi abia am găsit puterea să te reţin acum.

— Eşti cu adevărat obosită, constată doctorul, iar tonul tău grav mă pune pe gînduri.

— Voiam să-ţi spun...

— Hai, curaj !

— Poftim ! M-am intimidat din nou... ca o codană.

Soţul o cuprinse tandru de umeri :

— Poate n-ai să mă crezi, draga mea, dar pentru mine ai rămas codana din adolescență.

— Iar tu, se smiorcăi Maia, ai rămas același băiat amabil, prevenitor, credul... și... și tare naiv !... De aceea mi-i atît de greu să-ți vorbesc despre alt bărbat.

— *Hopa ! exclamă Sergiu Timaru pe același ton glumeț.* A și apărut ? Slavă cerului ! Era și vremea ! Chiar mă întrebam cum vei suporta vîrsta critică ?

Maia se desprinse cu violență din îmbrățișarea lui.

— Făgăduiește-mi să mă asculți cu toată seriozitatea, îi ceru ea.

Sergiu Timaru încercă din nou s-o cuprindă de umeri :

— Mea culpa !

Dar ea se feri din nou, ostentativ, rostind pe un ton grav :

— E vorba de chiriașul nostru de la mansardă.

— Nani ? Nu mă așteptam, se prefăcu soțul candid. Sau, poate trebuia să mă aștept... În fine ! Înțeleg, draga mea, că șederea lui prelungită în casa noastră a depășit limitele suportabilității tale... Prezența lui a început să te deranjeze.

— Nu mă refer la „deranjul" meu, al tău sau al altcuiva. E vorba de altceva... mult mai grav.

— A fost cumva mai obraznic, poate chiar mai îndrăzneț, cu tine ? Sau cu Lili ?

— Cu amîndouă, dar în chip diferit, precizează Maia Timaru.

— I-auzi ! rosti soțul intrigat. Deși, faptul mă mîră... Mi s-a părut un om la locul lui.

— Ar trebui *pus* la locul lui, sugeră Maia.

Prefăcîndu-se descumpănit, doctorul căuta o explicație a aversiunii soției sale :

— Uite că nu mi-am dat seama... Nu-i vorbă că, în ultima vreme, am fost mai ocupat ca de obicei.

— Vrei să spui *ca de obicei !* îi reproşă Maia.

— Ai dreptate ! conveni Sergiu Timaru. Dar nu mi-am făcut nici o grijă ştiind că am în casă o soţie înţeleaptă, echilibrată, în stare să facă faţă oricărei situaţii... La urma urmei, care-i adevărata stare de lucruri în casa mea ?

— Casa ta, iubite „pater familias", se află pe un vulcan gata să erupă.

Sergiu Timaru adoptă un aer îngrijorat :

— Te pomeneşti că am băgat pe dracu-n locuinţa mea conjugală ! Se adresă apoi direct soţiei sale : Nani îţi face „ochi dulci" cu adevărat ? Sau e numai o... părere ?

Maia schiţă acelaşi zîmbet amar :

— Adineaori ziceai că mai sînt încă o femeie frumoasă ?

— Eşti ! confirmă soţul. De bună seamă că eşti frumoasă. Mai poţi suci capul oricărui bărbat... Dar Nani ! Acest Nani e un Barbă-Albastră !... Asistentele mele oftează după el, fiică-mea îl plimbă prin parcuri, Viola îl filmează, iar tu...

— Nu mă vîrî, te rog, în aceeaşi oală, se simţi ea lezată.

— E limpede, rosti doctorul sentenţios. Frumosul Nani îşi va lua chiar azi catrafusele şi va dispărea din casa mea pentru totdeauna.

Neprevăzuta decizie o surprinse pe Maia. Strecură pe un ton dintre cele mai liniştite :

— Ştiam că am un soţ binecrescut !

Sergiu Timaru îşi ieşi din fire :

— Nu înţeleg, femeie, ce vrei de la mine ?

— Nimic altceva decît să fii rezonabil.

— Amabil, rezonabil, afabil, enumeră el pornit pe harţă. Şi cum ar trebui să mai fiu, în timp ce casa mea se află „pe un vulcan gata să erupă ?"

— Nu-i prima oară cînd manifeşti un egoism atît de cras, îl învinui soţia.

— Ești halucinantă, draga mea, constată soțul ceva mai reținut. Și repetă indignat : „Un egoism atît de cras“... Îmi dai și-o pildă ?

— Să zicem SERTIM-ul.

— Ce-i cu serul meu ?

— *Te-ai dat singur de gol*... „Serul meu“ !... „Serul meu !“ Al tău și numai al tău !... Deși am lucrat împreună... Zile și nopți de trudă... Luni și ani de căutări... Mii de probe și de experimentări... „Serul meu“... Nu e doar al tău !... E în egală măsură și al meu.

— Înțeleg ! descoperi doctorul cu uimire. Vrei partea ta ?

— Exact ! Vreau partea mea !... Vreau să nu-l folosești doar tu... Vreau să fie la îndemîna oricui... Spre binele tuturor.

Doctorul o cercetă cu un interes crescînd :

— Ideea nu-ți aparține !... Sigur nu-ți aparține... Ia uită-te, frate, unde-l duce mintea pe frumosul Nani ! „Băiatul“ năzuiește să-și asigure viitorul... Să intre în posesia SERTIM-ului... În Apus ar putea fi, pentru el, o... „mină de aur“.

— Judecată de om meschin ! îi trînti Maia în față. Dealtfel nici nu mă mir : Așa ai fost întreaga viață... I-ai obligat pe alții — inclusiv pe mine — să-ți croiască gloria... Strălucita-ți carieră !

Doctorul nu-și mai revenea din uimire.

— Generoasă intenție ! constată el ca pentru sine. SERTIM-ul în slujba celor mulți și obidiți. Strigă apoi la soția sa : Așa va fi ! Înțelege ! Dar nu acum... Nu înainte de-a avea deplină certitudine. Să-ți intre bine în cap... Și ție... Și altora... Abia atunci va pleca SERTIM-ul de la mine ! Adăugă apoi cu glasul scăzut : Isteț băiat, frumosul Nani !

Maia Timaru se răsuci spre soţul ei şi rosti îndurerată :

— El n-are nici o vină.

— Zău ! exclamă doctorul neîncrezător.

— Ideea îmi aparţine întru totul, mărturisi ea rupînd parcă fiecare cuvînt din inima-i prea plină.

— E lăudabil din partea ta că-i iei apărarea, remarcă Sergiu Timaru. Îţi face chiar cinste !... Dar cum te-a convins ? Cu ce te-a ameţit ? Doar te cunosc bine, draga mea. De aceea n-am să accept niciodată ideea că ţi-ai pierdut minţile din pricina unui potlogar. Cu un gest tandru îşi prinse soţia de bărbie, pentru a-i declara : Strania lucire din ochii tăi nu-i de femeie îndrăgostită... Răvăşirea din inima ta nu trădează fericire ci suferinţă... Să fie oare efectul unei substanţe hipnotice ?

Maia îşi trase bărbia ostentativ :

— Vorbeşti prostii !... Mă doare într-adevăr capul, recunoscu ea apoi. Am nişte migrene insuportabile.

— De mult ? se interesă doctorul.

— Dintotdeauna... Doar ştii bine.

— Dar în ultima vreme s-au accentuat, nu-i aşa ? Va trece şi asta... Du-te, te rog, în pat şi stai liniştită... Iar mîine te duc undeva, în afara Bucureştiului.

— Nu plec nicăieri ! se îndîrji Maia.

— Faci foarte rău ! insistă doctorul. O schimbare ţi-ar prii... La ţară sau la munte... Unde vrei.

— Nu plec nicăieri ! repetă ea cu aceeaşi îndîrjire.

— Eşti obosită acum ! încheie doctorul. Du-te în pat şi stai liniştită... Eu trebuie să plec.

— Sergiu ! strigă Maia cu desperare. Îngrijorat, acesta o prinse în braţe. Sergiule, repetă ea rugător, dă-mi te rog formula SERTIM-ului... Am s-o ascund bine... N-are s-o găsească nimeni... Nimeni... Nimeni...

Îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 6

Pentru a ajunge în garsoniera Tinei Dornescu, din Calea Victoriei, Sergiu Timaru era încredințat că luase toate măsurile de precauție. Își lăsă mașina în garaj și porni pe jos, în căutarea unui taximetru. Nu ieși din curte prin Aleea Castanilor, ci se strecură prin fundul grădinii, fapt ce mîră tare mult pe vecinii săi care-l salutară cu glas tare :

— Să trăiți !... Ce mai faceți, tovarășe doctor ? Încotro ați pornit duminica dis-de-dimineață ?

Sergiu Timaru mormăia răspunsuri pripite și-și blestema gîndul de-a folosi această cale.

Cu chiu cu vai ajunse în stradă. Aici însă nici urmă de taxi. Mîniat că-și lăsase mașina în garaj, o apucă de-a lungul străzii pînă dădu în bulevard. Și-abia după o așteptare chinuitoare, de circa un sfert de oră, izbuti să prindă un taxi.

— În Piața Amzei, te rog ! Pe drumul cel mai scurt, îi ceru șoferului.

Spre ghinionul său însă avu parte de drumul cel mai lung. Șoferul, un tînăr venit din provincie, nu cunoștea defel Capitala și se afundă într-un labirint de străzi și străduțe din care nu mai știa cum să iasă.

— Ce faci, omule ? se răstea Sergiu Timaru la el. Pe unde mă duci ?

— Dacă mă lăsați să merg pe unde știam eu, ajungeam de mult în Piața Amzei, îi reproșă taximetristul. Nu vedeți ? Peste tot : „sens interzis", „sens unic", „parcare", „stradă în reparație".

Resemnat, Sergiu Timaru se afundă în perne și-și propuse să se lase în voia soartei.

„N-are rost să mă enervez și pentru asemenea fleacuri", hotărî el.

Dar, pînă la destinație, stătu ca pe ghimpi.

Coborî în cele din urmă la Piața Amzei și se amestecă în furnicarul de vînzători și cumpărători, cu intenția de-a ajunge de cealaltă parte a pieței fără a fi observat. Dar și această măsură de precauție se dovedi neinspirată. Aproape la fiecare pas era salutat cu glas tare, cu numele rostit clar, ba și cu strîngeri de mîini amicale.

Altcîndva, asemenea manifestări i s-ar fi părut măgulitoare. De data asta însă le socotea o adevărată calamitate.

Ieși cît putu de repede din mulțime și-o apucă fără ocol spre Calea Victoriei. Nu mai avea nici un rost să se ferească. Doar cînd ajunse în dreptul unei săli de expoziție își zise că ar trebui să intre mai întîi acolo, pentru a se încredința că nu era urmărit. Și iată-l pășind pragul sălii inundate de tapiserii. Două femei — dintre care una probabil autoarea lucrărilor expuse — îl primiră cu priviri îmbietoare. Era unicul lor vizitator. Deși nu gusta tapiseria modernă, doctorul se văzu nevoit să treacă de la exponat la exponat și să afișeze un aer de vizitator interesat. Între timp, furișa cîte o privire, prin vitrină, în stradă. Nu-l pîndea nimeni. Ajuns în dreptul ultimului exponat, de lîngă ușă, profită de neatenția celor două femei și țîșni afară.

— Ce mitocan ! auzi el în urmă.

Înghiți în sec și se avîntă să traverseze Calea Victoriei printr-un loc interzis. Prin fereastra unei mașini, cineva îi strigă :

— Pe unde treci, țărane ?

Era prea mult pentru o singură dimineață. Renunță la orice măsură de prevedere și se îndreptă spre gangul care ducea într-o curte interioară.

În blocul de pe latura sudică a acelei curți, la etajul 5, se afla garsoniera Tinei Dornescu. Năduşit, de parcă ieşise dintr-o baie de aburi, Sergiu Timaru sună de trei ori prelung. Gazda îi deschise imediat.

— Iertați-mă ! Am întîrziat ! se scuză el.

— Nu face nimic ! *Poftiți !*

Era întîia oară cînd Sergiu Timaru păşea pragul locuinței asistentei sale şi cercetă interiorul cu sfială :

— Ce-ați păţit ? îl întîmpină zîmbitor şi Ion D. Ioan.

Doctorul nu mai contenea să se şteargă de sudoare.

— Duminica nu-i de ieşit din casă, izbuti el a îngăima.

Garsoniera strălucea de ordine şi curăţenie.

— Vă place la mine ? se interesă Tina Dornescu.

— Foarte mult.

Sergiu Timaru se îndreptă apoi spre cel mai apropiat fotoliu, izbindu-se, în drum, de colţul măsuţei încărcate cu fructe şi băuturi răcoritoare. Paharele, sticlele, farfurioarele, zăngăniră strident.

„Ce naiba am de mă port ca un netot ?“ se certă el, încercînd totodată să afişeze un zîmbet larg, de om stăpîn pe sine.

Tina îi oferi un suc de portocale cu cuburi de gheaţă plutind deasupra.

— Bun lucru ! constată doctorul sorbind cu sete din paharul înalt.

Văzîndu-l mai bine dispus, Ion D. Ioan i se adresă :

— Iertați-mă că v-am chemat aici, dar trebuie să fim cît se poate de precauți.

Sergiu Timaru zîmbi fără să vrea.

„Curată precauţie“, îşi zise el cu gîndul la peripeţiile prin care trecuse.

— Am, cred eu, noutăți, îl preveni Ion D. Ioan pe un ton grav.

— Asta-i bine, răsuflă doctorul mai liniștit.

Tina Dornescu se ridică de la măsuță :

— Am să vă las să discutați în voie. Și adăugă în chip de scuză : Pentru mine duminica e — ca pentru orice gospodină — ziua bucătăriei... Bineînțeles, cînd nu sînt de gardă la spital.

Nu primi însă nici o vorbă de consolare din partea celor doi bărbați. Ion D. Ioan scotea, de sub măsuță, o mapă, urmărit cu interes de Sergiu Timaru. Tînăra asistentă se mulțumi să clatine capul a resemnare și se îndreptă spre bucătărie.

Cu același ton grav, însoțit de gesturi largi, căpitanul îl informă pe doctor :

— Aici sînt numai „piesele" care interesează deocamdată cel mai mult, îi precizâ Ion D. Ioan. Și adăugă : Am să vă arăt mai întîi niște fotografii.

Prima dintre ele reprezenta o obișnuită scenă de familie : Pe-o canapea — tata, mama și băiețelul lor de 2—3 ani.

Doctorul stărui îndelung asupra fiecărui chip în parte. Tatăl — un bărbat spătos, fălcos, cu părul des, tuns scurt. Vîrsta — în jur de 35 de ani. Mama, frumoasă în adevăratul înțeles al cuvîntului, avea față ovală, frunte largă, ușor bombată, coroană bogată de păr negru, trăsături fine, de madonă. Băiețelul — leit maică-sa. Doctorul se mai opri o dată la chipul mamei :

— Mi se pare cunoscut !

— N-ați fi putut-o întîlni decît în tinerețe... A murit acum douăzeci de ani.

— Cine e ?

— Melania Dragoș.

— Melania Dragoș ? repetă Sergiu Timaru. Nu-mi amintesc.

Ion D. Ioan îi puse în față alt clișeu.

— Și acum fiul ei, tînărul inginer Cornel Dragoș...

Fotografia e de acum cinci ani.

— E într-adevăr fiul ei ! constată doctorul.

— Vi se pare cumva și el cunoscut ?

Răspunsul sosi pe loc :

— Poate n-ai să mă crezi dar aș fi gata să jur că l-am mai întîlnit.

— Nu cumva și pe acest bărbat în floarea vîrstei ? îi înmînă Ion D. Ioan a treia fotografie.

Sergiu Timaru izbucni în rîs :

— Păi... ăsta-i Nani al meu.

Cu un zîmbet larg, vădit satisfăcut, Ion D. Ioan puse alături, pe măsuță, fotografia inginerului Cornel Dragoș și a lui Nani.

— Ce părere aveți ?

Sergiu Timaru le compară clipe în șir.

— E una și aceeași persoană, rosti el în cele din urmă.

— Nu-i așa ?

Cîntărind în mînă fotografia inginerului de 25 de ani, doctorul se interesă :

— Cum ai dat peste ea ?

— O am mai de mult, îi destăinui căpitanul. Dar nu eram sigur că Nani și inginerul Cornel Dragoș sînt una și aceeași persoană.

— Și cînd te-ai convins ?

— După ce-am pus mîna pe niște date antropologice... Am găsit fișa din armată a lui Cornel Dragoș... Am comparat apoi datele acestuia cu ale lui Nani...

— Bine, bine, îl întrerupse doctorul nerăbdător. Dar cum ai ajuns la această ipoteză ? Pentru că asemănarea dintre Nani și Cornel Dragoș nu te izbește chiar de la prima vedere... Eu, de pildă, i-am făcut lui Nani un nas drept pe cînd inginerul ăsta îl are mai acvilin...

— Totuși, n-ați ezitat să afirmați că e vorba de una și aceeași persoană, îi aminti căpitanul.

— Cu mine e altceva, îi atrase atenția doctorul. Pentru că și noaptea, dacă mă trezești, ți-l descriu pe Nani pînă la cele mai neînsemnate detalii.

Ion D. Ioan își freacă palmele bucuros :

— Asta voiam să aud de la dumneavoastră... Deci nu m-am înșelat ?

— Deloc !

— Vă mărturisesc, adăugă căpitanul, că am avut mari îndoieli... Meseria noastră ne joacă uneori cele mai năstrușnice renghiuri... Și o greșeală poate fi cîteodată fatală.

Nerăbdător, Sergiu Timaru îi ceru :

— Îmi spui sau nu cum ai ajuns la Cornel Dragoș ?

Ca să-și mai adune gîndurile, Ion D. Ioan foiletă hîrtiile pe care le avea în față.

— Din datele pe care le deținem am stabilit că printre cei care, în urmă cu cinci ani, au „uitat" să se mai întoarcă acasă, se numără și inginerul Cornel Dragoș.

— Unde lucra ?

— Într-o întreprindere din Timișoara.

— E bănățean ?

— Nu... După părinți — moldovean... S-a născut la Iași, la maternitate, a copilărit la Bicaz, unde tatăl său lucra ca inginer constructor... La hidrocentrală... Acolo a rămas orfan de mamă.

— Ce era mama ?

Profesoară de muzică.

Interesant.

Nu-i așa ? Apropo ! Pe Nani nu-l pasionează cumva muzica ?

— Și muzica, îi precizează doctorul.

— De la Bicaz, continuă Ion D. Ioan, băiatul își va urma tatăl pe șantierul hidrocentralei de la Argeș, apoi la Porțile-de-Fier.

O copilărie mai grea, observă Sergiu Timaru.

— Destul de grea, conveni căpitanul. Își făceau singuri menajul... Tatăl venea de obicei tîrziu acasă... Știți cum e pe șantier... După zece-douăsprezece ore de muncă, omul se mai oprea la „un pahar"... Din cînd în cînd, și la cîte o femeie.

— Tatăl nu s-a recăsătorit ?

— Nu !... Au dus amîndoi o viață de burlaci... Băiatul a urmat între timp școala generală, liceul...

— Elev bun ?

— Foarte bun ! Iar la Politehnică, la Timișoara, a intrat printre primii.

— Tatăl mai trăiește ?

— Nu... Nici el... A murit în urma unei comoții cerebrale cînd băiatul era în anul doi de facultate.

Sergiu Timaru își fixă interlocutorul cu o privire stăruitoare.

— De ce mă priviți așa ? se interesă acesta.

— Mi-am amintit o remarcă făcută de Nani chiar în dimineața asta... Cînd soția mea i-a zis : „Nu-ți plac explicațiile de familie ?" el i-a mărturisit cu un glas care parcă ascundea o durere mai veche : „Nu știu, i-a răspuns, nu-mi dau seama... N-am avut probabil o viață de familie".

— Aveți o memorie excelentă, îl complimentă Ion D. Ioan.

— Nu întotdeauna, îi replică Sergiu Timaru. Doar cînd am un interes deosebit.

— Să-mi notez și eu remarca lui Nani, rosti căpitanul ca pentru sine, întinzînd mîna, cu un gest mecanic, spre carnetul său. E de reținut, adăugă. Iar după ce-și sfîrși însemnarea prescurtată, ridică ochii la Sergiu Timaru de parcă nu mai avea nimic a-i dezvălui. Oarecum dezamăgit, doctorul îl îmboldi :

— Asta-i tot ?

Ion D. Ioan surîse ;

— Da' de unde ! E abia începutul.

Doctorul intui :

— *Cherchez la femme !*

— Normal... Un tînăr frumos, inteligent, instruit, nu putea trece neluat în seamă de femei... Încet a apărut şi EA... Se numea Grette Keller.

— Nemţoaică ?

— Din şvăbime.

— Amor ?... Căsătorie ?

— Doar logodnă... O logodnă însă prelungită.

— Cine o amîna ?

— El, firește ! Fetele sînt mai grăbite la măritiş.

Sergiu Timaru zîmbi cu subînţeles :

— Nu toate.

— Şi asta-i adevărat... Însă Grette Keller se pare că nu voia să-l scape din mîini. Pentru că a aşteptat pînă ce Cornel Dragoş şi-a luat diploma de inginer, apoi i-a propus o excursie în străinătate... Fata avea o maşină, primită de la fratele ei stabilit cu mulţi ani în urmă la München... Tenţaţia era mare, şi tînărul inginer nu i-a putut rezista... Mai ales că fratele Grettei era proprietarul unei întreprinderi mici dar prospere.

— Ai cumva fotografia ei ?

— Este ! făcu Ion D. Ioan, cu satisfacţia anchetatorului care-şi cunoaşte meseria.

Chipul Grettei Keller era dintre cele banale : un nas borcănat, o gură senzuală, destul de mare pentru faţa îngustă. Sergiu Timaru remarcă :

— Nu-i frumoasă...

— ...Da-i bătrînă ! chicoti căpitanul. Şi adăugă imediat revenind la tonul grav : Era cu vreo cinci ani mai în vîrstă decît Cornel Dragoş.

Doctorul clătină din cap dezaprobator :

— L-a îmbrobodit bine.

— Un timp, precizează căpitanul.

— Nu s-au căsătorit ?

— Ba da ! Iar ca zestre, Cornel Dragoș a primit un post destul de convenabil în făbricuța „frățiorului" Grettei... În fapt, nu era o făbricuță ci un atelier de depanare a aparatelor electronice și de montaj.

— Cît a durat „fericitul mariaj" ?

— Pînă în momentul cînd Cornel Dragoș a aflat de legea care-i permitea revenirea în patrie... Dorul de țară, înăbușit pînă atunci, a început să se manifeste... El a devenit din ce în ce mai irascibil... Au început certurile... explicațiile interminabile... reproșurile vehemente... În cele din urmă s-au despărțit... Iar după ce s-a văzut liber, Cornel Dragoș a luat primul avion spre București.

— Și aici ?

— Aici e aici ! rosti Ion D. Ioan pe gînduri. La București, adăugă el, chiar de la aeroportul Otopeni, Corneliu Dragoș a dispărut fără urmă.

Surprins, Sergiu Timaru întrebă cu un aer naiv :

— E posibil așa ceva ?

Căpitanul îi zîmbi amical :

— Dacă s-a întîmplat, înseamnă că „e posibil".

Doctorul nu era dispus să se mulțumească doar cu acest răspuns.

— Nu l-a întîmpinat și pe el cineva ? insistă.

— Cine să-l întîmpine ? făcu Ion D. Ioan senin. Părinții — morți. Frați, surori — n-a avut... De celelalte rude mai apropiate — unchi, veri — s-a izolat în anii cît a trăit în străinătate.

— N-a venit și el cu niște bagaje ? stărui Sergiu Timaru.

— Doar cu o valijoară și un carnet de cecuri, îi precizează căpitanul. Atît s-a înregistrat la vamă... Dar nu vă faceți

griji : „Băiatul" avea depusă la bancă, în München, o sumă frumușică.

— Om strîngător.

— Categoric ! Tot ce-a agonisit în anii cît a lucrat ca depanator de radio și televizoare — și era se pare un excelent meseriaș — a transformat în dolari puși la loc sigur.

— Doctorul îi atrase atenția :

— Ai observat că și Nani se pricepe la depanări ?

— Ba bine că nu !

— Un lucru însă mă miră.

— Spuneți.

— Nu l-a văzut nimeni pe Cornel Dragoș ieșind din aeroport ?

— Firește că a fost văzut... A trecut de vamă, cu valijoara în mînă, apoi s-a îndreptat spre peron de unde a luat un taxi... Se mai știe, de asemenea, că a cerut șoferului să-l ducă la hotel „Lido"

— Avea cameră rezervată ?

— V-am spus doar că „băiatul" nu venise în țară cu buzunarele goale.

— Totuși, n-a ajuns la „Lido" ?

— Șoferul susține că acolo l-a lăsat... În fața hotelului. Ce s-a mai întîmplat după aceea, n-are de unde să știe.

— Și ce s-a întîmplat, în fapt ?

— Cornel Dragoș nu s-a prezentat la recepție... Nici în ziua aceea, nici în zilele următoare... Încît recepționerul de la „Lido" l-a tăiat de pe listă.

— Atunci, unde s-a dus ?

— Mister !

Sergiu Timaru își aprinse o țigară, trase adînc în piept și încercă apoi să facă niște rotocoale de fum. Dar nu-i ieșiră decît niște frînturi de colaci. Ion D. Ioan se amuză. Doctorul se simți ușor lezat :

— Pe vremuri, rosti el cu părere de rău, îmi ieşeau perfecte.

Căpitanul adoptă un aer nostalgic :

— Pe vremuri !

Sergiu Timaru reveni la subiect :

— Ce presupuneţi că s-a întîmplat totuşi cu inginerul Cornel Dragoş ? Mister, mister, dar pînă la un punct.

— Se pare că era aşteptat de o maşină în parcarea de la „Eva"... S-a urcat în ea şi-a pornit imediat spre litoral... Iar între Urziceni şi Slobozia, după cum ştiţi, maşina s-a făcut scrum.

— Spuneai că era a unor turişti italieni.

— Adevărat.

— Cine erau aceşti turişti ?

— Asta e problema ! suspină Ion D. Ioan. După unele informaţii, s-ar crede că erau nişte traficanţi de aur şi valută. În zilele precedente fatalului lor accident, cei doi turişti vînduseră bişniţarilor din Bucureşti o serie de inele, brăţări şi ceasuri de aur... Iar cu leii obţinuţi porniseră spre litoral, pentru a-i schimba pe... dolari.

— Maşina în care au ars era proprietatea lor ?

— Sigur ! Un „Fiat—850".

Sergiu Timaru încercă să facă noi rotocoale de fum. De data asta izbuti. Dar nici unul dintre ei nu înregistră performanţa.

— Deci Nani al meu, suspină iarăşi doctorul, e un traficant.

Ion D. Ioan ii atrase atenţia :

— Nu-i decît o supoziţie.

Cu o mişcare nervoasă, gata să răstoarne paharul de coniac, doctorul acuză :

— Atunci, ce căuta în maşina aia ?

Ferindu-şi propriul pahar de coniac, căpitanul rosti calm :

— Poate o să aflăm într-o zi.

Intuind că Ion D. Ioan mai avea și alte „supoziții", Sergiu Timaru îl întrebă direct :

— Crezi că Nani ar putea fi... nevinovat ?

Căpitanul începu să răsucească paharul în mîini, de parcă aștepta să găsească, în lichidul cafeniu, dezlegarea problemei :

— Mai e un lucru care-mi dă de gîndit, mărturisi el în cele din urmă.

— Care ? făcu doctorul nerăbdător.

— O analiză mai atentă a accidentului acela, de mașină, ar putea exclude cauza admisă pînă acum.

— Anume !

— În procesul verbal s-a consemnat explozia pneului din dreapta-față... Dar tot atît de bine s-ar putea lua în considerație și o încăierare, în timpul mersului, între cei trei ocupanți... Iar cel de la volan, scăpînd controlul mașinii, a izbit-o de un „morcov".

Cu aceeași mișcare iute, nervoasă, de parcă alunga o muscă, Sergiu Timaru replică :

— Faptul că-l aperi pe Nani îți face cinste, căpitane.

— Nu sînt un sentimental, îi ripostă acesta. Dar datele pe care le avem despre comportarea lui Cornel Dragoș în perioada lui „mîncheneză" nu ne îndreptățesc să credem că s-ar fi ocupat și de afaceri dubioase. În toți acești ani și-a văzut numai de „depanările" sale. Asta se desprinde clar din cele comunicate de poliția din München. Încît, nu văd de ce-ar fi început tocmai aici, în țară, unde a venit în fapt să se reabiliteze ca cetățean român, să se apuce de-o asemenea trebușoară.

— Doar nu susții că a fost răpit ?

— Nu chiar... Mai degrabă indus în eroare. Iar, în drum spre litoral, s-o fi trezit de-a binelea la realitate și s-o fi opus... Cei doi șarlatani or fi încercat să-l țină

cu forța... O fi urmat apoi o încăierare, după care inginerul Cornel Dragoș, Nani al nostru, s-a trezit pe masa de operație a spitalului din Slobozia.

Sergiu Timaru se ridică și începu să străbată încăperea cu pași rari.

— Deci ăsta ar fi Nani ?

— Pînă la proba contrarie, îl preveni căpitanul. Oricînd se pot ivi alte dovezi.

— Spuneai că la München și-a văzut numai de treburile lui... curate.

— Asta știe poliția de acolo, îi precizează Ion D. Ioan, amintindu-și totodată că avea un pahar de coniac în mînă. Sorbi o înghițitură bună, pe care o plimbă prin gură pentru a-i simți tăria, gustul și aroma. Sergiu Timaru așteptă pînă ce căpitanul așeză paharul pe măsuță, apoi hotărî să-l întrebe :

— Voi ce mai cunoașteți în plus ?

Ion D. Ioan zîmbi ghiduș :

— Ce vă determină să credeți că am cunoaște ceva „în plus" ?

— Aerul de pe fața matale.

— E grav dacă citiți cu atîta ușurință pe fața mea, continuă căpitanul cu același zîmbet ghiduș. Adevăratul detectiv trebuie să treacă pe stradă nebăgat în seamă și pe chipul lui să nu se citească nimic.

— Abia un asemenea tip dă de bănuit, opină Sergiu Timaru. Dar ne aventurăm pe un cîmp de investigație fără margini, mai adăugă medicul. Omul a fost și va rămîne veșnica necunoscută a universului.

— Iar „amicul" nostru nu dezminte remarca dumneavoastră, constată Ion D. Ioan. Vă gîndiți, probabil, că cei doi șarlatani care l-au luat pe Cornel Dragoș în mașină, îndată după sosirea sa în București, erau italieni.

— Și asta.

— Voiam să vă mai arăt ceva, îi propuse căpitanul, în timp ce răsfoia niște hîrtii. Poftiți !

Sergiu Timaru se trezi în mînă cu fotografia unui individ bine cunoscut lui.

— Păi... ăsta-i pezevenghiul din revistele pe care mi le-a adus Viola, constată el cu surprindere.

— Însă, ceva mai tînăr, îi atrase atenția căpitanul. Dacă nu mă înșel, Mike Buonavista avea aici vreo zece ani mai puțin.

Sergiu Timaru ceru din nou fotografia lui Cornel Dragoș, pe care o compară cu cea a lui Mike Buonavista.

— Seamănă, constată el.

— Nu-i așa ?

— Dar nu-i o asemănare de gemeni.

— Nu-s decît veri, îi precizâ Ion D. Ioan.

Doctorul făcu ochii mari :

— Nu mai spune !

— Mamele lor au fost surori, adăugă căpitanul, imperturbabil.

Dezvăluirea îl ului pe Sergiu Timaru :

— Fantastic !

— Mama lui Mike Buonavista, îl informă mai departe Ion D. Ioan, a ajuns în Italia în timpul războiului și-a rămas acolo... S-a măritat cu Giuseppe Buonavista, un negustor de mărunțișuri din Roma, apoi l-a născut pe Mike, care-i de fapt Michele... Și e de presupus că vărul său din România, Cornel Dragoș, avea știre de existența vărului său din Italia, Michele Buonavista.

— Pezevenghiul ăsta de Mike cunoaște cumva limba română ?

— Toate mamele își învață copiii limba lor maternă, remarcă Ion D. Ioan. În plus, Mike al nostru e înconjurat

numai de români transfugi ori stabiliți pe alte căi în Italia.

— „Signor Buonavista" n-a urmat întîmplător cursurile vreunei facultăți de medicină ? se interesă Sergiu *Timaru.*

— Nu știm dacă are diplomă, dar e sigur că a trecut pragul Institutului de medicină din Roma.

— Profesează cumva această meserie ?

— Nici gînd. Ați văzut doar că se ocupă de treburi „oculte", care-i aduc, fără îndoială, profituri mult mai mari.

Sergiu Timaru își reluă plimbarea prin încăpere.

— Faptele încep să se lege, rosti el ca pentru sine.

— Credeți ?

Doctorul se opri în fața căpitanului și-l fixă cu o privire în care i se citea clar satisfacția :

— Ce-ai zice de existența unui alt Nani ?

— Care să fie chiar Mike Buonavista ?

— Exact.

— M-am gîndit și eu, mărturisi căpitanul. Și aceasta ar explica multe... Mai ales scena din mansardă, dintre Tina și Nani... Vă amintiți ? Tina s-a dus să-i facă ultima injecție cu SERTIM... Și l-a găsit pe Nani aproape adormit... Apoi s-a pomenit cu un Nani ascuns după draperie : treaz, proaspăt, gata să comită un „atentat la pudoare". Tina susține că cel din pat era în mod cert sub acțiunea unui somnifer puternic... Ea știe doar cum arată un om în starea asta.

— Fără discuție, întări doctorul.

— Dar tot ea susține că cel de după draperie era Nani.

Prin ușa întredeschisă de la bucătărie se ivi capul asistentei medicale.

— Nu susţin ci sînt sigură, avertiză ea. Doar i-am văzut bine cicatricele fine, de pe faţă, rămase de la operaţie... Nu mai vorbesc de faptul că era îmbrăcat în aceeaşi pijama verde, în dungi... Pun mîna în foc că era el.

— Cicatricele puteau fi rezultatul unui bun machiaj, opină doctorul. Iar pijamaua „verde-n dungi" putea fi foarte bine în dublu exemplar... Mai ales că sursa e aceeaşi : Viola Robert. Doar ea e cea care-l îmbracă pe Nani din „recuzita" filmului.

Asistenta medicală stărui cu un aer ofensat :

— Dacă pe faţa lui era machiaj, mi-aş fi dat seama.

— S-o luăm domol, îi propuse Sergiu Timaru. Nu uita că apariţia lui neaşteptată după draperie te-a uimit şi te-a speriat.

— Se poate, admise Tina Dornescu.

— Apoi, cînd s-a repezit la tine şi te-a prins în braţe, te-a indignat. Or, în situaţia asta...

— Mai e ceva, Tina, interveni şi căpitanul. Singură mi-ai spus că n-ai auzit nici o mişcare, în cameră, şi nici vreun zgomot mai puternic, afară, care să fi acoperit deplasarea lui Nani de la pat la fereastră... După mine, starea lui de somnolenţă, de care eşti sigură, ca şi o prezenţă aproape concomitentă, după draperie, sînt dovezi certe că *unul* era în pat şi *altul* ascuns la fereastră.

Asistenta medicală se bosumflă.

— Credeţi ce vreţi ! rosti ea retrăgîndu-se înapoi în bucătărie.

Priviră amîndoi la uşa trîntită cu ciudă. Îşi zîmbiră apoi complice, zicîndu-şi în gînd : „Aşa e ea, dar nu-i fată rea".

Reluară argumentaţiile.

— În după-amiaza aceea, aminti căpitanul, Tina l-a zărit pe Nani îndreptîndu-se aproape în fugă spre casă... Şi a mirat-o faptul că nu şchiopăta de fel.

— Se poate, conveni doctorul. Pentru că alignarea lui nu-i foarte pronunţată... E o sechelă veche, din copilărie... Iar cînd merge foarte iute, sau fuge, nu se *mai observă*... Mi-am dat seama şi eu de acest lucru.

— Propuneţi deci să renunţăm la acest fapt ?

— Nu ! Pentru că nu-i exclus ca cel pe care l-a zărit Tina străcurîndu-se pe alee să fi fost, într-adevăr, altcineva.

— Cine ?

— Individul care mi-a furat flacoanele cu ser şi a încercat să-i smulgă nevestei-mi formula SERTIM-ului.

— Mike Buonavista ?

— Altul cine ar putea fi ? Ori el, ori Nani.

— Dar ce ne facem dacă Mike Buonavista n-a călcat în vremea asta deloc prin România ?

Consternat, Sergiu Timaru ridică mîinile a implorare :

— În acest caz !... Dar nu se dădu încă bătut : Sînteţi siguri ?

— Toate punctele noastre de frontieră au fost avertizate.

— Şi ?

— N-a fost interceptat.

— Poate a venit sub alt nume.

— Exclus !

— De ce ?

— Pentru că Mike Buonavista s-a aflat şi se află în continuare la Roma, înconjurat de exaltatele sale admiratoare.

— Cine ar putea fi atunci soţia lui Nani ?

— Poate că... nu există...

Doctorul repetă automat :

— Exclus !

— De ce-ar fi exclus ?

— Pentru că... Pentru că...

Sergiu Timaru își pierdu controlul și începu să se bîlbîie.

— Vă rog să vă liniștiți și să mă urmăriți cu atenție, îi ceru Ion D. Ioan.

— Orice-ai zice...

— Vă rog din suflet să mă ascultați.

Palid, respirînd mai greu, doctorul se așeză și-și aprinse, cu mîinile tremurînde, o țigară.

— Te ascult, rosti el în cele din urmă, dar n-ai să mă convingi.

— Din cîte știu, începu Ion D. Ioan pe un ton calm, pe Nani l-ați întîlnit întîia oară în fața bufetului...

— „Mircești", îi precizează doctorul.

— Ei, aflați că el nu se ducea de obicei la acest bufet și nu frecventa de obicei asemenea localuri.

— N-are nici o importanță !

— După opinia mea, s-a postat în față la „Mircești", ca să vă aștină calea.

— Chiar de-ar fi așa, nu văd nimic vinovat... Oricare, în situația lui, ar fi căutat o posibilitate de a ajunge la mine.

— V-a cerut și dumneavoastră „trei lei de intrare" ?

— Mi-a cerut.

— Ei, aflați că nu era cîtuși de puțin lipsit de mijloace pecuniare.

— Pensioara lui...

— *Aia era floare la ureche*, replică Ion D. Ioan. Pentru că cineva — cred că Viola Robert — îi strecura

periodic pe sub uşă un plic cu o frumuşică sumă de bani... Asta în afară de unele pachete cu îmbrăcăminte.

— Sigur ?

— Fapt verificat.

— Şi de ce presupui că Viola era binefăcătoarea lui ?

— Plicul mirosea a „Magie“ — parfumul ei preferat.

— Ai aflat-o şi pe-asta !

— De la îngrijitoarea blocului unde a stat Nani pînă ce l-aţi adoptat dumneavoastră... Femeia îi spăla rufele şi-i deretica din cînd în cînd prin odaie.

Sergiu Timaru îl cercetă pe Ion D. Ioan cu suspiciune :

— O simplă îngrijitoare poate reţine cu atîta precizie o marcă scumpă de parfum franţuzesc ?

— Nu ! Nici vorbă ! Dar femeile au memoria parfumurilor. Încît i-am adus un flacon de „Magie“... Ea l-a adulmecat şi m-a încredinţat că acesta era parfumul pe care l-a simţit de cîteva ori în cămăruţa lui Nani... Se mira chiar de unde şi pînă unde, un produs atît de deosebit într-o amărîtă de mansardă.

— „Magie“ ? repetă doctorul.

— E parfumul preferat al domnişoarei Robert.

— Uite, aşa ceva nu mi-a trecut prin cap : să reţin ce parfum foloseşte Viola.

— Dacă aţi fi întrebat-o pe soţia sau pe fiica dumneavoastră, oricare dintre ele v-ar fi spus.

— Dumneata de la cine ai aflat ?

— De la Tina.

— E şi asta o chestie.

— Este.

— Dar cum ţi-a venit în cap ideea cu „Magie“.

— Era o bănuială a mea, aceea că Viola şi Nani se cunoşteau înainte de venirea lui la clinică... Si s-a adeverit.

— Mă rog ! admise doctorul fără prea mult entuziasm. Dar asta încă nu dovedeşte vinovăţia lor.

— De bună seamă, conveni Ion D. Ioan. Chiar dacă Viola ar fi cea care l-a îndemnat pe Nani să vă iasă în cale şi tot ea s-ar fi ocupat în continuare de el... Toate acestea se pot explica prin intenţia cineastei noastre, altfel mărturisită, de-a face un film documentar... Pe cine n-ar fi tentat miraculosul SERTIM şi rezultatele aplicării lui practice ?

Nerăbdător, Sergiu Timaru întrebă :

— Mai ai şi alte argumente ?

— Încă unul... Şi aş îndrăzni să zic — hotărîtor.

— Dă-i glas !

— Am comparat cele două înregistrări de pe casetofonul dumneavoastră, cu alte înregistrări ale vocii lui Nani făcute tot de dumneavoastră în alte ocazii.

— Şi ?

— Specialistul la care am apelat mi-a confirmat că cel care vă curtează fata şi cel care vă hipnotizează nevasta — ar fi una şi aceeaşi persoană.

— Dumnezeule mare ! exclamă doctorul vădit dezolat.

— Asta e, conchise Ion D. Ioan. De ce m-am temut, n-am scăpat.

Sergiu Timaru bîigui :

— Totuşi, nu-mi vine a crede.

— N-avem ce face, îşi rosti Ion D. Ioan sentinţa.

Brusc îngrijorat, doctorul se interesă :

— Îl arestaţi ?

— Rămîne de văzut...

După un icnet scurt, Sergiu Timaru rosti cu glasul sugrumat de emoţie :

— Căpitane !

— Spuneţi, vă rog !

— S-a mai ivit un pericol.

— Care ?

— Soţia mea !... Nu vrea să plece în ruptul capului din Bucureşti... Şi-mi cere cu stăruinţă formula SERTIM-ului.

— Cîtă vreme ştim doar noi doi unde se află formula, nu-i nici un pericol, îl linişti Ion D. Ioan.

Dar se înşela.

Capitolul 7

Nani dispăruse de pe plaja de la Snagov fără să mai dea nici un semn de viaţă. Îşi ceruse scuze pentru „un minut" şi nu se înapoiase nici după o jumătate de oră.

— Ce-o fi cu el ? îşi manifestă Lili îngrijorarea.

Viola Robert ridică din umeri. Deşi se străduia să aibă un aer nepăsător, în inima cineastei începu să moc-nească mînia. Nu intra în obiceiul lui Nani să dispară aşa, fără nici un motiv, de lîngă ele. Dimpotrivă. Avusese pînă atunci o purtare ireproşabilă. Cu Lili fusese delicat, tandru, iar faţă de Viola păstrase aceeaşi atitudine atentă, respectuoasă, prevenitoare. Fiica doctorului Timaru nu-i putea reproşa lui Nani nici măcar privirile uneori mai stăruitoare pe care le aţintea cineasta asupra acestuia. Deşi, împunsă de gelozie, Lili era bucuroasă, Nani nu răspundea ochiadelor Violei. Le ocolea de fiecare dată cu discreţie.

— N-ar trebui să-l căutăm ? insistă fata.

— Poate ! rosti Viola cu acelaşi aer nepăsător.

Hotărîră să-și îmbrace totuși rochiile subțiri, de vară, direct peste costumele de baie și să-și strîngă lucrurile.

În drum spre restaurantul „Pescăruș" întîlniră un cunoscut comun. Lili îl opri :

— Nu l-ai văzut pe Nani ?

Surprins, accasta bîigui :

— Ba da.

Grăbită, bucuroasă, Lili se interesă :

— Unde-i ?

Gîndire mai înceată, tînărul gîngăvi :

— Păi... L-am văzut mai de mult.

— Unde ? sări fata la el.

— Păi... la „Parcaj". Căuta o mașină... Cred că a plecat... Da ! A plecat ! L-am văzut luînd un taxi.

Consternată. Lili rămase cu privirea agățată de chipul tînărului. Acesta-i zîmbi îmbietor :

— Am o... șalupă ! Facem o plimbare ?

Trezită la realitate. Lili exclamă agasată :

— Of !

Îi întoarse în aceeași clipă spatele. Fără a dezarma, tînărul se adresă Violei :

— Nici dumneavoastră nu...

— Altă dată ! îi zîmbi Viola rece, politicos, pornind pe urmele lui Lili.

Părăsit în mijlocul drumului, tînărul își zise supărat :

„O fac și astea pe nebunele !"

Porni resemnat în căutarea altor amatoare de plimbare pe lac.

La parcaj, în timp ce se strecurau prin puzderia de mașini, Lili se adresă Violei :

— Tu înțelegi ceva ?

Cineasta ridică din umeri :

— Nimic.

— Nu ne-a mai făcut niciodată asemenea „figură", își mărturisi Lili îngrijorarea. Ce s-o fi întîmplat ?

Cineasta deschise portiera mașinii închiriate de la „Ciclop" și răspunse pe un ton răstit :

— De unde vrei să știu ?

Urcară și porniră în tăcere pe aleea care ducea spre șoseaua națională. Pe parcurs aruncau priviri îngrijorate în jur. Neliniștea le cuprinsese pe amîndouă. Iar tăcerea din mașină li se părea în egală măsură apăsătoare.

Prin dreptul comunei Tîncăbești — un accident de circulație. O „Dacie-1300", cu însemnele de taxi de București, zăcea răsturnată în șanț. Lili Timaru scoase un țipăt scurt, de spaimă, cerîndu-i Violei să oprească. Agentul de circulație, care ținea curioșii la distanța regulamentară, le făcu semn să meargă mai departe. Opriră la vreo sută de metri și reveniră, pe jos, la locul accidentului. Pe partea opusă a șoselei, un autocamion greu, încărcat cu saci de grîu, avea aripa stîngă înfundată. Șoferul autocamionului se dezvinovățea :

— Eu veneam de pe drumul ăsta, din stînga, și aveam copacii în față... N-am văzut taxiul.

Lili și Viola își făcură loc printre curioși. Victimele, scoase din șanț, erau purtate pe tărgi spre „Salvarea" sosită cu promptitudine. Șoferul taxiului, lovit grav, părea fără viață. Pasagerii săi însă — o tînără pereche — scăpaseră mai ușor. Gemeau slab și-și clătinau capetele de durere. Lili și Viola răsuflară ușurate. Nu era taxiul pe care-l luase Nani din Snagov. Reveniră la mașina lor și, după o jumătate de oră, opriră la capătul Aleii Castanilor. Lili coborî :

— Am să te sun ! îi zise Viola în loc de rămas bun.

Fata zîmbi cu amărăciune :

— Bine ! Aștept !

Nu-şi mai făcură, ca de obicei, semne amicale de rămas bun.

Înregistrînd mecanic demarajul maşinii, Lili porni aproape în fugă spre casă. Pe scări, era cît pe ce s-o răstoarne pe menajeră.

— Nani a venit ? întrebă fata cu sufletul la gură.

— Nu ! făcu femeia mirată. Da' n-aţi plecat împreună ?

— Ba da !

Lili intră fără a mai da alte explicaţii.

În hol aruncă din mers sacul de plajă pe un fotoliu. Acesta însă nimeri pe braţul fotoliului şi se răsturnă cu gura în jos. Lili nu dădu nici o atenţie lucrurilor împrăştiate pe covor. Se repezi la telefon şi formă numărul de la clinica tatălui ei. Îi răspunse Tina Dornescu :

— Bună ziua !

— Nani nu-i acolo ? întrebă fata cu inima ticăind de teamă şi speranţă, totodată.

— Nu ! făcu asistenta medicală mirată de o asemenea întrebare.

— Nici tata ?

— Dumnealui este. Îl chem imediat.

Minutul care se scurse pînă ce auzi glasul tatălui ei în receptor i se păru lui Lili o veşnicie.

— Ce e, scumpo ? se interesă Sergiu Timaru pe tonul său blînd, protector.

Vocea părintească era un balsam pentru sufletul răvăşit al fetei.

— Nu ştiu ce-i cu Nani, se plînse ea.

— Păi n-aţi fost împreună la Snagov ?

— Ba da.

— Şi ?

— Ne-a părăsit fără nici o explicație. A zis că pleacă pentru „un minut" și... dus a fost.

— Nu era și Viola cu voi ?

— Ba da. Dar și ea e la fel de nedumerită. Ni-i teamă să nu se fi întîmplat ceva... grav.

— Ce-ar putea să se întîmple ?

— Orice ! își rosti fata temerea. Un accident.

— Cînd v-a părăsit ?

— Păi... Pe la zece... Iar acum e unu fără un sfert.

— Dacă era accidentat am fi fost anunțați... Ori de la spital, ori de la miliție... Fii liniștită ! Nani nu e un copil.

— Uneori este, mărturisi fata cu candoare.

— Toți avem asemenea momente, continuă tatăl s-o calmeze.

Dar Lili strigă în receptor :

— Și eu ce fac, papă ?

Tatăl rise bonom :

— Fii fetiță cuminte și stai liniștită acasă... Îndată ce aflu ceva, îți comunic.

— Te rog din suflet, papă !

Nici o grijă, fetița tatei.

— Cînd vii acasă ? stărui Lili.

— Pe la două.

— Te rog frumos !... Vino cît poți de repede.

— Vin, scumpo. La revedere !... Mă așteaptă un pacient.

— La revedere, rosti fata cu glasul stins.

Mai ținu cîteva clipe receptorul la ureche, dar pe firul telefonic nu mai veni nici un sunet. Și tare ar mai fi vrut să prelungească discuția cu tatăl ei... Să vorbească despre orice numai să nu rămînă pradă temerilor care o copleșeau.

„Unde-o fi ?" nu înceta ea să se întrebe.

Era prima oară cînd își dădea seama că ceea ce simțea pentru neobișnuitul pacient al tatălui ei depășise stadiul de milă, simpatie ori camaraderie. Îl iubea pe Nani. Nu mai încăpea nici o îndoială. În clipa cînd zărise taxiul răsturnat în șanțul șoselei, inima-i sărise din loc. Îi fusese teamă că se aflase Nani în mașina aceea. Doar el plecase din Snagov cu un taxi. Iar cînd văzuse victimele de pe targă, în loc de compasiune, simțise o nestăpînită bucurie. Nani nu era printre ei.

„Și, totuși, unde a putut să dispară ? continua ea să se întrebe. A fugit ? ! De cine ?... De mine ? De Viola ? Poate de Viola !"

Deși-i acceptase prietenia, Lili simțise că Nani avea unele reticențe față de cineastă... Îi primea darurile fără prea mare plăcere... În ciuda faptului că Viola amintea mereu de „onorariul" pentru filmul documentar, Lili simțea că Nani se luptă de fiecare dată cu orgoliul lui bărbătesc. Susceptibil și mîndru, acest pacient al tatălui ei ! Și fetei îi plăcea să constate, la cel pe care-l iubea, asemenea trăsături de caracter. Pe de altă parte, ei nu-i displăcea nici compania cineastei. Pentru o tînără de 20 de ani, Viola Robert întruchipa idealul feminin. Frumoasă, elegantă, inteligentă, talentată, cu personalitatea bine conturată, răzbătătoare și... triumfătoare. Orice întreprindea — îi izbutea.

„Viola e totuși o frumusețe rece !" îi mărturisise Nani odată.

Declarația o unse la inimă pe Lili. Era o dovadă că Nani prefera firea uneori capricioasă, adesea năzbîtioasă, a fiicei doctorului Timaru, în locul calculului rece, precis și al hotărîrilor ferme ale Violei Robert.

„De ce-a plecat atunci de la mine ? nu înceta fata să se întrebe. Unde s-a dus ? Ce face acum ? Se mai

întoarce ori nu la mine ? Dumnezeule !“ izbucni apoi pe neașteptate într-un plîns sfîșietor.

Soneria telefonului zbîrnîi strident. Lili tresări, își ogoi plînsul, își șterse ochii cu palma și ridică receptorul :

— *Alo !*

— Lili ?

— Viola ! strigă fata bucuroasă.

— Ce-i cu vocea asta ? Nu cumva plîngi ?

— Nu... Cred că sînt nițel răcită.

— Fii fetiță cuminte și nu-ți face griji.

— Ai aflat ceva de Nani ?

— E bine mersi.

— Adică ?

— S-a întîlnit cu niște amici de-ai lui și trage un chefuleț.

— Sigur ?

— Mi-a spus cineva care l-a zărit într-un restaurant.

— În care ?

— Undeva... la Șosea.

— Și nu putea să ne spună ?

— Cînd vine îl tragem amîndouă de urechi.

— Îl tragem ! rosti Lili printre lacrimi de bucurie.

— Bărbații sînt niște ingrați, draga mea, continuă Viola s-o consoleze. Pentru un pahar de vin sînt în stare să-și părăsească mamele... nu numai iubitele.

Lili încercă un protest :

— Nu-i vorba de...

— Lasă, lasă ! rîse Viola în receptor. Am trecut și eu prin astea... Poate am să mai trec... Dar, spre norocul nostru, pînă la urmă tot la noi se întorc.

Lili smiorcăi mai liniștită :

— O să-l tragem zdravăn de urechi !

— Neapărat ! conveni Viola. La revedere, păpușo !

— La revedere... şi-ţi mulţumesc!

— Pa, fetiţo !

Abia după ce aşează din nou receptorul în furcă, Lili izbucni într-un plîns care-i răcori sufletul atît de greu încercat în ultimele ore.

•

Sergiu Timaru reveni acasă abia pe la ora trei. Îşi găsi fiica dormind îngereşte.

„Bine că s-a liniştit", îşi zise el.

Deschise apoi uşa de la dormitorul soţiei sale. Patul era gol.

„Une-o fi ?" se întrebă el îngrijorat.

În bucătărie, menajera îi pregătea prînzul.

— Mîncaţi ceva ? se interesă aceasta.

— Mulţumesc ! Mai tîrziu... Te anunţ eu, o preveni doctorul. Dar soţia mea nu ştii unde-i ?

— Mi-a zis că se duce la o prietenă.

— A plecat de mult ?

— Pe la unsprezece.

— A lăsat vorbă cînd se întoarce ?

— Aş ! făcu femeia nemulţumită. Ştiţi că de la o vreme umblă ca o somnambulă... De ce nu-i daţi ceva ?... E bolnavă !... Vă spun eu !... Aţi văzut cum arată ? Nu mănîncă aproape deloc... Abia ciuguleşte... A slăbit ca un ogar...

— Trece şi asta ! încercă doctorul să încheie discuţia.

— Trece, trece ! nu încetă femeia să bombăne. Dar lasă urme.

Sergiu Timaru n-o mai asculta. Se îndreptă spre biroul său. Aici, privirea i se opri instinctiv asupra raftului cu cele două volume care-i dădeau de la o vreme numai

greji. Cărțile se aflau la locul lor, neclintite, ca și semnul, aproape invizibil, pus de el.

„Poate ar fi bine să schimb locul formulei", își zise. Nu se hotărî încă.

„Să nu dau de bănuit".

Se așeză la vechiul lui birou *Biedermayer*. Oboseala îi pătrunsese pînă-n oase. În cursul dimineții avusese două intervenții chirurgicale grele, epuizante. Se gîndea că n-ar fi rău să se întindă puțin pe pat, dar îi venea greu să se ridice din scaunul capitonat. Își sprijini fruntea în palme. Poziția era odihnitoare. Curînd își simți mîinile amorțite. Își îndreptă spatele și oftă din adîncul inimii.

„Unde-o fi Nani ?" se întrebă.

Încă de la spital îl căutase la telefon pe Ion D. Ioan. Dar căpitanul era în misiune.

„O fi aflat oare de dispariția lui Nani ?" era a doua întrebare care-l urmărea cu perseverență.

Privi la derivația aparatului de telefon de pe biroul lui. Împinse cheia de blocare și formă din nou numărul lui Ion D. Ioan. Spre norocul lui îi răspunse chiar cel căutat.

— Să trăiți !

— Pe unde umbli, omule ?

— Pretutindeni și nicăieri, îi răspunse căpitanul glumeț.

— Ai aflat de... omul nostru ?

— Nu ne scapă nimic, continuă Ion D. Ioan pe același ton glumeț. Știm tot, auzim tot, vedem tot.

— Și ?

— Așteptăm mutarea următoare.

Sergiu Timaru ardea de nerăbdare să afle care fusese, în fapt, „prima mutare" dar își înghiți cuvintele. Con-

veniseră să nu apeleze la comunicări telefonice decît în cazuri extreme. Îndrăzni totuşi să-l roage pe căpitan :

— Mă ţii la curent ?

— Fără nici o discuţie, sosi prompt răspunsul de la celălalt capăt al firului.

Ceva mai liniştit, Sergiu Timaru aşeză receptorul în furcă.

„La urma urmei, îşi zise el, ia să-mi văd de-ale mele".

Şi hotărî să nu se abată de la programul stabilit pentru acea după-amiază : o gustare, o cafea şi o oră-două de lectură în pat. Îl aşteptau memoriile lui Nicolae Iorga : *O viaţă de om, aşa cum a fost.*

•

Şase seara. Lili bătu firav la uşa de la dormitorul tatălui ei. Acesta o pofti :

— Ce-i, fetiţa tatii ?

— Te deranjez ?

— Tu ? Niciodată, scumpo !

Fata se aşeză pe marginea patului. Era într-o pijama subţire peste care aruncase un halat.

Sergiu Timaru îşi contemplă progenitura. O găsea frumoasă. Şi era. Avea un chip de madonă rafaelită şi un ten de creolă.

— Cu cine semeni tu, iubito ? o întrebă tatăl, şăgalnic.

— Cu Timăroaia cea bătrînă, îi răspunse fata, mîndră de moştenirea trăsăturilor bunicii din partea tatălui.

După un suspin uşor, fata îşi culcă capul pe braţul doctorului.

— N-a venit încă ! rosti ea cu tristeţe.

Tatăl îşi simţi inima mişcată de duioşie.

— Are să vină ! o încurajă el.

Fata continuă cu aceeaşi candoare :

— Așa fac toți bărbații ?

— Adică ?

— Pleacă... de nebuni ?

— Sînt momente cînd îi apucă și pe ei cîte un „amok“ dar își revin.

— Repede ?

— De la caz la caz.

— Nu m-aș fi așteptat totuși de la Nani !

— Eu... da !

Fata se răsuci ca un arc :

— De ce vorbești așa ?

— Oi fi avînd motivele mele.

— Nu mi le poți spune și mie ?

— Tare aș vrea să nu afli niciodată de ele, suspină tatăl. Mai bine zis — să nu se confirme.

— Ce anume ?

— Unele bănuieli.

— Grave ?

— Pot fi... foarte grave.

— Degeaba ! se burzului fata. N-o să mă poată convinge nimeni că Nani e un om rău.

— Așa simți tu ?

— Cu toată ființa.

— Nu-mi doresc, fetița mea scumpă, decît un singur lucru : instinctul și intuiția ta de femeie să aibă cîștig de cauză.

— Vor avea ! rosti ea mai încrezătoare ca oricînd.

Sergiu Timaru mîngîia în neștire părul fiicei sale. Stînjenită, aceasta îl întrebă :

— De ce mă mîngîi ?

— N-am voie ?

— Ba da, tăticuțule drag ! rosti ea cu afecțiune. Îl sărută iute, pe obraz, apoi adăugă : Mă întreb dacă toate fetele din lume au noroc de un tată ca al meu.

— Au ! o încredință el.

— Chiar toate... toate ?

— Absolut toate !

— Dar mai sînt și oameni răi, care-și abandonează familia...

— Accidente rare, scumpo... Și-n orice caz, desfid pe tatăl în stare să abandoneze o fetiță atît de dulce ca tine.

— Tăticule ! Tu-mi ascunzi ceva !

— Ce-aș putea să-ți ascund ?

— Niciodată n-ai fost atît de... cum să zic... atît de tandru cu mine... De obicei ești foarte ocupat... foarte obosit... nervos... autoritar... Cînd eram mică m-ai bătut, știi ?

— Dacă făceai pozne !

— Mari ?

— Unele erau chiar foarte mari... Îmi amintesc că erai, dacă nu mă înșel, în clasa a doua... Și de la școală, în loc să vii acasă, ai dispărut... A trecut o oră, au trecut două, trei. Lilica noastră — nicăieri... Telefoane la școală, la „Salvare", la miliție... Nici urmă. Am luat atunci la telefon părinții colegelor tale. Și te-am găsit la Mioara.

— Țiulescu Mioara !

— Stăteai flămîndă, obosită, și te jucai cu păpușile ei... Dar ceea ce m-a supărat foarte tare era faptul că scumpa ta colegă nu s-a învrednicit să-ți dea măcar o coajă de pîine.

— Ea însă a înfulecat în bucătărie pînă n-a mai putut, își aminti Lili.

— Apoi a venit să se joace mai departe cu tine, continuă tatăl. Eram atît de revoltat !

— Am simțit pe pielea mea ! îi replică Lili fără nici o ranchiună. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, stărui ea.

— Care ?

— Ai o stare... mai aparte.

— Se poate...

— Din pricina lui Nani ?

— Așa cred.

— Te-a dezamăgit ?

— Încă nu-mi dau seama.

— Nici eu.

— Mai bine... Certitudinile sînt uneori cumplite.

Fata îi mîngîia mîna de parcă o vedea pentru prima oară.

— Dacă mă gîndesc bine, n-ai un suflet rău, constată ea.

— Zău ?

— Pe cuvînt !... Care alt doctor s-ar fi ocupat atît de un... vagabond... cum era Nani cînd l-ai întîlnit.

Tatăl zîmbi bonom :

— Oricare.

Fata se burzului :

— Cu mata nu se poate discuta serios.

— Nici nu-i momentul potrivit, scumpa mea.

— Știi ceva ?

— Spune !

— Hai să ne îmbrăcăm și să ieșim în oraș.

— Noi doi ?

— N-am fost niciodată împreună

— Să pornim așa...

— Ca niște hoinari.

— Pe străzi ?

— Și prin cîrciumi... Știi ? Cred că nu m-am îmbătat niciodată... Sigur nu m-am îmbătat... Dar în seara asta aș vrea să bem pînă ce nu vom mai ști de noi.

— Vrei să-ți spun un secret ?

— La ureche ?

— Da !

Tatăl îi șopti :

— Nici eu nu m-am îmbătat niciodată !

— Nu se poate !

— Parol ! ...Dar în seara asta... parcă m-ar ispiti.

Lili simți că o împung iarăși lacrimile.

„De ce oare ?“ se întrebă ea neliniștită.

•

„Taxi“-ul opri la capătul Aleii Castanilor. Sergiu Timaru își ajută fiica să coboare din mașină iar după ce achită cursa porni cu ea, la braț, spre casa care zăcea în întuneric. Era miezul nopții și circulația pe străzi se rărise mult. Cu toate acestea în timpane îl izbea duduitul surd, sacadat, al marelui oraș : du-du-du-du !

Sergiu Timaru se opri, ascultă o clipă, apoi îi atrase atenția fiicei sale :

— O auzi cum pulsează ?

— Ce ? întrebă aceasta nedumerită.

— Inima Bucureștiului !

— Vai, papà ! Nu te știam atît de... romantic !

— Îți mărturisesc sincer, abia în seara asta mi-am dat seama că orașul pulsează mereu... Zi și noapte !

— Hai să mergem ! îl trase fata nerăbdătoare de braț.

Cu un ușor suspin, tatăl remarcă :

— *Nu prea ne-am distrat !*

— Deloc ! confirmă Lili.

— Deşi am bătut mai toate restaurantele... nici măcar nu ne-am îmbătat.

— La „Cina“ m-am simţit un pic ameţită... Şi pe drum... În maşină... Dar cum am păşit pe aleea noastră, mi-a trecut de-a binelea. E tare plăcut aici, la noi... Şi-n casă, şi-n grădină...

— Îţi pare rău că nu l-am găsit pe Nani ?

— Îhî !

— Pe unde o fi umblînd bezmeticul ?

— Nu s-o fi întors acasă ?

— Nu cred.

Ridicară amîndoi privirile spre mansardă. Lili remarcă :

— Dacă venea, deschidea fereastra... Îi place aerul curat... Mi-a zis că şi iarna ţine geamul întredeschis.

— E tînăr... Plesneşte de sănătate, observă doctorul.

— Face în fiecare dimineaţă o oră de gimnastică, îl informă fata.

— Am observat.

— Şi yoga.

— Asta n-am ştiut.

Sergiu Timaru descuie cu grijă uşa de la intrare, aprinse becul din verandă, apoi luminile din hol. Lili păşi în urma lui pe vîrfuri. Iar după o scurtă cercetare constată :

— Mama e acasă şi doarme !

— Foarte bine ! făcu tatăl obosit.

Lili îşi duse şi ea mîna la gură, pentru a-şi ascunde un căscat :

— Mă duc şi eu la culcare.

— Noapte bună, scumpo !

— Noapte bună, tăticule !... Şi-ţi mulţumesc pentru seara asta.

— Somn ușor !

Fata se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe obraz :

— Somn ușor !

Sergiu Timaru se îndreptă spre bibliotecă. Cînd intră îl izbi în nări aerul greu, încărcat de fum de tutun. Deschise larg fereastra și aprinse lampa de birou. În scrumieră zări cîteva capete de țigară cu urme de ruj.

Numără, în scrumieră, patru capete de țigară. Făcu socoteala că soția sa petrecuse în biroul lui cel puțin o jumătate de oră. În coșul de hîrtii de alături, descoperi cîteva ghemotoace. Le desfăcu. Pe foile albe, mototolite, se distingeau clar niște ecuații.

„Încearcă să reconstituie formula SERTIM-ului", constată el.

Luă fiecare ghemotoc în parte și-i dădu foc. Azvîrli apoi cenușa pe fereastră.

Din interiorul casei răzbătură pînă la el niște zgomote deosebite. Crăpă ușa. Cineva urca scara de la mansardă. Se auziră apoi niște pași ușori, pe palierul de sus, după care cineva încercă ușa de la intrarea în apartamentul lui Nani. Peste cîteva clipe, pașii ușori, furișați, se auziră din nou pe palier. Scara veche, de lemn, scîrțîi brusc. Nocturnul musafir al lui Nani făcuse o mișcare greșită.

„Coboară", constată Sergiu Timaru.

Nu se îndoia că era fiică-sa. Doctorul scoase un suspin :

„Îl iubește !"

Închise ușa la loc, cu maximă precauție. Lili nu trebuia nici măcar să bănuiască indiscreția lui.

În clipa următoare, soneria telefonului îl făcu să tresară. Sergiu Timaru acționă instinctiv cheia de la blocare.

În receptor auzi clar vocea lui Ion D. Ioan :

— Pe unde umblați ? V-am mai căutat și acum un sfert de oră ?

— Ce s-aude ? își manifestă doctorul nerăbdarea.

— Să zicem... bine, răspunse căpitanul.

— Adică ?

— „Omul nostru" se află în mîini bune.

— Reținut ?

— Deocamdată.

— Și... cele două sticluțe ?

— Neam !

— Păi... ce scofală ați făcut !

— Asta-i situația.

Șergiu Timaru îi ceru :

— Aș vrea să-l văd.

— Ar fi chiar indicat, conveni căpitanul. Peste zece minute trec să vă iau... Să fiți la capătul aleii.

— S-a făcut !

Doctorul așeză receptorul în furcă. Dar tot atunci auzi o bătaie discretă în tăblia ușii. Bănui că e fiică-sa. O invită. Lili se ivi într-adevăr în prag :

— Cu cine ai vorbit ?

— Vești bune, fetițo, o informă tatăl.

— L-au găsit ?

— Fii liniștită !... E teafăr !... Mă duc să-l văd.

— Aș dori...

— Nu se poate !

Lili se resemnă.

— Am totuși o rugăminte, insistă ea. Să-mi dai și mie un telefon.

Tatăl se uită la ceas. Era 12 și jumătate.

— Nu crezi că o fetiță cuminte ar trebui ca, la ora asta, să fie în brațele lui Morfeu ?

— Degeaba ! N-am să pot dormi.

— Bine, bine ! Am să te sun.

O cuprinse pe fată de după umeri, o strînse ușor și o sărută pe creștet. Părul ei mirosea a parfum de violete și a tutun.

— Îmi făgăduiești să fii fetița cuminte ?

— Făgăduiesc.

Tatăl se uită la ceas, apoi o tuli spre ieșire. Din mers îi mai făcu fiicăi-si un semn de rămas bun.

La capătul aleii se și oprise o „Dacie-1300", Ion D. Ioan îi deschise portiera. Sergiu Timaru se strecură înăuntru.

— Unde-i Nani ? se interesă.

— La noi, la circă, îl informă căpitanul.

— De ce l-ați reținut ?

— A făcut praf barul „București".

— Cum așa ?

— Uite-așa ! A încins o bătaie ca-n *Șapte păcate*.

— Nani ? !

— Frumosul Nani.

— Cum arată ?

— A scăpat destul de ieftin.

— Adică ?

— Cîteva cucuie, două-trei vînătăi...

— Pe față ?

— La arcade.

— Idiotul !

— Credeți că ar putea să-i dăuneze ?

— Nu-mi dau seama... Să-l văd mai întîi... Dar cum naiba a ajuns în nenorocitul ăla de bar ?

— Se pare că a avut o răfuială... A plătit probabil o poliță mai veche.

— Cui ?

— Unor „bișnițari".

— Băiatul ăsta numai în surprize ne ține.

— Și-ncă ce surprize !

— Dar ce avea de împărțit cu derbedeii ăia ?

— Nu știu ! Și nici nu vrea să spună... Susține că „bișnițarii" s-au legat de el nitam-nisam.

— Dar ce-a căutat la bar ? insistă doctorul.

— Asta aș vrea să aflu și eu, mărturisi căpitanul.

Sergiu Timaru îl privea cu suspiciune :

— Dumneata știi ceva, dar...

— Zău, nu știu nimic precis, îl întrerupse Ion D. Ioan.

— Atunci, ai niște bănuieli ?

— Am.

— Și cam de ce natură ?

— Nu știu ce mă face să cred că acești doi „bișnițari" sînt amestecați într-un fel sau altul în accidentul de automobil în urma căruia Cornel Dragoș a devenit Nani.

— Ei să-l fi dat pe inginerul Dragoș pe mîinile traficanților italieni ?

— Presupun.

— Și i-a găsit abia acum ?

— Normal, deoarece „clienții" lui Nani au avut un timp „domiciliu obligatoriu".

— Asta ar fi o explicație, conchise Sergiu Timaru.

Aparent, povestea părea simplă. În timp ce Nani se afla pe plaja de la Snagov, lungit în șezlong și ascultînd, la adăpostul unei umbrele, sporovăiala dulce dintre Lili și Viola, zări doi indivizi care-i atraseră atenția. Fără a sta o clipă pe gînduri, își ceru scuze pentru „un minut" de la tinerele pe care le însoțise și porni în urmărirea celor doi. În fișele miliției, aceștia figurau ca „bișnițari bine cotați pe piața Bucureștiului". Cel mai în vîrstă dintre ei, cunoscut îndeosebi sub numele de Gablonț, avea în jur de treizeci de ani. Celălalt, căruia i se spunea

Canarul, era cu vreo cinci ani mai tînăr. La Snagov veniseră amîndoi în „interes de afaceri". Dar aici, de îndată ce simțiră „filajul" lui Nani, deveniră precauți.

— Cine o fi „amicul" ? îi strecură Gablonț asociatului său.

— Habar n-am ! îi răspunse celălalt.

— Vreun „gușter" de la economic ?

— Nu pare.

— Ce mă-sa o fi vrînd de la noi ?

— Eu zic s-o ștergem.

Se îndreptară spre parcaj fără a scăpa „umbra" din vedere.

— Se ține scai de noi, constată Canarul.

— N-are decît, făcu Gablonț în timp ce descuia mașina. Urcară într-un „Ford-Capri" vechi și porniră spre șoseaua națională. După cîțiva kilometri constatară însă că aveau „în plasă", un „taxi". La bifurcația de la Băneasa cotiră spre pădure. Spre nemulțumirea lor, „taxi"-ul îi urmă. Se înscriseră apoi pe aleea, care ducea la restaurantul „Băneasa". „Taxi"-ul — după ei. La parcajul din spatele restaurantului, Gablonț făcu un viraj brusc și se îndreptă glonț înapoi, spre București. Mașina din „plasă" făcu aceeași manevră.

— Să-i punem o frînă tare, sugeră Canarul.

— Nu-i nevoie, se împotrivi cel de la volan. În București scăpăm de el.

Pînă la Statuia Aviatorilor fură însă nevoiți să suporte și „taxi"-ul în „plasa" lor.

Cu un început de panică, Canarul îi strecură printre dinți asociatului său :

— La „Doina" !

Gablonț prinse ideea din zbor. Vră imediat la dreapta *și opri curînd în dreptul restaurantului de la Șosea. Aici*

coborîră amîndoi, încuiară mașina, controlară bine ușile și se îndreptară spre grădina de vară unde ocupară o masă mai aproape de intrare. Cu o mișcare largă a brațului și un aer marțial, Gablonț chemă ospătarul :

— Gică !

— Vine băiatul ! răspunse ospătarul înfățișîndu-se într-o clipită la masa lor.

— Un pepsi pentru mandea, că mai are nevoie de carnetul de conducere, și-o bere pentru „mio amico", comandă Gablonț.

— Un pepsi și-o bere ! repetă ospătarul plecîndu-se serviabil. O gustărică ?

— Merge ! conveni Canarul.

— Vă pregătesc ceva cu mîna mea !

— Dar repede, Gică ! îi porunci Gablonț.

— Gata ! M-am și înapoiat.

De la masa din spatele lor se făcu auzită în clipa aceea o altă voce autoritară :

— Gică !

Surprins, ospătarul se răsuci ca un titirez :

— Da, vă rog !

— Vino și la mine !

Presimțind pericolul, cei doi bișnițari își răsuciră gîturile. Privirile li se încrucișară fulgerător cu cele ale lui Nani. Ospătarul, mirosind că ceva nu era în regulă, încercă să scape :

— Cu ce vă servesc ?

— O bere ! ceru Nani.

— Am înțeles ! O bere ! repetă ospătarul automat. Dădu să plece, dar Nani îl opri :

— Și-o gustărică.

— Ce să fie ?

— Știi tu ce să fie ! Una de-aia pregătită „cu mîna ta".

Între ciocan și nicovală, ospătarul întrebă cu jenă :

— Cu mîna mea vă pregătesc, rosti el timid, dar să știu ce... Nu vă cunosc gusturile și...

Pentru moment am aceleași gusturi, arătă Nani ostentativ spre masa bișnițarilor.

Ospătarul bîigui :

— Cum doriți, dar...

— Ai venit ? ridică Nani glasul la el.

Cu un icnet scurt, ospătarul se răsuci pe călcîie și porni spre bucătărie, clătinînd nemulțumit din cap.

La masa lor, cei doi bișnițari stăteau cu ochii plecați de parcă erau opăriți. Canarul, mai nestăpînit, mîrîi printre dinți :

— Eu îi rad una !

Gablonț furișă o privire spre „umbra" lor și strecură prin colțul gurii :

— O încasezi tu, de la mine, dacă nu-ți ții pliscul.

Canarul se foia totuși pe scaun.

Simțea că nu-l mai rabdă locul :

— Mă duc să mă spăl pe mîini.

— Asta da ! aprobă Gablonț.

Lăsară pe masă pachetele de „Kent", împreună cu brichetele și se îndreptară amîndoi spre lavabou. Nani îi urmări cu privirea pînă ce bișnițarii dispărură în clădire. Trecură cîteva minute bune și cei doi indivizi nu se mai arătară. Intrînd la bănuială, Nani începu să se uite cînd la masa cu pachetele de țigări, cînd la intrarea restaurantului.

„Dacă au șters-o ?" își zise el cu un început de teamă.

Mai așteptă două-trei minute. Nimic. Nici ospătar, nici bișnițari. Intrigat, se ridică de la masă și porni agale spre lavabou. Acolo însă constată cu surprindere că nu era nimeni. Reveni iute în grădină. Pe masa bișnițarilor

pachetele de ţigări şi brichetele stăteau neclintite. Din cîţiva paşi ajunse la ieşirea din grădină. Maşina bişniţarilor se afla şi ea acolo unde fusese parcată.

„Or fi plecat fără maşină ?“ se întrebă.

Greu de presupus. Se înapoie la masa lui şi aşteptă, *ştiind ca pe ace. Dar nici ospătarul nu-şi mai făcea apariţia.* Se ridică iarăşi de la masă şi porni spre bucătărie. Pe culoar îl zări pe ospătar, care se învîrtea cam fără treabă.

— Gică ! îl strigă Nani autoritar.

Speriat, acesta încercă să se facă nevăzut printre ospătarii şi picoliţele care forfoteau pe culoar. Dintr-un salt, Nani îl ajunse, înşfăcîndu-l de guler.

— Gică ! mîrîi el ameninţător.

Ospătarul se smuci.

— Ce-aveţi cu mine ?

— Unde-s indivizii ?

— Care indivizi ?

Cu o mişcare bruscă, Nani îl vîrî într-o debara.

— Gică ! îi mîrîi apoi în ureche. O încurci rău !

— Dar ce-am făcut ? se tîngui din nou ospătarul, încercînd să-şi desfacă papionul care-l sugruma.

— Să nu te trezeşti acuzat de complicitate !

— Eu ?

— N-o mai face pe prostul ! Te-ai înţeles cu ei !

— Să mă bată Dumnezeu dacă...

Nani îl înşfăcă iarăşi de gît :

— Unde s-au dus ?

Sugrumat, cu ochii ieşiţi din orbite, ospătarul rosti printre gemete !

— Zău nu ştiu ! Să mă bată Dumnezeu !

— Pînă te-o bate Dumnezeu, o încasezi de la mine. Auzi ? Te calc în picioare !

Ospătarul, zărind amenințarea din privirea însîngerată a lui Nani, hotărî să mărturisească :

— Au plecat !

— Unde ?

— Asta nu pot să știu... Au ieșit prin spate și-au tulit-o în parc.

Primul impuls al lui Nani fu acela de-a porni pe urmele bișnițarilor. Își dădu însă seama că era prea tîrziu. Indivizii avuseseră suficientă vreme să iasă din parc și să se urce în primul taxi ori troleibuz ieșit în cale. Reluă interogarea ospătarului :

— Se mai întorc ?

— Asta n-am de unde să știu.

— Nu vin să-și ia mașina ?

— N-am știut că...

— Gică !

Ospătarul își feri privirea din calea fulgerelor din ochii lui Nani și mărturisi :

— Nu mai vin.

— Ce-au zis să faci cu mașina ?

— Nimic !

— Gică !

Ospătarul gemu :

— Să le-o duc eu.

— Unde ?

— La bar.

— Care bar ?

— La „București".

— La ce oră ?

— Cînd termin lucrul aici.

— Bine, băiete ! îi grăi Nani mai prietenos. Dacă-ți dau vreun telefon — și-i sigur că-ți vor da — le spui că mi-au tras „clapa". I-am căutat peste tot — și prin

parc — apoi m-am oprit la mașina lor... După părerea ta, eu sînt pe undeva, pe aici, la pîndă. Sfătuiește-i că n-ar fi bine nici să le duci tu mașina, nici să vină ei după ea.

Roșu ca focul și ud leoarcă de sudoare, ospătarul îngăimă :

— Așa am să le spun.

— Bagă de seamă !

Ospătarul se simți mai în largul lui :

— Aveți toată încrederea. Ce naiba ! ? Doar îmi cunosc interesul.

— Bine, Gică !

Ospătarul și aranjă ținuta, își șterse broboanele de sudoare și întrebă :

— Mai aveți nevoie de mine ?

— Adu-mi berea și gustarea pregătită „de mîna ta".

— Vă servesc imediat !

Cînd reveni în grădină, Nani constată că nimeni nu se atinsese nici de pachetele de țigări, nici de brichetele celor doi bișnițari.

„Oameni cinstiți pe-aici", își zise el fluturînd un zîmbet plin de încredere.

Spre miezul nopții, barul „București" era învăluit în nori grei de fum. Mirosea a tutun fin, a parfumuri și băuturi scumpe. Nani redescoperi atmosfera de local de noapte fără prea mult chef. Își găsise o masă mai retrasă, aproape de ieșirea din local și aștepta clipa potrivită pentru a-și pune planul în aplicare. Gică, ospătarul de la „Doina", nu-l mințise. Cei doi bișnițari se aflau într-adevăr acolo, la o masă din mijloc, însoțiți de două tinere. Ascuns de un stîlp, Nani îi pîndea nestingherit. După

felul cum erau serviți, cei doi indivizi erau cu siguranță niște obișnuiți ai localului. Beau și mîncau fără grijă, schimbau replici hazlii cu „prietenii" de la alte mese, ori își răsuceau partenerele pe ringul de dans. La un moment dat, Canarul se ridică de la masă și se îndreptă spre lavabou. Băuse probabil binișor, pentru că se împiedica ba de-un colț de masă, ba de piciorul unui scaun. Dar cînd trecu de stîlp și-l descoperi pe Nani, se dezmetici. Făcu mai întîi ochii mari, apoi se răsuci pe călcîie și-o tuli înapoi. Apariția neașteptată a „umbrei" lor îl trezise pe Canar de-a binelea. Ajuns lîngă Gablonț, se aplecă la urechea acestuia și-i șopti ceva. Gablonț tresări, împinse scaunul înapoi, gata să sară în picioare. Dar se răzgîndi și trase scaunul la loc, sprijinindu-se cu pieptul de masă. Canarul se așeză și el stînd ca pe ghimpi. Observîndu-i, una din fete se interesă :

— Ce-i cu voi ?

— Pliscul ! îi strecură Gablonț printre dinți. Luați-vă catrafusele și ștergeți-o de-aici.

Speriate, cele două fete își încrucișară privirile :

— Unde s-o ștergem ? se interesă cealaltă.

— În... o repezi Glablonț mînios.

Fetele nu mai stătură pe gînduri. Obișnuite, fără îndoială, cu asemenea scene, își strînseră țigările și brichetele, își luară poșetele și, cu un aer de prințese ofensate, se îndreptară spre ieșire. Nani le aruncă o privire nepăsătoare și-și reluă supravegherea.

În panică, cei doi bișnițari stăteau cu capetele plecate peste masă.

— Ți-am spus să nu venim aici, îi reproșa Canarul.

— Taci dracului din gură ! mîrîi Gablonț.

Canarul însă continuă :

— Eu cred că ne asemuiește cu alții.

— Deştept mai eşti !

Şi cu un gest scurt, autoritar, Gablonţ opri un ospătar. Acesta îşi plecă urechea. Bişniţarul îi şopti :

— La masa aia, de după stîlp, stă un individ singur... *Vezi dacă-l cunoşti.*

Ospătarul se înclină de parcă ar fi luat o comandă şi începu să treacă de la masă la masă, trăgînd cu coada ochiului spre Nani. Se întoarse apoi la cei doi bişniţari pentru a le şopti :

— Nu l-am mai văzut.

— Sigur ? stărui Gablonţ.

— Mie-n sută !

— Nu-i vreun „cîrpitor" ?

— Nu pare.

— Nici „gulerat" ?

— Cu atît mai puţin.

Strigat de un client, ospătarul îi părăsi. Canarul glăsui fălos :

— Ce ţi-am zis ?

Gablonţ împinse mai hotărît scaunul înapoi şi se ridică umflîndu-şi pieptul.

— Poate ne spune chiar dumnealui cine e şi ce vrea, rosti acesta plin de sine.

Canarul îl urmă potrivindu-şi din mers ţinuta. Nani îi aştepta cu faţa toată numai zîmbet. Iritat, Gablonţ se opri lîngă masa lui şi-l întrebă pe un ton bătăios :

— Ce te hlizeşti, bă, la noi ?

— Vorbeşte frumos ! îl împunse Nani.

— Ce ai, bă, cu noi ? trecu Gablonţ direct la atac.

Nani îi replică nevinovat :

— Eu ? !

— Da' cine ? Mă-ta ?

Cu o mişcare iute, neprevăzută, Nani îi cosi picioarele izbindu-l cu capul de stîlp. Şi cu un salt la fel de

iute se aruncă asupra celuilalt bișnițar. Încinseră tustrei o bătaie în toată legea : cu scaune, mese rupte, sticle și pahare sparte. Pe scurt — cu tot dichisul unei scene de „western".

Nu interveniră nici ospători, nici consumatori. Urmăreau cu toții, captivați ori înspăimîntați, spectacolul oferit.

La fața locului sosi curînd un echipaj al miliției. Dar era prea tîrziu. Cei doi bișnițari zăceau în nesimțire, cu îmbrăcămintea sfîșiată și fețele pline de sînge. Epuizat, abia trăgîndu-și răsuflarea, Nani se ținea totuși în picioare. Întrebat de șeful echipajului ce se întîmplase, el răspunse cu un aer liniștit :

— Am fost atacat de acești derbedei.

— Îi cunoașteți ?

— Nu.

— I-ați provocat ?

— Nici gînd ! Ca să vă convingeți, întrebați-i pe cei din jur... Stăteam cuminte, la masa mea și m-am trezit cu ei lîngă mine... Probabil că nu le-au plăcut ochii mei.

Șeful echipajului nu-l crezu și făcu o scurtă anchetă după care ajunse la concluzia că Nani îi provocase.

— Vă rog să mă urmați !

Aranjîndu-și cît de cît îmbrăcămintea ruptă, sfîșiată, arestatul salută cu o înclinare politicoasă pe cei din jurul său și porni spre ieșire încadrat de doi subofițeri.

Ion D. Ioan viră spre străduța în care se afla sediul circumscripției de miliție. Sergiu Timaru însă nu încetă să se intereseze :

— De unde știi toate astea ?

— Am scos și eu ce-am putut de la „victimele" pacientului dumneavoastră.

— Sînt bătuți rău ?

— Măr ! Dar încolo — sînt întregi... Nici o fractură, nici o leziune gravă... Se pricepe amicul nostru !

La intrarea în sediu, ofițerul de serviciu îi salută respectuos și le făcu loc să intre.

La arest, Nani stătea într-o rînă, pe banca de lemn. Părea împăcat cu sine. Doar cînd îl zări pe Sergiu Timaru se ridică și zîmbi cu inocență.

— Am trăit s-o văd și pe asta ! îi reproșă doctorul.

— Se mai întîmplă ! răspunse arestatul cu candoare.

— Ia să văd cum arăți ?

Nani se lăsă consultat. La ușoarele apăsări ale doctorului pe vînătăi, gemea ușor.

— Doare ?

— Nițel.

Pe chipul lui Sergiu Timaru se așternu un aer grav, preocupat :

— Ia loc !

Nani se supuse. Doctorul se așeză pe bancă, lîngă el, și i se adresă pe un ton protector :

— Ce facem ?

— Știu eu...

— Pocinogul e cam mare.

— E chiar așa grav ?

— Mi-i teamă ca traumatismele astea să nu declanșeze „fenomenul de respingere" de care m-am chinuit atît să te feresc.

— Păi... SERTIM-ul ?

— Asta ar fi singura soluție... Dar... Cele două flacoane, care-mi mai rămăseseră, au dispărut.

Nani rosti cu un aer gînditor :

— Două flacoane !

— Da, da ! îi replică Sergiu Timaru din ce în ce mai mînios. Chiar astea două flacoane puteau înlătura pericolul.

— Păcat ! îl întrerupse Nani, clătinînd capul a resemnare.

Se măsurau amîndoi, fără sfială, din priviri.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, reluă tot Nani vorba, pentru că habar n-am unde se află... Vă daţi seama că, în situaţia mea de acum, n-aş ezita o clipă... Vi le-aş da imediat... Dar nu-s la mine.

— N-am zis că-s la tine.

— Dar aţi gîndit şi gîndiţi în continuare.

— Ei, asta-i bună ! exclamă indignat Sergiu Timaru. Ai ajuns să-mi ghiceşti şi gîndurile.

— Ştiu bine că dumneavoastră şi căpitanul mă bănuiţi.. Dar n-am nici un amestec. Şi spuneţi-i căpitanului că-şi pierde vremea de pomană.

Doctorul protestă fără convingere :

— Habar n-am avut că...

Nani îl întrerupse cu un gest de lehamite :

— Bine, bine ! Vă cred.

Sergiu Timaru se răsuci pe bancă, incomodat de întorsătura pe care o luase discuţia cu pacientul său :

— Şi acum ?

— Dumneavoastră v-aţi făcut datoria pînă la capăt, îi replică Nani. Ce urmează — e treaba mea şi-a celor de aici... Boroboaţa e cam mare şi va trebui să suport consecinţele.

— Daunele sînt serioase ?

— Îndeajuns.

— Şi adversarii tăi ?

— Au fost luaţi cu „Salvarea".

— Bună treabă.

Nani zîmbi :

— Bunicică.

Cu un aer indiferent, doctorul îl iscodi :

— Nu puteai evita încăierarea asta ?

— Îi aștept cam de mult, mărturisi Nani sincer.

— *Ce ți-au făcut ?*

— Un rău ireparabil... Sau așa cel puțin presupun.

— Căpitanul zice că ei habar n-au. Nu te cunosc defel.

— Normal ! Povestea s-a petrecut înainte de accident... De asta sînt sigur.

Doctorul exclamă fără voie :

— Hopa !

Nedumerit, Nani se interesă :

— Ce-ați descoperit ?

— Ai început să-ți recapeți memoria.

— S-ar putea... Încă nu-mi dau seama... Dar cert e că indivizii ăștia mi-au provocat cîndva un rău mare... De asta sînt convins... Pentru că în momentul cînd am dat cu ochii de ei am tresărit și m-a cuprins o furie nestăpînită... Abia m-am reținut să nu sar chiar în clipa aceea asupra lor... Oricum, ciomăgeala li s-a cuvenit cu vîrf și îndesat.

Doctorul stărui :

— Chiar nu-ți amintești cînd și-n ce împrejurări i-ai întîlnit ?

— Habar n-am.

Resemnat, Sergiu Timaru își consultă cu un gest reflex ceasul de la mînă :

— Lili așteaptă să-i dai un telefon.

Pe chipul lui Nani se așternu un aer grav.

— Îmi pare foarte rău, rosti el mai mult în șoaptă.

— Sincer ?

— Absolut !... Nu merita „figura" de la Snagov.

— Ea ar fi vrut să vină cu mine aici.

— Şi eu.

— Ce să-i spun ?

— Că n-am putut face altfel.

— Te-am căutat amîndoi prin toate localurile din Bucureşti.

Chipul lui Nani se lumină :

— Vorbiţi serios ?

— Pe cuvînt !

Nani îşi fixă privirea pe un puct de pe podea.

— Va să zică mai aveţi încredere în mine ! constată el.

— Multă ! îi mărturisi Sergiu Timaru pe un ton care-l mişcă pe Nani.

— Dacă aveţi puţină răbdare, ceru acesta după ce izbuti să-şi mai înăbuşe emoţia, s-ar putea să fie bine. Chiar foarte bine !

Impresionat de declaraţia pacientului său, doctorul rosti :

— Nu-ţi cer alte explicaţii.

— Chiar v-aş ruga !

— Singura mea nelămurire, insistă totuşi Sergiu Timaru, e în legătură cu cei doi „bişniţari"... Ce-ai avut de împărţit cu ei ?

Nani icni, mînios pe sine :

— A fost o prostie ! Nici nu ştiu de ce-am făcut-o ! Vă repet... Cum i-am zărit, am simţit că mi se ridică sîngele la cap... Şi nu m-am putut linişti decît aici, la miliţie.

— Nu ştii de ce-i urăşti atîta ?

— Nu-mi dau seama.. .Dar am avut şi am sentimentul că ei sînt vinovaţi de nenorocirea care s-a abătut asupra mea.

Ion D. Ioan aştepta într-un birou alăturat. Şi de îndată ce i se anunţă sfîrşitul întrevederii din „arest",

ieşi în întîmpinarea lui Sergiu Timaru. Acesta îi aruncă o privire dezolată. Căpitanul îl pofti în birou.

Epuizat, doctorul căzu aproape în fotoliul oferit.

— Cum se prezintă ? se interesă Ion D. Ioan.

— *Destul de bine*, i se răspunse. Mă temeam de vreo plagă.

— N-aţi încercat să-l speriaţi niţel ?

— Ba bine că nu... Dar fără rezultat... Pare împăcat cu sine... A achitat polița datorată celor doi bișniţari şi acum nu-i mai pasă de nimic. Nici de înfăţişarea lui, nici de perspectiva unei condamnări, nici măcar de Lili... Deşi am simţit că despărţirea de fiică-mea ar fi singurul lucru care l-ar afecta.

— Flacoanele de SERTIM sînt totuşi la el, susţinu căpitanul.

— Nu te contrazic.

— Trebuia să-i sugeraţi ideea că aceste două flacoane, injectate imediat, ar putea să-i salveze faţa.

— I-am sugerat-o.

— Şi ?

— Susţine morţiş că nu-s la el şi habar n-are unde ar putea fi.

— Îl credeţi ?

— Şi da, şi nu... În sufletul lui se duce acum o luptă teribilă între recunoştinţa şi respectul faţă de mine, afecţiunea faţă de fiică-mea şi-un scop al său pe care îl urmăreşte cu perseverenţă.

— Vă spun eu, rosti căpitanul. Şi-a făcut nişte calcule precise... Dacă izbuteşte să plece cu SERTIM-ul peste hotare devine posesorul unor venituri inestimabile. Asta e !... Dar omite, netotul, un amănunt : dincolo va avea de-a face cu nişte rechini care, în cel mai fericit caz, îl vor lăsa jumulit de pene şi de fulgi.

Sergiu Timaru clătină neîncrezător din cap :

— Știu eu dacă și-a făcut asemenea calcule ?

— Vreau să vă informez, stărui Ion D. Ioan, că în timp ce vorbeați cu pacientul dumneavoastră, aici, la secție s-a primit un telefon de la Viola Robert.

— I-auzi ! făcu doctorul.

— Cineasta noastră, continuă căpitanul, este dispusă să suporte daunele provocate de Nani la barul „București".

— La asta chiar că nu mă așteptam, mărturisi Sergiu Timaru.

— Dumneaei susține, adăugă Ion D. Ioan, că nu se poate dispensa de „eroul" filmului în care a investit pînă acum foarte mult... I-am răspuns că-i vom analiza propunerea și-i vom răspunde în timp util.

— Și ce aveți de gînd ?

— Să dăm curs cererii.

— Dumneavoastră știți mai bine ce aveți de făcut, conchise doctorul.

Ion D. Ioan îl cercetă atent :

— Și dumneavoastră ?

Nedumerit, Sergiu Timaru întrebă :

— Ce-i cu mine ?

— Îl veți reprimi pe „bătăuș" în sînul familiei ?

— Dumneata ce mă sfătuiești ?

— Să fiți îngăduitor și să-i treceți cu vederea.

— Mi-i teamă că n-am încotro, făcu doctorul resemnat.

— Ne-ați ajuta și pe noi foarte mult, mai adăugă Ion D. Ioan.

— Dacă am pornit o treabă, s-o ducem pînă la capăt. Nu ? Și cu o mișcare iute, hotărîtă, Sergiu Timaru se răsuci spre telefon : Pot să-l folosesc ?

— Vă rog.

Doctorul formă numărul de la locuința sa și chiar după primul apel îi răspunse Lili :

— Papà !

— E în ordine, fetițo ! Nani va veni acasă.

— Ești un geniu, papà !

— Culcă-te, Lili !... Vin și eu ceva mai tîrziu.

— Aș vrea să te aștept.

— Nu, te rog ! S-ar putea să întîrzii mai mult.

— Bine, papà !

Sergiu Timaru așează gînditor receptorul în furcă, apoi se adresă căpitanului :

— Spuneai că cei doi bișnițari, stîlciți de Nani, erau în evidența voastră.

— Fiecare dintre ei are un cazier frumușel.

— Au avut cumva unele legături și cu inginerul Cornel Dragoș ?

— E singura explicație a pornirii lui Nani împotriva lor, declară Ion D. Ioan.

— Asta e ! rosti doctorul ca pentru sine.

Atent, căpitanul îi ceru :

— Poate mă faceți să pricep ?

— Cînd l-am întrebat pe Nani ce-a avut cu cei doi bișnițari, mi-a răspuns : „Nici eu nu știu... Cum i-am zărit am simțit că mi se ridică sîngele la cap... Și nu m-am putut liniști decît aici, la miliție".

Ion D. Ioan surîse neîncrezător :

— Mai credeți în amnezia lui ?

— Mai cred.

— Dea Domnul !

În timp ce-l conducea pe Sergiu Timaru cu mașina spre casă, Ion D. Ioan continua să comenteze :

— Nani ăsta ori e un mare naiv, ori un mare pișicher.

— Poate și una și alta, observă medicul

— Există și așa ceva ?

— Totul e posibil, *mon capitain. Homo sapiens* este cea mai complexă ființă creată de maica natură... Are cele mai imprevizibile reacții și comportamente... Poate de aceea e atît de interesantă evoluția sa.

— Pacientul dumneavoastră are totuși un comportament paradoxal.

— Dintr-un anumit punct de vedere... Pentru că, după opinia mea, Nani urmărește ceva foarte precis.

— De asta sînt și eu convins.

Doctorul îl preveni :

— Nu însă ce presupui dumneata.

— Nu ?

— Scopul lui e, cred eu, mai puțin meschin.

— Oare ?

— Am sentimentul că ne va oferi în final o surpriză... care ne va lăsa cu gura căscată.

— Vreau să vă mărturisesc, rosti Ion D. Ioan cu zîmbetul lui neîncrezător, că așa ceva nădăjduiam și eu la începutul anchetei... Dar, pe parcurs, Nani mi-a oferit cu totul alt gen de surprize.

Mașina stopă la capătul Aleii Castanilor. Doctorul și căpitanul păreau a nu mai avea ce-și spune. Își luară rămas bun. Dar cînd Sergiu Timaru ajunse pe la mijlocul aleii, auzi în urmă pașii lui Ion D. Ioan. Doctorul se opri și-l așteptă.

— Vrei să-mi spui ceva ?

Căpitanul își drese glasul :

— Ieri m-a sunat acusticianul meu... Cel căruia i-am dat să analizeze benzile dumneavoastră de casetofon.

— Așa !

— Le-a comparat din nou și nu mai e atît de sigur că cel pe care l-ați înregistrat discutînd mai intim cu soția dumneavoastră e una și aceeași persoană cu... Nani.

Replica lui Sergiu Timaru sună a reproș :

— Nu ți-am spus eu ?

— Dar nici nu poate garanta mie în sută că nu-i aceeași persoană, adăugă Ion D. Ioan. Asemenea determinări ar necesita o aparatură electronică dintre cele mai complicate... Și n-avem așa ceva la îndemînă.

Sergiu Timaru se amuză :

— Parcă-ar fi oracolul de la Delfi !

Doctorul încremeni tot în clipa aceea cu ochii pe ușile de la garajul său. Le văzu larg deschise.

— Ia te uită ! exclamă el intrigat. Ce-o mai fi și asta ? Iar la lumina felinarului de pe alee, ale cărui raze băteau direct în garaj, făcu o nouă constatare, de data asta uluitoare : Mașina ! strigă el desperat. Mi-a dispărut mașina !...

— Aprindeți lumina ! îi ceru Ion D. Ioan.

Doctorul răsuci comutatorul și două becuri luminară atît intrarea în garaj cît și interiorul acestuia. Căpitanul se interesă :

— Era încuiat ?

— Bineînțeles ! strigă la el Sergiu Timaru.

— Cine avea cheile ?

— Eu și... nevastă-mea.

— Și de la mașină și de la garaj ?

— Evident..

Ion D. Ioan ținea în mînă lacătul :

— Știți că n-a fost forțat ?

În loc de răspuns, Sergiu Timaru țîșni către intrarea în casă. Descuie ușa cu mîinile tremurînde și străbătu încăperile ca o vijelie. În dormitorul soției sale găsi patul gol. În încăpere — urme vizibile ale unei plecări precipitate. Din prag, Ion D. Ioan ceru permisiunea :

— Pot arunca și eu o privire ?

— Unde naiba a plecat ? începu doctorul să se căineze.

Stăpîn pe sine, căpitanul rosti :

— M-ar interesa să știu a plecat de bună voie ori... silită ?

În panică, Sergiu Timaru se răsti la el :

Cum naiba vrei să-mi dau seama ?

— Vedeți ce lipsește, îl sfătui Ion D. Ioan. Dacă și-a luat din îmbrăcăminte, din lucruri personale... Vreo valiză... Începeți cu noptiera, apoi uitați-vă prin șifonier... Unde țineți valizele ?

— În debara.

— Vedeți dacă lipsește vreuna.

Îndrumat pas cu pas, doctorul ajunse la concluzia că soția sa plecase „de bună voie și nesilită de nimeni". Își luase, în obișnuita ei valiză de voiaj, rufărie cîteva rochii, un halat, papuci de casă, o manta de ploaie, peruci, pomezi, spray-uri, bijuteriile pe care le folosea obișnuit și toți banii pe care-i aveau în casă, inclusiv carnetul CEC.

— E limpede ! conchise căpitanul.

Sergiu Timaru nu înceta să se întrebe :

— Unde s-a putut duce la ora asta ?

— Cu bagaj și mașină, e clar că a plecat undeva în afara Bucureștiului.

— Unde ? repetă doctorul cu disperare.

Chipul căpitanului tresări de teamă :

— Să ne uităm și-n bibliotecă.

Doctorul se învîrti ca un titirez și-o zbughi spre camera lui de lucru. Găsi ușa dată de perete. Tremurînd din tot trupul, răsuci comutatorul. Vraiștea pe care o găsi înăuntru îl înmărmuri. De pe rafturile bibliotecii, volumele rînduite de el cu pedanterie fuseseră aruncate pe dușumea, cu o furie demențială. Slobozind blestem după blestem, Sergiu Timaru începu să răscolească prin cărți.

— S-o luăm metodic, încercă Ion D. Ioan să-l potolească.

— Nu mai ajută nici o metodă, rosti doctorul consternat. Mi-a luat cele două volume.

— Cu formula ?

— Da' cu ce naiba voiai să fie ?

Ion D. Ioan îl măsură cu o privire mustrătoare :

— Parcă spuneați...

— Nu mai spuneam nimic, îl repezi Sergiu Timaru. Întoarse tot în clipa aceea spatele căpitanului și se îndreptă spre dormitorul fiicei sale. Aceasta, cufundată într-un somn adînc, nu reacționă nici măcar la lumina orbitoare care inundă încăperea. Zîmbea în somn. Avea, fără îndoială, un vis dintre cele mai plăcute. Alături, pe noptieră, aparatul de radio difuza un program muzical nocturn. Sergiu Timaru răsuci furios butonul aparatului. Muzica încetă brusc și fata deschise ochii.

— Ce e ? făcu ea speriată.

— Stai liniștită ! îi ceru tatăl.

Lili se frecă la ochi :

— Cînd ai venit ?

— Adineaori.

— Și Nani ?

— Apare și el.

— Cînd ?

Tatăl începu să-și piardă răbdarea :

— Ți-am mai spus : mîine, poimîine...

— Visam atît de frumos ! mărturisi fata cu candoare.

Stînd ca pe ghimpi, tatăl se interesă :

— Dormi de multă vreme ?

Lili căscă :

— Nu știu... Cît e ceasul ?

— Trei fără zece.

— Și de ce m-ai trezit ?

— Mama a plecat.

Lili se dezmetici de-a binelea :

— Unde ?

— Habar n-am !

Lili sări din pat şi-şi îmbrăcă halatul :

— Cînd a plecat ?

— Probabil... în timp ce tu dormeai... şi eu eram la Nani.

— N-am auzit nimic, se dezvinovăţi fata.

Tatăl arătă cu ciudă spre aparatul de radio :

— Cred şi eu ! L-ai lăsat să meargă.

Lili zări în hol umbra lui Ion D. Ioan.

— Mai eşti cu cineva ?

— Un amic.

— Mă îmbrac îndată şi vin.

Ion D. Ioan stătea ca pe ghimpi Şi-l cerceta pe doctor cu o privire ascuţită :

— Ce facem ?

Sergiu Timaru ridică neputincios din umeri :

— Procedează cum socoţi de cuviinţă.

— O punem sau nu sub urmărire ? insistă căpitanul.

Ivită în clipa aceea în prag, Lili întrebă nedumerită :

— Pe cine vreţi să puneţi sub urmărire ?

Ion D. Ioan o salută respectuos. Sergiu Timaru îşi învălui fata într-o privire protectoare, destăinuindu-i cu durere :

— Mi-i teamă, fetiţo, că mama a comis un gest grav, ireparabil.

Lili clipi camaradereşte, solidar.

— Mama, observă ea, nu mai e responsabilă de-o bucată de vreme.

— Mi-a luat din bibliotecă formula SERTIM-ului şi-a dispărut, continuă tatăl cu glasul tremurat.

Lili păli.

— Nu mă așteptam să ajungă pînă aici

Sergiu Timaru își apără totuși soția :

— Mama, sînt sigur, e bine intenționată. Dar mi-i teamă să nu încapă pe mîinile unor escroci.

Ion D. Ioan tuși sec, nerăbdător :

— *V-aș sfătui să nu pierdem vremea... Fiecare clipă* poate fi prețioasă.

— Făceți-vă datoria ! rosti doctorul cu glas tremurat.

— Pentru orice eventualitate, dați-mi cheile mașinii, îi mai ceru Ion D. Ioan.

Sergiu Timaru se conformă. Lili aștepta pînă ce căpitanul dispăru pe scările de la verandă, apoi se răsuci spre tatăl ei cu ochii înecați în lacrimi :

— Papà ! Ce înseamnă toate astea ?

— Viața, draga mea, o consolă acesta, te pune uneori la cele mai grele și mai neprevăzute încercări.

Fata îl privea mută.

Capitolul 8

Toate posturile de control de pe șoselele care porneau din București fuseseră prevenite să intercepteze și să rețină mașina luată din garajul doctorului Timaru. Acuzată de sustragerea formulei SERTIM-ului, Ion D. Ioan o dăduse pe Maia Timaru în urmărire. Dar răspunsurile pe care le primea de pretutindeni sunau invariabil :

„N-a trecut pe aici !"

Intrigat, căpitanul se întreba :

„Atunci unde s-a dus ?"

Pentru a se acunde undeva, în București, opina el, femeia n-ar fi avut neapărată nevoie de mașina soțului ei. Putea lua un taxi sau, în cel mai rău caz, un autobuz de noapte. Și-apoi, de ce se încărcase cu atîta bagaj ?

„Nu, își zise Ion D. Ioan. E lucru hotărît : a șters-o din oraș. Dar unde și cu ce mijloc ?"

Plecarea Maiei Timaru, din cîte își dăduse el seama, fusese precipitată.

„Trebuia să ajungă repede undeva, își spuse. Nu cumva la gară ?"

Fără a mai sta pe gînduri, sări în mașină și-o zbughi spre Gara de Nord. Aici, opri, mai întîi la parcajul din bulevardul Dinicu Golescu. Surpriză. Mașina doctorului se afla chiar acolo, cu portierele încuiate.

— Asta e ! conchise căpitanul. S-a grăbit să ia un tren.

Deschise mașina și constată că actele acesteia erau la locul lor. În spate, ca și în portbagaj, nici urmă de valiză. Doar în scrumieră găsi două capete de țigări strivite cu furie. Căpitanul încuie mașina și-o lăsă tot acolo. Cu pași sprinteni traversă apoi bulevardul și se îndreptă spre intrarea în gară. Paznicul în uniformă de ceferist căsca obosit. Mai avea cîteva ore bune pînă să-i vină schimbul. Ion D Ioan se legitimă și-i arătă fotografia Maiei Timaru.

— Ai văzut-o cumva intrînd ?

— Parcă, răspunse ceferistul trezit brusc de apariția ofițerului de securitate.

— Avea o valiză maro, de piele, insistă Ion D. Ioan.

— Vă spun sincer, se dezvinovăți ceferistul, nu prea reține cum arată bagajele călătorilor.

Același „parcă" derutant obținu Ion D. Ioan și de la plutonierul din miliția gării, care-și plimba alene privirile peste peroanele aproape pustii.

Căpitanul se opri apoi în fața celor două panouri mari unde erau afișate plecările și sosirile trenurilor din Gara de Nord. Cercetă primul panou. Un accelerat plecase la ora 2,30 spre litoral, iar un personal, la 2,50, spre Valea Prahovei. Atît.

„Deci nu s-a putut îndrepta nici spre Roșiorii de Vede, unde locuiește mama ei, nici spre Piatra Neamț, la socri", constată Ion. D. Ioan.

Porni spre casele de bilete. La cele de clasa I — nici un rezultat. Maia Timaru nu trecuse pe acolo.

— La ora asta vin puțini călători, observă una din casierițe, și-am fi remarcat-o. Dar nu. Sigur nu și-a luat bilet de la noi.

La ghișeele pentru clasa a II-a era ceva mai multă animație. Ion D. Ioan se interesă mai întîi la casierița care vînduse bilete pentru personalul de la ora 2,50, spre Brașov. Femeia aruncă o privire fugară asupra fotografiei Maiei Timaru.

— Nu-mi amintesc ! declară ea obosită.

Dar cealaltă funcționară, de la casa pentru acceleratul de Mangalia, răsuci îndelung fotografia în mîini.

— A trecut pe la mine, rosti ea în cele din urmă.

— Precis ? stărui căpitanul.

— Ei ! făcu femeia cu un început de iritare. Ceea ce pot să vă spun e că-mi amintesc de această figură... Avea o privire cam încețoșată — presupun că trăsese nițel la măsea — și-a trebuit s-o pun la punct. Mi-a izbit geamul cu valiza.

— O valiză maro, din piele ?

— Parcă.

Iarăși „parcă" !. Ion D. Ioan abia se abținu să nu scape o sudalmă.

„Dacă aș putea, aș scoate această expresie din toate dicționarele", își zicea el înciudat.

Se căzni totuşi să zîmbească îmbietor pentru a putea strecura, prin deschizătura ghişeului, următoarea întrebare :

— I-aţi dat cumva şi-un bilet ?

— Nu mai aveam nici un loc la accelerat dar m-a bătut atîta la cap pînă i-am dat un tichet fără loc.

— Numai pentru ea ? insistă căpitanul.

— Asta ar mai fi lipsit, făcu femeia cu un început de enervare, să-mi ceară şi pentru altcineva.

Ion D. Ioan îşi cercetă ceasul brăţară. Era 3 şi 17.

— Încă o rugăminte ! se adresă el din nou casieriţei.

— Poftiţi !

— Aveţi un mers al trenurilor ?

— Cum să nu ? Dar ce vreţi să ştiţi ?

— Pe unde ar putea fi acceleratul acum ?

Casieriţa răsfoi cartea alene.

— Dacă are mers normal... peste un minut ajunge la Ciulniţa. Dar cel mai bun lucru, îl sfătui ea, ar fi să vă duceţi la „mişcare".

— E o idee !

Ion D. Ioan salută politicos şi plecă. Dar nu se îndreptă către biroul de mişcare ci spre cel al miliţiei feroviare.

„Poate izbutesc s-o prindă în tren", îşi zise el.

...Acceleratul de Mangalia sosi în staţia terminus cu o întîrziere de 30 de minute. Ion D. Ioan reţinu că telefonul sunase îndată după ce micul tranzistor, de pe biroul la care îşi petrecuse restul nopţii, difuzase cele şase semnale scurte ale orei exacte. Zăcuse acolo pînă la 7 dimineaţa.

„Şi fără vreun folos", constată căpitanul în sinea lui.

Pentru că nici de la Feteşti, nici de la Medgidia, cu atît mai puţin de la Constanţa, nu primise vreo veste

îmbucurătoare. Și cum între Constanța și Mangalia trenul oprise aproape în fiecare stație, inclusiv la unele halte, Maia Timaru putuse coborî în oricare din aceste localități.

— La Mangalia, sigur n-a sosit, îl informă cu un aer dezolat tînărul locotenent care-i ținuse de urît pînă atunci.

Schițînd un zîmbet amical, Ion D. Ioan îi mulțumi totuși pentru ajutor. Locotenentul îl încredință :

— Dacă aflăm ceva...

Gestul căpitanului îi dezvălui însă zădărnicia oricărei așteptări.

În parcajul de pe bulevardul Dinicu Golescu, mașina doctorului Timaru rămăsese în acest timp neatinsă. Ion D. Ioan descuie, urcă la volan, porni motorul și demară în viteză. Se strecură apoi cu abilitate prin puzderia de autobuze, troleibuze, autocamioane și turisme care împînzeau piața Gării de Nord la acea oră.

„A început și Bucureștiul să se sufoce", observă el.

Un agent de circulație, care intenționa să-l rețină pentru exces de viteză, îl recunoscu și-l salută cu un zîmbet complice. Ion D. Ioan îi răspunse cu un gest amical, dar mai săltă un pic piciorul de pe pedala de accelerație. Coti curînd în Aleea Castanilor. În fața garajului îl zări pe Sergiu Timaru privind dezolat la adăpostul gol al mașinii sale. Ion D. Ioan claxonă. Doctorul tresări. Iar cînd își recunoscu mașina desfăcu larg, bucuros brațele. Își dădu însă repede seama că înăuntru se afla doar Ion D. Ioan și pe chip i se așternu dezamăgirea.

— Cu atît vă pot fi deocamdată de folos, îl informă căpitanul.

— Și Maia ?

— A luat un accelerat de Mangalia... Azi-noapte la ora două și douăzeci.

Speranțele doctorului renăscuseră :

— Ați găsit-o, deci ?

Răspunsul pe care-l primi îi spulberă însă iluziile.

— Aici e necazul, rosti căpitanul cu un aer vinovat. N-a fost zărită nici în tren, nici în gările de pe parcurs... E, dealtfel, imposibil să găsești pe cineva într-o garnitură de vreo douăzeci de vagoane tixite pînă la refuz... Acum, în plin sezon, pe litoral, e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fîn. Dar nu vă faceți griji, pentru că au fost avertizate toate inspectoratele și posturile de miliție.

Sergiu Timaru nu-l mai asculta. Făcea un minuțios control al mașinii sale : de la cauciucuri și portbagaj, pînă la motor.

— De ce n-o fi plecat mai departe cu mașina ? se întrebă el cu glas tare.

— S-o fi gîndit ca bine, rosti Ion D. Ioan, ca pentru sine.

Doctorul îl privi nedumerit :

— În ce sens ?

— Dacă eram în locul dînsei, și eu aș fi abandonat mașina... Ca pieton, scapi mai ușor de urmăritori.

— Știe, deci, că-i urmărită ?

— Cînd ai asupra ta o formulă ca cea a SERTIM-ului !

— Oare ce-o fi vrînd să facă ?

— Deocamdată... să se ascundă.

— De ce și de cine ?

— De ce ? Încă nu-mi dau seama... Însă nu-i greu de presupus de *cine* vrea să se ascundă.

— De mine, de voi...

— Și mai ales de alții, completă Ion D. Ioan.

Frecîndu-și fruntea cu palma, Sergiu Timaru continuă să se întrebe :

— Dintre acești „alții" cine i-o fi inspirat, oare, groaza asta ? Pentru că îți dai seama, numai într-un moment de groază a putut lua o hotărîre atît de disperată.

— Știu eu...

— Nani e încă la voi, nu ?

— Este și... va mai rămîne.

Sergiu Timaru se posomorî.

— *Nu cred că-i bine, rosti el cu un aer îngrijorat.* Trebuie să-l țin sub observație.

— Vreți să-l internăm în spital ?

— Mă gîndeam.

— N-aș avea nimic împotrivă... Dar va avea un paznic.

— Asta-i treaba voastră.

Remarcînd scăderea de interes a doctorului, Ion D. Ioan își zise : „E nedormit și sîcîit de întreaga poveste".

Își propuse să-i țină totuși atenția trează :

— Astăzi va trebui să fac un raport complet despre fuga soției dumneavoastră.

— Fă-l, dacă trebuie.

— Și mă întreb cum să calific... această „fugă".

Întrebarea nimeri la țintă. Sergiu Timaru gesticulă nervos, de parcă alunga o muscă.

— E neapărată nevoie de-o asemenea „calificare" ?

— Faptele, oricum, trebuie prezentate așa cum sînt.

— Și fără să raportezi, deocamdată, nu se poate ?

— În clipa cînd cineva este dat în urmărire... s-a terminat. Acțiunea trebuie justificată.

— Pot să aflu și eu cum ai „justificat-o" ?

— Cum o *voi* justifica, îi precizâ Ion D. Ioan.

— Te-aș ruga să fii foarte atent cum prezinți lucrurile, îi ceru Sergiu Timaru. Pe Maia o poți acuza de orice, dar nicicum de rea intenție... Mai ales în acest caz.

— V-a luat totuși formula SERTIM-ului.

Doctorul ridică brusc tonul :

— Repet ! N-a făcut-o cu gînduri rele.

Cu un zîmbet sceptic, căpitanul continuă să-l incite :

— Dar în ce scop ?

— Să pună formula la adăpost, rosti doctorul apăsînd pe fiecare cuvînt.

Ion D. Ioan deveni sîcîitor :

— La „adăpost" ? De cine ? întrebă el candid.

Mirat, Sergiu Timaru îi ripostă :

— N-ai spus chiar dumneata ? De „alții" !

— Vă contraziceți, doctore !

— Ba dumneata te contrazici !

Neașteptat de calm, căpitanul încercă să se explice :

— După opinia dumneavoastră, Nani e un înger, deși a făcut praf un bar de noapte și-a băgat în spital doi consumatori.

— Doi „bișnițari", îi precizează doctorul pornit pe ceartă.

— Soția dumneavoastră vă fură pur și simplu formula SERTIM-ului și dispare fără urmă, dar nu înainte de a-și face bagajul.

— Zi înainte, că ai pornit-o bine, îl asmuți Sergiu Timaru.

— Viola Robert vă strecoară reviste cu chipul lui Mike Buonavista, cu intenția clară de a vă sugera să-i faceți lui Nani un chip asemănător... Ceea ce ați și făcut.

— Prin urmare, sînt și eu implicat ?

— Cu voia sau fără voia dumneavoastră.

Sergiu Timaru începu să fiarbă de mînie :

— Zi ! Nu te opri !

— Din seif, îi urmă căpitanul îndemnul, v-au dispărut în mod inexplicabil două flacoane cu SERTIM.

— Te pomenești că mi le-am furat singur !

— N-am afirmat așa ceva, dar... m-a surprins ușurința cu care vi s-a luat tiparul cheii, și mai ales cum vi s-a aflat cifrul de la seif.

Chipul doctorului deveni livid.

— Bine, omule, rosti acesta cu glasul sugrumat. Nu mi-ai spus chiar dumneata că cifrul se poate afla lesne ?

— Tocmai asta e !

— Adicătelea ?

Căpitanul nu-i luă în seamă ironia și replică la fel de *calm* :

— Cînd ții sub cheie un preparat atît de prețios, nu folosești cifruri ușor de descoperit.

Doctorul rîse scurt, sec, provocator :

— Frumos ! Din ce în ce mai frumos ! N-ai cumva la dumneata niște cătușe și-un mandat de arestare pe numele meu ?

— Vreu să rețineți că SERTIM-ul nu-i numai al dumneavoastră... Din clipa în care l-ați descoperit a devenit „bun național".

— Și ai impresia că eu nu sînt conștient de acest lucru ?

— Pînă în dimineața asta ați fost, observă căpitanul. Sau așa cel puțin am crezut.

— Dar ce ți-a dat de gîndit în „dimineața asta" la mine ?

— O anume apatie.

Chipul lui Sergiu Timaru se lumină brusc.

— Asta e... deci ! descoperi el bucuros.

— Trebuie să ne sprijinim mai departe unul pe altul, îi ceru căpitanul.

Doctorul îl măsură din cap pînă-n picioare :

— Te-am subestimat, amice.

Ion D. Ioan îi zîmbi a împăcare :

— Nu-i vina mea.

— Trebuie să înțeleg că m-ai scos de sub acuzare ?

— Pînă la proba contrarie.

— Îmi pare rău că sînt atît de istovit, îi mărturisi doctorul cu un zîmbet amical. Pentru că ar fi fost amuzant să continuăm jocul.

— Facem pace ? îi propuse căpitanul.

— Doar... armistițiu.

— Un armistițiu durează citeodată mai mult decît o pace !

— Dacă spui dumneata...

Abia atunci simțiră amîndoi razele soarelui de iulie care băteau în plin.

— Va fi o zi caldă ! observă Ion. D. Ioan.

Sergiu Timaru clipi mărunt din pleoapele-i roșii de nesomn.

Capitolul 9

Trei zile la rînd căutările fuseseră infructuoase. Maia Timaru intrase parcă în pămînt. Deși semnalmentele și fotografia ei erau cunoscute pretutindeni, nimeni n-o zărise.

— Unde naiba ar putea fi ? își rostea Ion D. Ioan îngrijorarea.

Iar cea căreia i se adresa era Tina Dornescu. Se aflau din nou în garsoniera ei de pe Calea Victoriei.

— Dacă-i pe Litoral sau în Deltă, puteți s-o căutați mult și bine, îl preveni asistenta medicală. Și adăugă : O mai fi oare în viață ?

Căpitanul se răsuci în așternutul care ardea sub el :

— De ce să nu mai *fie* ?

— Zic și eu așa.

— N-au nici un interes s-o suprime.
— Poate fi totuşi o martoră incomodă.
— Împotriva cui ?
— A celora care vor să pună mîna pe formulă.
— Viola nu s-a mişcat defel din Bucureşti, Nani e sub pază, iar Mike Buonavista stă în continuare liniştit la Roma.

Aerul din garsonieră era de nerespirat. Iar prin uşa larg deschisă, de la balcon, pătrundea o boare fierbinte.

— Mîine mergem la ştrand ? se interesă Tina.

— Ar fi grozav ! îi răspunse Ion D. Ioan. Dar nu pot. Nu-mi permit acest „lux"... Poate primesc totuşi vreo înştiinţare despre zăpăcita aia de femeie.

Tina Dornescu avea poftă de sporovăială.

— Nani arată mai bine, îi împărtăşi ea.

Căpitanul îşi ascunse, cu discreţie, un căscat :

— Am văzut.

— Doctorul zice că nu va avea urmări.

— Ar fi foarte bine.

— Lili e aproape toată ziua la el.

Ion D. Ioan zîmbi ghiduş :

— Şi-ţi pare rău ?

— Nu fi mojic.

Căpitanul îşi mai ascunse un căscat :

— Lasă oamenii să iubească... Sînt tineri, frumoşi...

— Iar cei urîţi n-au dreptul să iubească ?

— Ba da ! Mai ales că nu-şi dau seama de urîţenia lor... Ori nu-i interesează. Amorul face şi din hîd un Apollo.

— Vai, zeule !

— Şi nu sînt ?

— Eşti, iubitule !

Sub gluma ei, Ion D. Ioan ghici tandreţe. O cuprinse de după gît şi-i fură un sărut.

— Stai cuminte ! îl certă Tina.

Ion D. Ioan răsuci spre el micul ventilator de la capătul studioului.

— E sinistru cînd se încing toate zidurile astea din centru, remarcă el ca pentru sine. Iar asfaltul... parcă ar fi caşcaval la capac.

— Tu nu-ţi mai iei concediu anul ăsta ? îl îmboldi Tina Dornescu.

— Pînă nu termin povestea asta cu SERTIM-ul, nici gînd. Se întoarse apoi pe-o coastă, ca s-o poată contempla pe Tina în voie. Spune-mi, fetiţo, tu ce părere ai ?

— Bună ! îi răspunse aceasta ghiduş.

— Vorbesc serios.

— Cînd nu eşti tu serios, cocoloş ?

— Ultima oară parcă-mi spuneai „guguştiuc" !

— Cum vrei matale, cocoloş-guguştiuc.

Amuzat de joc, Ion D. Ioan o privea cu încîntare.

„Am fost totuşi un bărbat norocos", îşi spuse el mulţumit de soarta care i-o aruncase pe Tina Dornescu în braţe. Dar această luă o înfăţişare gravă :

— Ce-ai vrut să mă întrebi ?

— Despre doctor...

— E bine, sănătos, nedormit şi din ce în ce mai nervos.

— Suportă greu „fuga" soţiei sale ?

— Mai greu decît aş fi bănuit... Abia acum îmi dau seama cît a iubit-o.

— Şi-o mai iubeşte, remarcă Ion D. Ioan.

— Oarecum ! rosti Tina Dornescu, sceptică.

— Mîine pornim amîndoi în căutarea ei, o anunţă căpitanul.

— Puteaţi s-o faceţi şi pînă acum... Mai ales el... de vreme ce-o iubeşte atît...

— Eu l-am oprit, îl dezvinovăți căpitanul. Și mi-i teamă că am greșit... Nu știu ce mă face să cred că el ar fi găsit-o pînă acum... Între doi oameni ca ei sînt niște intuiții, niște chemări tainice, niște fluxuri...

Tina Dornescu schiță un surîs răutăcios :

— Fiică-sa, în schimb, nu se prea omoară cu firea.

— Nu poți să știi ! ripostă Ion D. Ioan. Și adăugă : La vîrsta ei... gura iubitului e mai dulce decît sînul mamei. Nu ?

— Așa ai fost și tu ?

— Și eu... Și tu... Oricare, pisicuțo ! Natura nu face excepții decît cu neputincioșii.

Telefonul țîrîi. Cei doi se priviră nedumeriți. Tina ridică receptorul :

— Alo !

O voce groasă, oficială, ceru :

— Vă rog cu tovarășul căpitan !

Tina acoperi receptorul cu palma, șoptind precipitat :

— E pentru tine.

Ion D. Ioan preluă telefonul :

— Cine e ?

— Să trăiți ! Locotenentul Damaschin.

Căpitanul adoptă un ton amical :

— Spune tot !

— A apărut numărul libretului CEC.

Ion D. Ioan se saltă bucuros pe-o pernă :

— În sfîrșit ! Unde ?

— În Deltă... La oficiul poștal din Crișani.

— Excelent ! Vin imediat !

— Vă aștept ! Să trăiți !

Căpitanul așeză receptorul în furcă cu atîta grijă de parcă-i era teamă să nu-l sfărîme. Chipul lui vădea o nemăsurată satisfacție.

— Ce e ? se interesă Tina.

— Exact ce-am presupus, rosti Ion D. Ioan cu un aer visător. „Fugara" noastră a rămas fără bani și-a fost nevoită să apeleze la carnetul ei de economii. De acum nu ne mai scapă.

— Unde se află ?

— La dracu-n praznic... Tocmai în inima Deltei.

Ion D. Ioan formă apoi numărul de telefon al lui Sergiu Timaru. Îi răspunse chiar acesta.

— Veşti bune ! îl anunţă bucuros căpitanul. Pregătiţi-vă de drum.

Surpriza îl amuţi pe Sergiu Timaru. Şi abia după cîteva clipe întrebă cu glasul sugrumat de emoţie :

— Aţi găsit-o ?

— Mai mult ca sigur.

— Fain ! Te aştept.

Ion D. Ioan lăsă receptorul şi sări din pat cu o sprinteneală de adolescent. Pînă să se dezmeticească bine Tina, căpitanul era deja îmbrăcat, cu mîna pe clanţă.

— Nici măcar nu mă săruţi ? îi reproşă tînăra femeie.

Ion D. Ioan aşternu pe buzele iubitei lui o sărutare fugară şi-o zbughi spre parter.

„Ah, bărbaţii !" oftă Tina Dornescu.

Dar îl urmări pînă ce căpitanul ei dispăru pe scări.

•

Maia Timaru urcase într-adevăr în acceleratul care plecase la ora 2,20 din Gara de Nord, dar nu se dusese pe Litoral, ci coborîse la Medgidia. Pe drum avusese tot timpul senzaţia că este urmărită. Precaută, îşi schimba mereu locul. Nici nu-i era de altfel greu să se ascundă prin culoarele înţesate de călători. Ca prevedere suplimentară, se închidea în cîte un lavabou incomod, de la capătul vagonului, de unde ieşea, datorită perucilor pe care

le avea, cînd blondă, cînd brunetă, cînd roşcată. Mintea îi lucra febril. În gară la Medgidia, unde îşi luase bilet de călătorie pentru Tulcea, apăruse la ghişeu cu o perucă neagră şi miţoasă. Dar cînd se urcase în vagon purta un păr lung, cînepiu.

...Ajunsese în „capitala" Deltei Dunării spre amiază. Era frîntă de oboseală şi mai ales lihnită de foame. De aceea se îndreptase spre primul restaurant ivit în cale unde comandase o ciorbă de peşte şi o plachie de crap. Ospătarul care o servea remarcase „foamea de lup" a clientei sale. După ce-şi achitase nota de plată femeia se interesase de un magazin universal. Există aşa ceva, chiar în centrul oraşului, în noul şi modernul scuar tulcean. De aici, fugara îşi cumpărase o husă pentru valiza de piele care, după presupunerile ei, bătea la ochi. Remarcase dealtfel, la drumeţii pe care-i întîlnea, mai multe valize ieftine, uşoare, din materiale sintetice.

Coborîse apoi în port. Cea mai apropiată cursă era Chilia Veche—Periprava. În gara fluvială mişunau mult mai puţini călători decît în cea feroviară, din vecinătate. Doar cîteva grupuri de turişti. În rest — populaţie autohtonă, alcătuită mai mult din pescari. Graiul lipovenesc îi devenise curînd familiar. La un moment dat însă, de undeva, dintr-un ungher al gării fluviale, aceasta simţise nişte priviri aţintite asupră-i. Întorsese capul fulgerător, dar nu putuse zări decît o umbră care se prelingea pe lîngă zidul gros, coşcovit, al vechii clădiri.

Inima îi tresărise de spaimă.

„Poate mi s-a părut ", încercase să se liniştească.

Dar senzaţiile atît de bine cunoscute ei, care-i tulburaseră somnul noapte de noapte, nu încetau să-i dea tîrcoale.

Vasul, ieşit doar de cîţiva ani de pe calele Şantierului naval de la Oltenița, cu punţi largi, primitoare, acostase

în cele din urmă la debarcader. Grelele clipe de aşteptare se sfîrşiseră. Dornică să ajungă cît mai repede pe punte, Maia Timaru începuse să-şi facă loc cu coatele. Nici măcar protestele vehemente ale celorlalţi călători n-o putuseră opri. Păşise prima pe pasarelă şi-şi căutase un colţ de unde-i putea veghea pe toţi cei ce urcau. Nu se clintise de acolo nici cînd vasul se desprinsese de ponton şi începuse a tăia apa în amonte.

Abia cînd pitoreasca „Poartă a Deltei" dispăruse după un cot al Dunării, se încumetase să răsufle uşurată. Privirea aceea insistentă, care-o tulburase în gara fluvială, nu se mai făcea simţită.

„Bine c-am scăpat", îşi spusese ea bucuroasă.

Îşi căutase apoi un loc pe punte. Soarele se apropia de chindie şi vipia zilei scăzuse mult din tărie. Undele Dunării clipoceau izbindu-se de coastele vasului. Pe punte se simţea o boare răcoroasă. Culcată pe jumătate, pe banca de lemn, Maia Timaru îşi lăsa faţa mîngîiată de razele piezişe ale apropiatei înserări. Lîngă ea, o pereche trecută de prima tinereţe contempla şi comenta peisajul păstrat încă în fază primară. Prin faţa ochilor le defilau pîlcuri de sălcii ori plopi canadieni, care alternau cu necuprinsele întinderi de stuf înalt, gros, des ca peria. Sub briza serii, lănciile de stuf îşi înclinau vîrfurile. Malul scund, teşit al braţului Chilia, primea cu icnete fiecare val răsucit de elicea vaporului.

Altă dată, o sporovăială ca cea a perechii de lîngă ea ar fi indispus-o pe Maia Timaru. Acum însă o urmărea cu simpatie. Vecinii ei de bancă păreau nişte intelectuali în pragul pensionării, dornici să guste din plin plăcerea de-a trăi în sînul naturii maştere.

„Poate și-au irosit tinerețea, ca mine, în cine știe ce laboratoare", presupunea Maia Timaru.

Încît răspunse cu amabilitate intenției celor doi călători de-a intra cu ea în vorbă. Curînd avea să afle că vecina ei de bancă lucra ca biolog în laboratorul unui spital din Brașov, iar soțul — ca medic ORL-ist în același loc.

— Și dumneavoastră ? se interesase brașoveanca.

Maia Timaru adoptase atunci un aer senin și-un ton cald, amical, rostind fără nici o ezitare :

— Mă numesc Vasilica Dobre și lucrez toi într-un laborator, la fabrica de medicamente „Fiola".

— Bucureșteancă ! remarcase medicul ORL-ist.

— Prin adopțiune, încercase Maia o glumă.

În sinea ei, „fugara" se minuna singură de ușurința cu care depăna minciunile. Mai mult, jocul începuse s-o amuze. Încît, mai nu simțise cînd ajunseseră la Chilia Veche.

— Coborîți aici ? se interesase ORL-istul.

Maia rămăsese o clipă descumpănită. Furată de vorbă și peisaj, nu-și întocmise încă un plan de călătorie. Dealtfel, nici nu pornise spre o țintă precisă. Năzuia doar să fugă de privirea aceea din umbră care-i tulburase întreaga ființă. Și presupunea că izbutise. De aceea rostise cu seninătate :

— Vaporul merge mai departe ?

— Pînă la Periprava.

— Atunci merg și eu pînă acolo.

— Aveți vreo gazdă la care înnoptați ? se interesase soția ORL-istului.

„Fugara" zîmbise cu candoare.

— Nu cunosc pe nimeni.

— Nici noi !

Şi faptul că plecaseră într-o doară, spre necunoscut, îi amuza pe tustrei. Iar turlele bisericii din Chilia Veche, aurite de razele piezişe ale soarelui, aveau să le stăruie multă vreme în amintire.

Cînd vasul acostase la Periprava, amurgul se aşternuse pretutindeni. Însă micul port pescăresc, dealtfel cea mai estică localitate a ţării, era înţesat de localnici.

Pentru copiii şi femeile din Periprava sosirile şi plecările „pasagerelor" constituiau spectacolul care nu le scăpa. Dar prea mulţi călători nu se abăteau prin acele locuri. Încît, Maia Timaru, deopotrivă cu cei doi soţi braşoveni, fuseseră asaltaţi de oferte.

— Doriţi o cameră ? Veniţi la noi... Avem peşte proaspăt... Şi televizor...

— Dar şi ţînţari, remarcase ORL-istul, apărîndu-se de roiul care-i împresura.

— De aşa ceva nu ducem lipsă, îi replicase prompt un moşneguţ cu barba rară. Ne-a blagoslovit Dumnezeu din belşug... Dar nu vă faceţi griji... Mai tîrziu se potolesc... Iar noi avem plase la uşi şi la ferestre... Poftiţi ! continuă acesta să-i îmbie. Avem odăi curate... Şi nu vă cerem multe parale.

— Cît ?

— Păi... douăzeci de lei pentru fiecare odaie.

Medicul o cercetase din priviri pe Maia Timaru. Aceasta încuviinţase. Pescarul îi se păruse o gazdă mai de încredere. Pe uliţa largă, desfundată, înotau prin colbul gros, de-o palmă, împiedicîndu-se mereu de bolovani uscaţi.

Abia în odaia răcoroasă, cu miros de busuioc, simțise Maia Timaru tihna după care jinduia de atîta vreme. După ce se primenise cît de cît, ieșise în ogradă unde-o aștepta, cu masa întinsă, stăpîna casei, o lipoveancă îndesată, ciupită de vărsat.

— *Poftiți ! Ospătați-vă ! O bucată de brînză... O ceapă...* A mai rămas olcacă de ciorbă... O bucată, două de pește prăjit...

Din umbră se ivise și moșneguțul pentru a o îmbia :

— E somotei... L-am scos chiar eu, azi dimineață, din apă.

„Fugara" mulțumea așezîndu-se la masa pe care se aflau pregătite tacîmuri și pentru ceilalți doi musafiri. În cîteva minute, își făcură și aceștia apariția.

— Vin n-avem, își ceruse iertare moșneguțul.

„Babușca" lui îi aruncase atunci o căutătură rea :

— Mă mir că nu ți-i rușine să mai pomenești de vin, ghiavole ! Lipoveanca se adresase apoi musafirilor, pentru a lămuri ieșirea ei inoportună : A turnat în el pînă n-a mai încăput... Mai să n-avem cu ce face Crăciunul.

— Avem vie puțină, se dezvinovăți moșneguțul.

— Pentru el, continua să-l împungă „babușca", dac-ar fi toate bălțile din jur, cît îs de întinse, pline cu vin... tot ar fi puțin.

— Poftiți și vă ospătați, își îmbia moșneguțul musafirii. De vă potriviți la ea, nici pînă la ziuă nu mîntuiți... Și-i păcat de bucate... Poftiți ! Vă rugăm !... Ospătați-vă din mult-puținul nostru.

„Babușca" mai bombănise ceva în legea ei, apoi se dusese să potolească orătăniile din ogradă, care nu-și mai găseau astîmpăr.

Odată foamea potolită — şi fusese, slavă cerului, pentru că aerul Deltei îi deschisese apetitul — Maia Timaru se retrăsese în odăiţa ei curată, primitoare, cu miros de busuioc. Era bucuroasă că avea încuietoare bună la uşă — zăvor zdravăn ca de biserică. Făcuse o cercetare atentă şi a ferestrelor cu ochiuri aproape cît palma. Erau bine astupate. Pentru orice eventualitate, „fugara" micşorase lumina lămpii. Şi abia după aceea îndrăznise să descuie valiza de piele. Cu mîini tremurînde, căutase cele două volume luate din biblioteca soţului ei. Atingerea coperţilor cartonate o liniştise. Ar fi vrut să le scoată din valiză, dar se răzgîndise tot în clipa aceea.

„Nu, nu-i bine !" se certase ea în gînd.

Se mulţumise să-şi ia doar pijamaua subţire, de vară, halatul şi papucii de casă. Încuiase apoi valiza la loc şi-o aşezase la capătul patului ca s-o poată atinge peste noapte cu mîna.

Culcată, cu mîinile sub cap, asculta ţîrîitul greierilor de afară. Era atîta linişte, încît începu a i se face teamă. Nici din ogradă, nici din odaia celor doi braşoveni, nu răzbătea vreun zgomot. „Fugara" se străduia să aţipească. Pentru cîteva clipe chiar izbutise. Dar cotcodăcitul speriat al unei găini din coteţ o trezise. Inima îi bătea, gata-gata să-i spargă coşul pieptului.

„Dacă nu iau un somnifer, n-am să pot dormi" îşi zicea.

Însă nici această soluţie nu i se părea indicată. Ar fi cuprins-o un somn prea adînc. Şi dacă i se furau cele două volume ?

Neliniştea pusese iarăşi stăpînire pe ea.

„Sînt urmărită şi aici, îşi spunea. Sigur sînt urmărită."

Hotărît, trebuia să se dea jos din pat, şi să facă lampa mare ca să caute ghidul Deltei, pe care-l cumpărase de la un stand din Tulcea. Cercetarea hărţii avea să-i dezvăluie îndată, că putea interpune, între ea şi eventualii urmăritori, dunele de nisip cu pădurea de pe Grindul Letea.

„Asta e !" decise fără nici o ezitare.

Cu halatul aruncat pe umeri, cu părul netezit din mers, pornise apoi pe vîrfuri, spre uşă. Zăvorul greu masiv scîrţîise cam tare. Temătoare, Maia Timaru ciulise urechea spre odaia vecină. De acolo se auzea doar sforăitul ORL-istului.

„Dorm !" constatase ea bucuroasă.

Începuse apoi să bîjbîie prin ogradă. De pe prispa cuhniei se desprinsese o umbră. „Fugara" îşi strînsese instinctiv halatul la piept.

— Vă trebuie ceva ? auzise ea îndată glasul moşneguţului.

Bucuroasă, femeia păşea, tot pe vîrfuri, spre cuhnie.

— Deduşka ! îl chemase ea în şoaptă.

Moşneguţul, în izmene şi cămeşoi, se ridicase icnind din culcuş :

— Sînt aici !

Maia Timaru îi apucase mîna mare, aspră, bătătorită, şi-i strecurase o hîrtie de-o sută de lei.

— Ajută-mă ! îl rugă ea.

— Dar ce necaz aveţi ? se arătase moşneguţul interesat.

— Trebuie să ajung în noaptea asta la Letea.

Bătrînul pescar se minună de-o asemenea cerere :

— Acum, noaptea ?

— Plătesc oricît.

„Deduşka" îşi scărpina nehotărît barba rară :

— Numai mîine dimineaţă ! o prevenise el. Să vorbesc cu-un nepot al meu, tractorist.

— Te rog din suflet !

— Du-te dumneata şi te culcă liniştită... Orînduiesc eu lucrurile... Da' numai cînd se crapă de ziuă... Noaptea nu se încumetă nimeni pe drumul ăsta.

„Fugara" îi strînsese mîna cu recunoştinţă. Înapoiată în camera ei, se zăvorîse din nou, cu multă grijă. Şi-abia după aceea izbutise să doarmă ca lumea.

Pe la cîntatul cocoşilor de ziuă, o treziseră nişte ciocănituri insistente în fereastră. Sărise ca friptă din pat.

„Vai, ce-am putut să dorm !" constatase ea.

Se îmbrăcase iute, îşi aruncase lucrurile, claie peste grămadă, în valiza pe care o încuiase apoi cu grijă, îşi atîrnase cheiţele de gît şi ieşise în ogradă cu ochii cîrpiţi de somn. Aerul rece, al zorilor, o trezise repede. În faţa porţii aştepta un tractor cu remorcă. Dar, spre surprinderea ei, în vehicul se aflau şi braşovenii.

— Bună dimineaţa ! o salutase medicul.

„Fugara" mormăise ceva în loc de răspuns şi se lăsase urcată în remorcă.

Ar fi dorit să facă singură drumul printre dunele de nisip. Neavînd, însă, încotro, se împăcase şi cu prezenţa celor doi soţi. Un snop gros, de stuf, îi ţinea loc de scaun.

— Aţi avut o idee bună, i se adresase braşoveanca zîmbindu-i prietenoasă. Nouă nu ne-ar fi trecut aşa ceva prin cap.

„Fugara" aruncase atunci o privire încărcată de reproş mosneguţului. Acesta însă le făcea, senin, semne de rămas bun.

„Afurisitul ! îl certa Maia Timaru în gînd. Numai din lăcomie de bani a făcut-o."

O smucitură puternică a remorcii era cît pe ce s-o răstoarne. Cu un gest instinctiv, izbutise să se prindă de oblon. Încetul cu încetul avea să se împace cu soarta.

Zorii dimineții de vară îi prinseseră din urmă la marginea pădurii. Iar spectacolul oferit era dintre cele mai neașteptate. Luptînd cu dunele de nisip, cu arșița și vînturile stepei, ierburi, liane mediteraniene și stejari pitici, supraviețuiau laolaltă. Cum ? Era întrebarea pe care și-o puseseră mulți cercetători ai acestui colț unic al Deltei Dunării.

Matinalii călători, fascinați de priveliște, mai nu simțeau trecerea peste hîrtoapele mari ale drumului arareori călcat de om. În fapt, nici nu putea fi numit drum. Erau doar niște urme lăsate ici-colo de cîte un tractor care se încumeta să facă legătura dintre Periprava și Letea...

După două ore și mai bine, călătoria luase sfîrșit. Iar ultima parte li se păruse chiar agreabilă, drumul fiind ceva mai drept și mai bătătorit. În Letea pătrunseră pe o uliță largă, acoperită cu nisip. Tractoristul oprise chiar în centrul comunei, lîngă Poștă. Era mulțumit. Încasase de la pasagerii săi o sumă frumușică și mai ales neprevăzută. Salutase respectuos și făcuse o întoarcere bruscă, mai-mai să răstoarne remorca, lăsînd curînd, în urma sa, doar un norișor de praf.

— Rămîneți aici ? o iscodise ORL-istul pe Maia Timaru.

Aceasta, amețită încă de drum, răspunsese bîlbîit :

— Nu... Nu... Nu știu... Am să văd.

— Noi ne ducem la debarcader, o informase ORL-istul. Poate găsim vreo șalupă să ne ducă spre Crișani.

„Fugara" schițase un zîmbet nedefinit. Tare ar fi vrut să scape de compania celor doi.

— Poate vă urmez, se decise ea, în cele din urmă, să dea un răspuns.

— Vă aşteptăm ! o îmbiase şi soţia ORL-istului.

Singură, în lărgimea uliţelor pustii, Maia Timaru se întreba de ce venise aici. Satul n-o atrăgea. Nu ştia de ce, dar nu i se părea primitor. E adevărat că se simţea şi tare obosită. Pornise, de fapt, epuizată din Bucureşti. Apoi petrecuse o noapte albă în tren, pînă la Tulcea. Iar de aici, mai departe, cu vaporul, pînă la Periprava unde se adăugase scurta noapte din odaia lipovenească. În plus — hurducăturile din remorca tractorului. Acestea puseseră capac la toate.

Dezorientată, femeia se aşezase pe o bancă de lemn, în faţa porţii unei gospodării. Satul se trezea la viaţă. Prin ogrăzi, orătăniile flămînde îşi chemau stăpînii, viţeii dădeau tîrcoale ocoalelor unde se mulgeau vacile, cîte o căruţă pornea tolocăind spre cine ştie ce petic de pămînt arabil de pe grind.

Sătenii treceau pe uliţă, o priveau pe străină fără sfială şi-i adresau invariabilul „Bună dimineaţa !". Aceasta le răspundea cu un zîmbet sleit. Peste drum, la „Bufetul" sătesc, cineva desfăcea obloanele. Se gîndea că i-ar prinde bine o ceaşcă de ceai sau de cafea. Dar prin uşile larg deschise ale localului, nu întrezărea decît tejgheaua cu băuturi şi-o vitrină deloc îmbietoare.

„Poate iese cineva din casă ca să-i cer o cană cu lapte proaspăt", nădăjduia Maia Timaru.

Rămăsese pe loc, în bătaia soarelui care se înălţa deasupra copacilor. Din ogradă, însă, nici un semn de viaţă. Şi cum nu se încumeta să bată, la alte porţi, Maia socotise înţelept să pornească spre canal la marginea satului unde se afla un mic debarcader.

Capitolul 10

Oameni practici, braşovenii luaseră informaţiile necesare cu privire la sosirea şalupei. Şi cum aceasta n-avea *un orar precis, cei doi soţi* improvizaseră, în aşteptare, o tabără. Maia Timaru îi găsise la micul dejun din care nu lipsea cafeaua fierbinte.

— V-aţi hotărît, totuşi ? remarcase ORL-istul. Poftiţi !

Resemnată, „fugara" li se alăturase fără şovăire.

— Păreţi tare singură, observase la un moment dat soţia ORL-istului.

— Nu mă simt prea bine, le mărturisise ea.

— V-a scuturat rău remorca.

— Probabil.

Cafeaua aburindă, în paharul de plastic, o mai înviorase. Şi conversaţia începea să se lege. ORL-istul devenise la un moment dat chiar glumeţ :

— Vă păziţi valiza, de parcă aţi avea o comoară în ea.

Maia Timaru dusese instinctiv mîna spre bagaj, apoi şi-o retrăsese ruşinată. Zîmbea încurcată :

— Am rămas cu obiceiul ăsta de cînd eram elevă... la liceu... Odată, în tren, mi s-a furat tot bagajul... Am adormit şi m-am trezit numai cu ce aveam pe mine.

Întîmplarea era reală. Dar nu şi-o mai amintise de tare multă vreme.

„Asociaţiile astea de idei sînt ciudate uneori", îşi zicea ea.

Pe de altă parte, era mulţumită că oferise indiscretului ORL-ist o explicaţie onorabilă.

...Șalupa își făcuse apariția abia pe la zece. Dar sosise. Și aceasta era cel mai important lucru. Altfel ar fi trebuit să mai aștepte, tustrei, cîteva zile. Pentru că Letea era, poate, una dintre cele mai izolate localități ale Deltei. Însă lanțul pitoresc de gîrle și canale, care o lega de Dunărea Veche, merita osteneala.

Pe la amiază, acostaseră cu chiu cu vai la Crișani.

Grijuliu, ORL-istul o întrebase din nou pe Maia Timaru :

— Ce faceți ? Mergeți cu noi mai departe, la Sulina ?

Aceasta însă adoptase același ton evaziv :

— Nu știu ! Poate !

În fapt, era hotărîtă să se despartă de cei doi soți. Pe șalupă cineva îi recomandase o gazdă bună, în Crișani. O casă frumoasă, cu odăi curate și cu stăpîni tineri, simpatici, serviabili. Încît, după debarcare, Maia își luase rămas bun de la cei doi soți brașoveni și pornise în căutarea adresei respective.

Casa corespundea într-adevăr recomandărilor făcute. Durată chiar pe dig, cu un mic debarcader pentru bărci, avea o așezare atrăgătoare. Gazdele, de asemenea, bucuroase de sosirea noii lor chiriașe.

— Stați mult ? se interesase stăpîna casei.

— Mi-ar place, îi răspunsese Maia Timaru privind cu încîntare în jur.

— O să vă simțiți bine la noi.

— M-ar bucura.

Stăpîna casei îi oferise îndată și ceva de-ale gurii.

— La noi o să vă săturați de pește, o avertizase aceasta.

Noua chiriașă încuviințase printr-un zîmbet prietenesc.

Odaia, mobilată cu un pat-studio, un şifonier, o toaletă cu oglindă, o masă mică, joasă, şi două fotolii, îi plăcuse de la prima vedere.

„Aici poate reuşesc să dorm şi eu", îşi zicea Maia Timaru mulţumită.

Şi, într-adevăr, nu se trezise decît după ce înserarea cuprinsese întinderile Deltei. Dar, cînd dăduse să iasă din odaie, îi fusese dat să audă, în grădina din faţa casei, o sporovăială bine cunoscută ei. Intrigată, păşise pe vîrfuri pînă în pragul cerdacului. Şi nu mică-i fusese surpriza cînd îi descoperise pe cei doi soţi braşoveni, înfulecîndu-şi cina. Maia începuse atunci să devină bănuitoare : „Aştia mă urmăresc".

Şi teama puse din nou stăpînire pe ea. Înapoiată în odaie, încuiase uşa de două ori şi scosese cheia pe care o strecurase în buzunar. Cercetase îndată după aceea şi perdelele de la ferestre. Erau trase bine şi stopau orice privire indiscretă din afară. Îşi propusese, de asemenea, să nu răspundă nici unor eventuale bătăi în uşă.

„Creadă cine ce-o vrea, îşi zicea ea mai hotărîtă ca oricînd. Nu deschid nici în ruptul capului".

Liniştită oarecum de măsurile acestea, se aplecase asupra valizei pentru a scoate cele două volume luate din biblioteca soţului ei. Formula SERTIM-ului, după cum presupunea, nu putea fi decît între filele acestor cărţi. Îşi surprinsese dealtfel soţul, aplecat asupra acestor două volume de histologie, cu un toc în mînă şi-o sticluţă alături. În plus, reţinuse paginile cărora doctorul le acordase o atenţie deosebită. Încît, atunci cînd recursese la gestul ei disperat, nu ezitase nici un moment : alesese chiar aceste două volume. Acţionase cu hotărîre şi precizie. Se prefăcuse mai întîi adormită, pentru a înşela vigilenţa soţului şi a

fiicei sale. Pîndise apoi ca o sălbăticiune mişcările fiecăruia. Lucru curios, nu simţise nici o mustrare de cuget. Era încredinţată că nu greşea nici faţă de ea însăşi, nici faţă de cei dragi inimii sale.

„Sergiu e cu capu-n nori, îşi zicea, iar Lili e încă o copilă fără minte."

Ideea de a dispare cu formula SERTIM-ului o obsedase zile şi nopţi de-a rîndul, răstimp în care ticluise întregul plan de acţiune. Şi iată că pînă aici, la Crişani, îi mersese totul ca pe roate. Mai trebuia doar să verifice dacă formula se afla între filele celor două cărţi. Primul volum îl deschisese cu mîinile tremurînde. În grabă, rupsese colţul unei file. Dar nu se sinchisise. Şi abia la pagina 171 se oprise.

„Aici trebuie să fie", îşi zicea ea.

Fila, ceva mai şifonată, avea colţul de sus uşor îndoit. Cu o pensulă subţire, pe care o înmuiase în sticluţa cu substanţa revelatoare pregătită şi aceasta înainte de fuga din Bucureşti, Maia începuse a umezi spaţiile albe dintre rînduri. Prima treime din pagină rămăsese însă, mai departe, curată. Dar între următoarele două rînduri începuse conturarea unor semne vizibile. Ea era. Formula SERTIM-ului. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Însă ultima treime a filei iarăşi nu-i mai dezvăluise nimic.

„E şiret, Sergiu !" îşi spunea.

Într-adevăr, nu descurajase. Presupunea că partea a doua a formulei se afla în volumul următor, la aceeaşi pagină — 171.

„Sergiu nu prea are fantezie" se gîndea ea.

Dar spaţiile dintre rîndurile întregii file 171 rămăseseră la fel de albe ca la început. Maia Timaru le privea dezolată.

„Unde ar putea fi a doua parte ?" se căznea să ghicească.

Răsfoia cu furie filele celei de-a doua cărți. Acestea fîșîiau supărător. Ajunse și la pagina 342.

„Dublul lui 171, socotise ea spontan. Te pomenești că-i aici !"

Începuse a umezi cu pensula și spațiile albe dintre rîndurile filei 342. De data asta nu se înșelase. Substanța revelatoare îi descoperea cea de-a doua parte a formulei SERTIM-ului.

Cu amîndouă paginile în față, Maia Timaru își contempla isprava. Apoi, în mintea ei aprinsă, își făcuse loc un nou gînd : „Am să rup foile și-am să le ascund."

Dar nu mai avea putere să ducă fapta pînă la capăt. Obosită, amețită, simțea nevoia să doarmă. După cîteva clipe ațipise cu fruntea sprijinită de cele două volume.

...Se trezise pe la miezul nopții, cu brațele și ceafa înțepenite. Își șterse cu palmele fruntea și gîtul asudate și abia după aceea realizase că pe masă, în fața ei, se aflau volumele de histologie cu formula SERTIM-ului pusă în evidență. Cu un gest reflex, căutase cheia de la ușă. Aceasta se afla tot în buzunarul de la halat. Constatarea o liniștise. Ca măsură de prevedere, încercase și ușa. Era încuiată.

„Nu s-a întîmplat nimic", se gîndea ea.

Totuși, nu socotea nimerit ca formula să rămînă mai departe între coperțile celor două volume. Pe toaletă zărise o lamă de ras, rămasă de la cine știe ce turist găzduit înaintea ei. Fără a sta mult pe gînduri, tăiase cu grijă cele două foi. Era mulțumită de isprava ei. Aproape nu se mai cunoștea unde fuseseră cele două file.

„Cine vrea, n-are decît să fure cărţile", îşi zicea Maia Filele cu formula SERTIM-ului îşi găsiră apoi o ascunzătoare potrivită în corsajul ei.

O foame tot mai sîcîitoare începuse curînd a-i da tîrcoale. Era şi firesc. Sărise doar peste cină. Dar atît în casă, cît şi în ogradă domnea liniştea nopţii de vară. Doar clipocitul apei, care se-scurgea fără încetare pe canalul Sulina, răzbătea cînd şi cînd de afară. Era limpede că, la acea oră de noapte, nu putea trezi gazda pentru a-i cere de mîncare. Şi tot căutînd o soluţie îşi amintise de pachetul cu biscuiţi cumpărat de la un chioşc din Tulcea.

„Am cu ce să-mi astîmpăr foamea", se liniştise ea.

Restul nopţii avea să-l petreacă în pat ronţăind biscuiţi şi răsfoind o voluminoasă publicaţie săptămînală. Spre ziuă adormise din nou, cu lumina aprinsă şi revista căzută lîngă pat, cu paginile larg desfăcute.

Dimineaţa, tîrziu, se ivise şi ea în verandă, cu palma la gură, pentru a-şi ascunde căscatul care nu mai contenea.

— Tare aţi mai fost trudită ! o întîmpinase stăpîna casei.

— Mor de foame ! o prevenise Maia, căutînd cu ochii cîrpiţi de somn spre masa din grădiniţă. Îşi amintise apoi de cei doi soţi braşoveni : Aţi mai avut şi alţi musafiri azi-noapte ?

— Credeam că ştiţi, îi răspunsese gazda cu seninătate. Ziceau că sînteţi prieteni.

Maia insistase :

— Familia Motrescu ?

— Parcă aşa le zice... Dumnealui e doctor.

— Din Braşov ?

— Da, da ! exclamase femeia bucuroasă

Maia se uita nerăbdătoare în jur :

— Unde sînt ?

— Au plecat la Sulina, îi precizase gazda. Dar bine că mi-am amintit : Au zis că trag la hotel şi, dacă vă face plăcere, îi *puteţi găsi acolo.*

„Fugara" răsuflase uşurată. Scăpase în sfîrşit de ei.

Pe la vremea prînzului, Maia Timaru constatase că nu mai avea în poşetă decît vreo sută de lei.

„Trebuie să scot de la CEC", îşi zisese.

Se interesase apoi la gazdă :

— Aveţi oficiu poştal ?

— Cum se poate să n-avem ? se arătase aceasta mirată de asemenea întrebare. Sîntem doar comună mare... Aproape un orăşel.

— Unde-i oficiul ?

— În centru.

— Presupun... Dar habar n-am unde-i centrul.

— Păi... aţi trecut pe-acolo cînd aţi coborît ieri din şalupă.

— A... da !

Îi era clar. Centrul comunei se afla, firește, lîngă debarcader. Doar întreaga viaţă a acestei localităţi de Deltă era dependentă de calea navigabilă şi implicit, de debarcader.

La oficiul poştal, pe care-l găsise cu uşurinţă, tînăra funcţionară cocheta cu un turist şi nu-i dădea nici o atenţie.

Înţelegătoare, Maia Timaru aşteptase pînă ce funcţionara, între două replici vioaie schimbate cu turistul care-i

făcea ochi dulci, se interesase de cererea ei. Înregistrase după aceea, automat, numărul livretului de economii, cercetase, formal, buletinul de identitate al solicitantei şi-i numărase fără nici o reţinere 500 de lei.

Sirena unui vapor avea să întrerupă curînd incipienta idilă. Turistul îşi luase rămas bun de la funcţionară, cu promisiunea de-a mai trece pe acolo. Dar tînăra zîmbise a resemnare. Nu era primul bărbat care se oprise la ghişeul ei, se purtase curtenitor, pentru ca apoi, la prima chemare a sirenei, să se piardă în lumea largă.

Cu un suspin uşor, poştăriţa îşi reluase îndeletnicirea-i monotonă. Din obişnuinţă, îşi aruncase ochii şi pe ultima înregistrare făcută la CEC. Atît numele posesoarei cît şi numărul livretului de economii i se păreau cunoscute. Le mai întîlnise. Dar unde ? Ştia bine că le memorase. Sigur le memorase, şi nu de prea multă vreme. Nu... cumva ? Începuse a căuta cu înfrigurare o notiţă asupra căreia dirigintele oficiului poştal îi atrăsese în mod deosebit atenţia.

„Unde naiba am pus-o ?“ se întreba ea, răscolind printre hîrţoage. Asudată de emoţie, izbutise în cele din urmă să găsească hîrtiuţa. Nu mai încăpea nici o îndoială : acelaşi nume şi acelaşi număr de livret CEC. Cu o mişcare bruscă, funcţionara zvîrlise cîrligul de la uşiţa ghişeului pentru a putea ieşi cît mai repede afară.

„Pasagerul“ de la acea oră tocmai se desprindea de la chei.

„Dacă s-a urcat pe vas ?“ continua ea să-şi reproşeze. Nu era nimic. Va anunţa că posesoarea livretului de economii „cu pricina“ se îndreptase spre Tulcea. Înciudată că scăpase prilejul de a se afirma în faţa dirigintelui ei, dar mai ales a celorlalţi şefi importanţi, care transmiseseră nota respectivă, privea în neştire de-a lungul digului. Dar în clipa următoare sărise în sus de bucurie .

— Ea e ! exclamase poștărița bucuroasă.

O zărise pe Maia Timaru îndreptîndu-se agale spre capătul din amonte al digului. O băbuță curioasă se oprise tot atunci, lîngă funcționară, întrebînd-o :

— Ce-ai pierdut, maică ?

Aceasta, însă, nu-i răspunse. Cu un aer important se răsucise pe călcîie, pentru a reintra în oficiu. Băbuța îi aruncase o privire rea : „S-a ajuns și asta !“ Și-și văzuse mai departe, de drum, bombănind. Tînăra generație nu-i era pe plac.

În mai puțin de un minut poștărița comunicase la Tulcea : fugara se afla în Crișani.

Capitolul II

Ora zece seara. Întinsă pe un divan, la lumina lămpii de noptieră, Maia Timaru citea un roman plictisitor, descoperit întîmplător în dulapul din odaie. Îl uitase probabil cineva în trecere pe acolo ori îl lăsase cu bună știință pentru a nu-și îngreuna de pomană bagajul.

„Ăsta mă adoarme repede“, își spuse „fugara“.

Dar somnul se lăsa așteptat. Trecînd peste rînduri, fără a le reține înțelesul, gîndurile ei începură să zboare spre București. Își imagina vîrzoleala din casa de pe Aleea Castanilor. Neașteptata ei plecare pusese, fără doar și poate, pe jăratic întreaga familie. În sinea ei chicotea ghiduș : „M-au socotit o proastă... Acum n-au decît să mă caute“.

Își cercetă, la intervale de timp, corsajul. Cele două file, cu formula SERTIM-ului, erau la locul lor.

„Aici se află în mai multă siguranță decît în biblioteca lui Sergiu", continua ea să-și justifice fapta.

Mulțumită de sine încercă să, reia lectura romanului. Dar nu parcurse bine paragraful început cînd auzi niște bătăi discrete în ușă.

„Fugara" tresări. „Cine ar putea fi ?" se întrebă ea cu teamă. Știa că cei ai casei se culcaseră încă de pe la nouă. Iar odaia de alături nu fusese dată nimănui pentru noaptea aceea. Bătăile în ușă reveniră. Maia hotărî să coboare din pat și să se apropie de ușă :

— Cine e ?

— Om bun ! sosi răspunsul de dincolo de ușă. „Fugara" se mînie :

— Lăsați-vă de glume !... Cine e ?

— Eu sînt, Maia !

„Fugara" recunoscu glasul soțului ei. Îi deschise. Din prag, Sergiu Timaru îi zîmbea bucuros :

— Vezi că te-am găsit ?

În spatele lui se contura o umbră. Intrigată, Maia îl iscodi :

— Cu cine ai venit ?

Se ivi și Ion D. Ioan.

— Sărut mîinile !

Maia schiță un zîmbet amar :

— Ați venit, deci ? Se întoarse apoi pe jumătate, pentru a-și ascunde dezamăgirea : N-aveți decît să mă arestați !

Soțul o cuprinse afectuos de umeri :

— Nici vorbă de așa ceva, draga mea.

Cu o mișcare bruscă, ea îi împinse pe amîndoi spre ușă :

— Așteptați !

Bărbaţii ieşiră. Fără să se grăbească, Maia se apucă să se îmbrace, apoi să-şi ia lucrurile.

„La urma urmei, îşi zicea ea resemnată, facă ce vor !"

În antreu, Ion. D. Ioan juca pe loc, nerăbdător :

— Greu se mai găteşte !

Sergiu Timaru surîse înţelegător :

— Femeie !

Maia îi pofti în cele din urmă în odaie. Cei doi bărbaţi se aşezară cuminţi pe scaunele oferite.

— Vă rog să mă iertaţi, începu Ion D. Ioan, dar trebuie să vă pun cîteva întrebări la care vă rog să-mi răspundeţi sincer, fără ezitare... Pentru că de iuţeala cu care vom acţiona depinde totul.

„Fugara" se crispă :

— Ce înţelegeţi prin „totul" ?

— Formula SERTIM-ului.

Maia Timaru îl privi de sus, sigură de sine.

— E în mîini bune.

Replica lui Ion D. Ioan sosi pe neaşteptate :

— N-aş putea spune că se află chiar „în mîini bune".

— E la mine, îi preciză ea.

— Asta ştim.

— Şi-atunci ?

Dornic să evite o scenă neplăcută, Sergiu Timaru intervenі prompt :

— Scumpa mea !

Soţia îl fulgeră cu privirea :

— Nici o „scumpă" ! Vă repet că formula se află la mine.

— Asta am înţeles, o linişti Sergiu Timaru. Dar unde sînt cele două volume ?

Cu un aer plictisit, Maia arătă :

— În valiză.

— Pot să le văd ?

— Uită-te ! Însă formula nu mai e acolo.

— Nu ? Dar unde-i ?

— V-am spus : Într-un loc sigur.

Soțul o imploră :

— Maia !

— Te rog să ai încredere în mine, îi ceru ea.

— Am ! o conjură el.

— Atunci, de ce-ai mai venit ?

— Nu era normal ? Doar sînt soțul tău.

Maia îl ironiză :

— Ți-ai amintit, în sfîrșit ?

Ion D. Ioan interveni nerăbdător :

— Îngăduiți-mi, totuși, să vă mai pun o întrebare.

— Ascult ! îl invită Maia calm.

— De cînd îi cunoașteți pe soții Motrescu ?

„Fugara" se arătă surprinsă. Nu se așteptase ca ei să afle atît de repede. Repetă cu o nepăsare impusă :

— Soții Motrescu ?

— Perechea din Brașov.

— A... da ! se prefăcu ea a-și aminti. I-am cunoscut pe vapor. El e medic ORL-ist, iar dînsa chimistă... Lucrează într-un laborator.

— Vreau să vă informez, rosti Ion D. Ioan grav, că nu există, în Brașov, nici un medic și nici o chimistă cu numele Motrescu.

„Fugara" păli. Avusese ea unele bănuieli și iată că i se confirmau.

— Atunci cine sînt ? întrebă ea cu teamă.

— Nu știm, îi răspunse căpitanul sincer.

— Cum ați aflat totuși de ei ?

— Din clipa în care am descoperit unde v-ați ascuns, ne-am interesat cine este sau cine s-a aflat zilele astea în preajma dumneavoastră.

Maia Timaru îi cercetă pe amîndoi cu un aer descumpănit :

— Și-au dat alte nume ?... De ce oare ?

— Asta am vrea să aflăm și noi, îi destăinui căpitanul. Ni-i teamă că nu v-au căutat compania din pură simpatie, ci cu un scop anume.

Cu ochii fixați pe chipul soțului ei, Maia îi cerea, cu disperare, ajutorul :

— Sergiule !

— Spune, draga mea !

— Să fie oare niște oameni răi ?

— Căpitanul așa bănuiește.

— Abia acum îmi dau seama, mărturisi ea consternată. M-au urmărit peste tot. S-au ținut scai de mine, și la Periprava... și la Letea... Și aici... Voiau oare să-mi fure formula ?

— Asta presupunem și noi ! Altfel, de ce s-ar fi „ținut scai" de tine ?

Chipul femeii se lumină brusc :

— Degeaba ! rosti ea triumfătoare. Nu le-a mers ! Formula e la mine !

— Vrei să mi-o arăți ?

„Fugara" se întoarse cu spatele la ei și scoase din corsaj cele două file tăiate ale volumelor de histologie.

— Iată-le ! arătă ea cu vădită satisfacție.

Sergiu Timaru luă cele două foi şi-o întrebă consternat :

— De ce le-ai tăiat ?

— Ca să le pot ascunde mai bine.

În odaie se aşternu o tăcere grea, sufocantă. O destrămă după cîteva clipe Ion D. Ioan :

— Cînd le-aţi tăiat ?

— Aseară.

— Vreţi să-mi povestiţi în amănunt tot ce-aţi făcut de la plecarea dumneavoastră din Bucureşti ? Dar vă rog din suflet : Nu omiteţi nimic !... Amintiţi-vă, dacă se poate şi-n care picior v-aţi pus mai întîi papucul ori pantoful... Înţelegeţi-mă !

— De ce vi-i teamă ? se arătă Maia nedumerită. Doar formula se afla aici !

— Asta vedem şi noi, îi replică Ion D. Ioan. Dar ni-i teamă că a fost fotografiată.

„Fugara" respinse cu tărie o asemenea ipoteză :

— Exclus !

— Bine-ar fi ! rosti Ion D. Ioan temător. Dar trebuie să ne convingem... Vreţi să ne povestiţi ?

— Hai, draga mea, o conjură soţul. Doar nu mai ai nimic de ascuns.

•

Însufleţirea cu care Maia Timaru îşi relata peripeţiile îi cuceri pe cei doi bărbaţi. Soţul, deşi-i cunoştea calităţile de naratoare, o urmărea cu încîntare sporită. Cînd şi cînd, Ion D. Ioan o întrerupea :

— Spuneţi-mi, vă rog, de ce luaţi de fiecare dată atîtea măsuri de precauţie ? Vă fereaţi de noi sau de altcineva ?

— Şi de voi şi de altcineva, mărturisi sincer Maia.

— N-aveţi încredere în noi ?

— Nu ! îi acuză ea fără sfială. Vi s-au furat cele două flacoane cu SERTIM de sub nas.

Doctorul şi căpitanul schimbară priviri scurte. Maia îi *surprinse :*

— Nu vă mai aruncaţi ochiade, pentru că ăsta-i adevărul !

— Trebuie să recunoaştem ! rosti cu un aer vinovat Ion D. Ioan. Dar o iscodi mai departe : Acel „altcineva" nu poate fi divulgat ?

„Fugara" rosti cu hotărîre :

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că nici eu nu sînt întru totul sigură.

— Aveţi, prin urmare, unele îndoieli asupra lui ?

— Am.

— Asta-i important de reţinut, conchise căpitanul. Continuaţi, vă rog.

„Fugara" ajunsese tocmai la momentul cînd se afla la Tulcea, la gara fluvială, unde aştepta vasul de pasageri. Îşi aminti, între altele, de privirea aceea ciudată care o urmărea. Ion D. Ioan o întrerupse :

— „Privirea aceea ciudată" vă era bine cunoscută ? Maia îi confirmă. Căpitanul insistă : Cînd aţi mai simţit-o ?

— Şi-n Bucureşti... În Gara de Nord... Apoi în tren... Doar pe vapor a dispărut... Dar a revenit la Periprava.

— Şi aici ?

— Nu... Nu cred.

— Să ne întoarcem totuşi la Tulcea, în port.

Maia dădea semne de oboseală :

— V-aş ruga să nu mă mai întrerupţei, ceru ea.

Căpitanul se conformă, mulţumindu-se a face notările prescurtate în carnet.

„Fugara" îşi sfîrşi povestirea tîrziu, după miezul nopţii. Se simţea epuizată dar mulţumită.

— După cum vedeţi, conchise ea, n-au izbutit să pună mîna pe formulă.

— O rugăminte, i se adresă căpitanul.

— Spuneţi.

— Îmi puteţi încredinţa aceste două file ?

— De ce ?

— Aş vrea să le cerceteze nişte specialişti de-ai noştri.

— În ce scop ?

— Poate găsim unele urme.

Maia se arătă mirată :

— Ale cui ?

— O cercetare de rutină, încercă Ion D. Ioan să-i alunge temerile.

— Vă pierdeţi vremea zadarnic, ripostă Maia Timaru. În afară de mine şi de soţul meu, nimeni nu s-a mai atins de aceste file.

Cu o mină de neîncredere, Ion D. Ioan îi replică :

— Eu n-aş fi atît de sigur !

— Dumneata nu eşti sigur de nimic, îi reproşă ea.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, îi ceru căpitanul.

Maia ridică din umeri :

— Vă ascult.

— Spuneați că ieri-seară, după ce v-ați trezit, ați vrut să ieșiți din cameră ca să-i cereți gazdei ceva de mîncare.

— Ați reținut bine.

— Și-ați constatat că așa-numiții soți Motrescu nu plecaseră la Sulina, ci rămăseseră în Crișani găsindu-și găzduire chiar aici... Faptul v-a intrigat și-ați intrat la bănuieli... Ați renunțat atunci la cină și v-ați încuiat în odaie... Ce-ați făcut cu cheia ?

— Am scos-o din broască.

— De ce ?

— Credeam că voi fi în mai multă siguranță.

— V-ați gîndit, totuși că, peste noapte, cineva ar putea pătrunde la dumneavoastră ?

— Probabil.

— Ca să fiți mai liniștită, ați căutat filele cu formula SERTIM-ului ?

Sergiu Timaru interveni :

— O clipă !

— Cum ai aflat de transcrierea formulei pe filele acestor volume ?

Maia îi zîmbi cu îngăduință :

— Te-am surprins de cîteva ori cu cărțile astea pe birou, îi explică ea. Și m-am întrebat ce nevoie aveai tu de ele. Dar cînd am văzut sticluța cu cerneală simpatică alături, mi-am dat seama ce făceai... Ești tare nepriceput, dragul meu.

Soțul nu mai avu replică. Ion D. Ioan reveni :

— După ce-ați folosit substanța revelatoare și-ați descoperit între rînduri formula SERTIM-ului, spuneați că ați aflat ?

— Eram epuizată ! se dezvinovăți Maia Timaru.

— Înainte însă de-a adormi cu fruntea culcată pe cele două volume deschise, n-aţi mai simţit cumva privirea aceea ciudată care vă urmărise pe drum ?

— Nu.

— Nici vreun miros deosebit ? Era dezorientată. Căpitanul insistă : Amintiţi-vă bine !

Maia căută în jur cu o privire în care se deslușea teama.

— Nu ştiu... Poate ! se chinuia ea să-şi amintească.

Ion D. Ioan îi sugeră :

— Un iz de parfum ?

— Parcă.

— Un parfum cunoscut ?

— Da, da ! rosti ea cu convingere.

— La cine aţi mai întîlnit acest parfum ?

„Fugara" întoarse spre soţul ei o privire vinovată. Acesta o îndemnă :

— Spune, draga mea ! Nu-ţi fie teamă ! Nici ruşine... Pentru că n-ai de ce te ruşina... Tu n-ai comis nimic vinovat... Sînt convins.

Cu glasul scăzut, aproape şoptit, Maia mărturisi :

— La Nani.

Cei doi bărbaţi făcură un nou schimb de priviri.

— Nani n-a părăsit deloc Capitala în vremea asta, o informă apoi Ion D. Ioan.

Dezorientarea „fugareî" sporea. Căpitanul n-o slăbea însă defel :

— L-aţi văzut totuşi pe Nani ? V-a urmărit cumva pe drum ?

Maia şopti :

— Nu... Nicăieri...

— Dar „privirea aceea ciudată“ era a lui, nu-i aşa ?

— Aşa am crezut.

— Cîtă vreme aţi aţipit cu capul pe masă ?

— *Mult, recunoscu ea. M-am trezit după douăsprezece* noaptea.

— Somn profund sau numai aţipeală ?

— Profund !

Ion D. Ioan o cerceta cu satisfacţie. Izbutise, în sfîrşit, să scoată de la ea tot ce dorise. Sergiu Timaru îl întrebă din priviri. Căpitanul îşi rosti sentinţa :

— E limpede ! Au folosit acelaşi gaz hipnotic... Apoi au descuiat uşa cu un şperaclu, au fotografiat filele cu formula SERTIM-ului, au încuiat uşa la loc şi... p-aci ţi-i drumul !

„Fugara“ răcni ca înjunghiată :

— Nu-i adevărat ! Nu poate fi adevărat !

Izbucni într-un plîns cu hohote, sfîşietor. Ion D. Ioan luă cu gesturi calme cele două file din tratatul de histologie, apoi îl bătu pe Sergiu Timaru, consolator, pe umeri :

— Asta-i situaţia !

Sugrumat de emoţie, doctorul îl întrebă :

— Ce facem ?

— Trecem la acţiune.

Sergiu Timaru întoarse spre soţia sa o privire îndurerată :

— Eu rămîn cu ea.

— Normal !

Ion D. Ioan făcu stînga-mprejur, salută şi ieşi din odaie cu paşi ostăşeşti.

Capitolul 12

Pacienții clinicii de chirurgie plastică și reparatorie se întrebau de ce lipsise, de la obișnuita vizită de dimineață, Sergiu Timaru. Nu intra în obișnuința șefului clinicii să absenteze de la datorie. Iarnă-vară, pe viscol sau ploaie torențială, doctorul era la post. După un scurt raport al medicului de gardă din timpul nopții, șeful clinicii, urmat de o întreagă suită, trecea în fiecare dimineață din salon în salon. Un scurt consult, o glumă, o vorbă de încurajare, sporeau speranțele celor loviți de soartă. Iar cînd pleca în concediu sau la vreo reuniune științifică, se știa cu multă vreme înainte. Telefonul „fără fir" al pacienților funcționa fără greș. Doar în dimineața asta „telefonul" lor îi dăduse de sminteală. Nimeni nu știa de ce lipsea șeful clinicii. Medicul de gardă primise în ajun doar o comunicare telefonică localnică. „Mîine voi lipsi, îl înștiințase Sergiu Timaru. Amînați intervențiile programate. Cu urgențele vă descurcați și voi"... Atît.

Singura care părea a cunoaște ceva era Tina Dornescu. Deoarece numai ea nu se agita. La insistențele celorlalte colege, răspundea pe un ton glumeț :

— De unde vreți să știu ?... Doar n-a dormit la mine !

În clinică se mai afla totuși cineva care părea a nu se sinchisi de absența doctorului Timaru. Și acesta era Nani. Lungit în pat, în rezerva care-i fusese pusă anume la dispoziție, acesta urmărea cu un aer visător zborul unei muște pe plafon. În afară de lunga, cotidiana, convorbire telefonică purtată cu Lili Timaru, mai primise în cursul acelei dimineți și un mesaj de la Viola Robert.

— Azi ia sfîrșit carantina ta ! îi comunicase aceasta. S-a rezolvat totul... Cînd ne putem vedea ?

— Oricînd ! îi răspunsese el binevoitor.

— De îndată ce ieși, lasă-mi vorbă la hotel... La recepție.

— S-a făcut.

Pe la prînz, își făcu totuși apariția în clinică și Sergiu Timaru. Toată lumea îl urmărea cu priviri curioase. Doctorul își schimbă repede ținuta și se îndreptă spre rezerva lui Nani. Dădea din mers cîte o indicație, ori răspundea laconic celor care-l asaltau la tot pasul. Auzindu-l venind, Nani luă repede o carte și se prefăcu adîncit în lectură. Urechea însă o ținea ciulită spre culoar. Cînd doctorul se ivi în prag, pacientul sări din pat, disciplinat ca un ostaș.

— Stai liniștit, îi ceru Sergiu Timaru.

Nani se așeză pe marginea patului. Medicul se aplecă asupra lui și-l consultă. Rosti apoi satisfăcut :

— Ai scăpat, amice ! Nici o complicație.

Nani se bucură ca un copil :

— Pot să plec ?

Doctorul comunică asistentei șefe :

— Faceți-i formele de ieșire.

Pacientul clipi șiret celor din suita șefului clinicii.

După o oră și mai bine, Nani suna la intrarea casei din Aleea Castanilor 13. Îi deschise Lili. Fata i se aruncă în brațe. Din verandă, menajera le făcu semn de tăcere. O puteau deranja pe Maia Timaru.

— S-a întors, îi explica Lili lui Nani cu chipul radiind de bucurie. A adus-o papà... Cred că i-a dat un somnifer foarte puternic... Doarme buștean ! Tu cum te simți ?

— Fain !

— Eşti obosit ?

— Eu ? Doar am zăcut tot timpul în pat.

— N-ai chef să mergem undeva ?

— Unde ?

— Cît ai stat în spital n-am ieşit deloc din casă, i se confesă Lili. Te-am aşteptat.

Nani o îmbrăţişă tandru :

— Şi eu !

Nemulţumită că nu se mai urneau de acolo, menajera îi propuse lui Lili :

— Ce-ar fi să vă duceţi în grădină ? Poate-i omul flămînd... Abia a ieşit din spital.

— Mi-i într-adevăr cam foame, mărturisi Nani.

În hol răsună soneria telefonului. Menajera gesticulă iarăşi nemulţumită. Lili însă n-o luă în seamă şi se repezi la aparat. La celălalt capăt al firului era Viola Robert.

— A venit Nani ? se interesă aceasta.

— Chiar în clipa asta, gîngurea fata fericită. Tu ce faci ? Nu vrei să-l vezi ?

— Ba da.

— Hai să ieşim împreună.

— Tocmai asta voiam să-ţi propun.

Lili acoperi receptorul cu palma şi-l consultă pe Nani :

— Mergem la Băneasa ?

Acesta încuviinţă. Viola avea însă altă idee :

— Dacă tot ieşim din Bucureşti, de ce nu ne-am duce pînă la Snagov ?

Lili rămase o clipă pe gînduri. De Snagov se lega ziua aceea nefastă, în care Nani dispăruse fără urmă şi

reapăruse apoi noaptea, tîrziu, la barul „București", unde se bătuse cu cei doi borfași.

— Nu-ți place Snagovul ? se auzi în receptor glasul insistent al Violei.

— Bine, se lăsă Lili înduplecată. Mergem la Snagov.

— Într-o jumătate de oră sînt la voi, mai adăugă *Viola*.

— Te așteptăm, încheie Lili cam fără chef.

Își făcu însă curaj și-l luă pe Nani de braț, pentru a-l conduce în grădină.

Starea de neliniște se instalase treptat în inima lui Sergiu Timaru. Iar faptul începuse a-l îngrijora. Din fire, nu era panicard. Dimpotrivă Primea cu calm atît veștile bune cît și cele rele. Nu-și pierdea cumpătul nici în cele mai dificile momente. Anii petrecuți cu foarfecele și bisturiul în mînă, în sălile de operații, consolidaseră un temperament altfel echilibrat și din născare. Dar în ultima vreme fusese pus, cît cu voie cît fără voie, în fața unor situații neobișnuite. Și-și dădea seama că făcea față tot mai greu. Ceea ce-l supăra însă mult, era — pe de o parte — senzația de nesiguranță iar pe de altă parte — sentimentul inutilității. La spital fusese ocupat pînă peste cap. Dar cînd ajunse acasă își dădu seama că era singur. Menajera care lucra la ei cu ziua plecase pe la șapte. De la ea aflase că Lili și Nani fuseseră luați cu mașina de Viola și porniseră, tustrei, după toate probabilitățile, spre Snagov, Maia, încuiată în dormitor, refuzase să-i răspundă. Tot de la menajeră aflase că soția lui se trezise pe la vreo cinci, făcuse un duș, mîncase ceva, apoi se culcase din nou.

„O să-și revină", își zicea doctorul încrezător.

O singură întrebare nu-i dădea însă deloc pace : SERTIM-ul se mai afla în țară ori își luase zborul peste graniță ?

De la Ion D. Ioan mare lucru nu obținuse. Din cîte intuia Sergiu Timaru, căpitanul miza tot pe... Nani. Pînă și ideea de a da drumul pacientului acasă aparținuse tot acestuia. Ce urmărea Ion D. Ioan, doctorul nu-și dădea seama. În schimb, remarcase că, îndată după plecarea lui Nani din spital, Viola îi și luase pacientul în primire.

— Singurul lucru care nu se leagă, îi șoptise în treacăt Ion D. Ioan, este Mike Buonavista.

— Ce-i cu el ? se interesase doctorul.

— Individul n-a intrat în țară.

— Îl socotești totuși implicat ?

— Categoric.

După acest scurt dialog petrecut la clinică, unde Ion D. Ioan venise s-o ia pe Tina Dornescu, doctorul nu mai primise nici un semn de viață de la căpitan. Și poate acest fapt îl nemulțumea cel mai mult. Cumva, se simțea scos de pe tabla de șah pe care se juca partida SERTIM-ului. Iar asta, în pofida faptului că, inițial, el, doctorul Sergiu Timaru, creatorul SERTIM-ului, fusese piesa principală. Se socotea nedreptățit.

„La urma urmei, e treaba lor", încerca să se consoleze.

Dar nu putea admite că era numai treaba lor. Pentru că SERTIM-ul îi aparținea. Trudise ani în șir pentru a-l descoperi :

Hotărît să acționeze, Sergiu Timaru puse mîna pe telefon și formă numărul lui Ion D. Ioan. I se răspunse :

— Plecat în misiune.

— Atunci cu tovarășul locotenent Damaschin.

— *Și dînsul* e plecat.

— Spuneți-le, vă rog, dacă intrați cumva în legătură cu ei, că i-am căutat. Și aștept să-mi dea un telefon.

— Am înțeles ! Le voi comunica !

Doctorul formă apoi numărul de acasă al Tinei Dornescu. Nu răspunse însă nimeni.

„*Unde naiba umblă la ora asta ?*“ se întrebă el înciudat.

Se uită din nou la ceas. Era 10 și 10 seara. Destul de târziu. Fiică-sa, Lili, ar fi trebuit să fie la ora asta acasă. Se trezise în el autoritatea părintească.

„Prea o las de capul ei“, își zicea necăjit pe sine.

Se miră însă de propria-i severitate. Nu și-o mai manifestase de multă vreme. Și nu atît întîrzierea lui Lili îl nemulțumea, cît faptul că aceasta se afla în acel moment împreună cu Viola și Nani.

Un scrîșnet de frîne îl făcu atent. O mașină oprise la intrarea în Aleea Castanilor. Sergiu Timaru sări sprinten din fotoliu și se îndreptă spre verandă. Automobilul, cu farurile aprinse, făcea însă manevre de întoarcere. Era un „taxi“.

Resemnat, doctorul dădu să se înapoieze în casă. Dar tot în clipa aceea zări pe alee două umbre.

„Cine-ar putea fi ?“ se întrebă nedumerit.

Deschise ușa de la intrare și auzi, o dată cu tîrșîitul unor pași pe alee, scîncet de femeie. Sări cît putu de iute cele cîteva trepte de la verandă. De sub castani apăru Tina Dornescu. Mirat și nedumerit totodată, doctorul o întrebă pe un ton cam răstit :

— Ce-i cu dumneata aici ?

Aceasta îi răspunse calm :

— Am adus-o pe Lili !

Tatăl păli :

— A păţit ceva ?

— Nimic grav... Sper !

Tina îl conduse spre banca pe care Lili zăcea frîntă, zguduită de un plîns nervos. Tatăl se aşeză lîngă fiică. Începu s-o mîngîie :

— Ce-i, fetiţa mea ?

Lili i se aruncă hohotind în braţe :

— Tată !

Tina socoti de cuviinţă să intervină :

— Am găsit-o la Snagov, prăbuşită pe-o bancă... Plîngea.

Sergiu Timaru continua să aline suferinţa fetei :

— Ce-i, scumpa tatei ?

Printre sughiţuri, Lili abia izbuti să rostească :

— Nani !

— Ce-a mai făcut păcătosul ăsta ?

Tina interveni din nou :

— Se pare că a fugit cu... Viola.

Doctorul intră brusc în panică :

— Cînd ? Unde ?

— Din cîte am înţeles de la Lili, povestea s-a petrecut acum vreo două ore... Erau tustrei la restaurantul „Pescăruş", afară, pe malul lacului, la o masă...

Lili îşi mai ogoi plînsul pentru a povesti printre sughiţuri :

— Am vrut să mîncăm o saramură de crap... Am comandat cîte o porţie pentru fiecare... Şi pînă să vină, le-am zis să mergem mai aproape de lac... Îmi plăcea cum clipocea apa... Dar vipera aia de Viola n-a vrut. L-a oprit şi pe Nani... Eu m-am înfuriat şi m-am dus singură.

Reîncepu scîncetul. Tina o completă :

— Iar cînd s-a întors la masă, nu i-a mai găsit.

Fierbînd de indignare, Sergiu Timaru o întrebă pe Lili :

— Vrei să spui că te-au *lăsat singură acolo* ?

Lili scînci :

— Da, papà.

— După ce-au făcut comanda ?

— Da, papà.

— Și ospătarul ce-a zis ?

— Se uita la mine chiorîș.

— Măgarul ! izbucni tatăl. Aveai măcar cu ce plăti ?

— Nu papà ! Doar vreo douăzeci și cinci de lei. Iar imbecilul acela de ospătar mă pîndea de parcă intenționam să plec fără să plătesc. Am încercat să-i explic ce s-a întîmplat dar nici nu voia să asculte... A luat înapoi saramura, mi-a cerut să-i achit vodca mică băută de Nani și cele două pepsi consumnate de mine și de Viola... După aceea m-a poftit să-i eliberez masa.

— De la restaurant, unde te-ai dus ?

— În parc, unde voiai să mă duc ?... Nu mai aveam nici un leu la mine.

Doctorul se răsuci spre Tina Dornescu :

— Tu ce făceai la Snagov ?

Aceasta îl privi nedumerită :

— M-am dus și eu la plimbare...

— Cu cine ?

— Știți dumneavoastră cu cine !

— *El* a rămas acolo ?

Tina răspunse evaziv :

— Presupun... Şi adăugă : *El* a zărit-o întîi pe Lili şi mi-a cerut s-o aduc acasă.

— Să intrăm ! le propuse doctorul.

Dar Lili începu din nou să hohotească :

— N-am să-l iert niciodată !... Niciodată !

O înecară lacrimile. Tatăl îi ajută să se ridice de pe bancă.

Capitolul 13

A doua dispariţie a lui Nani nu-l mai găsi pe Ion D. Ioan nepregătit. Căpitanul îi luase urma încă din Bucureşti.

Lili Timaru se afla la o masă, la un restaurant de pe malul lacului Snagov, împreună cu Viola Robert şi cu Nani. În timpul unei discuţii Lili Timaru se ridică mînioasă şi se îndreptă spre micul debarcader al restaurantului, pentru a asculta „clipocitul apei".

— Îndărătnică, puştanca ! remarcă Viola Robert după ce fiica doctorului Timaru se îndepărtă îndeajuns de ei.

Netulburat, Nani răspunse :

— Are să-i treacă.

Cineasta îşi înfipse atunci privirea în ochii lui Nani :

— Ţii mult la ea ?

Oarecum surprins, acesta îi replică :

— Are vreo importanţă ?

Viola bătu în retragere :

— Ai dreptate... Nu-i treaba mea... Deşi mi-ar fi convenit ca, în seara asta, să fim singuri.

Nani o cerceta cu atenție :

— Voiai să discutăm ceva mai deosebit ?

— Mă gîndeam...

— Putem scăpa de ea.

Viola se arătă interesată :

— Cum ?

— Simplu... Ne ridicăm de la masă și plecăm.

— Și Lili ?

— O să aștepte.

— E o idee !

După ce ieșiră din restaurant, Viola și Nani se îndreptară spre prima alee. La acea oră Snagovul forfotea de lume.

— Îmi place aici, îi mărturisi cineasta însoțitorului ei luîndu-l tandru de braț. Acesta îi răspunse cu o strîngere ușoară. Ea continua să-l ademenească : Dacă mă gîndesc bine, ești un bărbat fermecător.

Cu un rîs ușor, în zeflemea, Nani îi replică :

— Ai observat și tu ?... Cînd ?

— În orice caz... după operație.

— Doctorul a făcut o treabă bună, constată pacientul lui Sergiu Timaru.

Viola chicoti.

— Te exprimi de parcă ar fi vorba de altcineva, nu de tine ?

— Într-un fel am devenit, cred, „altcineva", îi mărturisi el.

Cineasta îl sorbea din ochi :

— Asta am remarcat și eu.

— Zău ? Cînd ?

— După ce te-ai bătut cu cei doi indivizi... Apropo ! Ce-ai avut de împărțit cu ei ?

— Nu știu !... Pur și simplu am simțit nevoia să le șlutesc mutrele.

— Îi cunoșteai mai demult ?

— Nu-mi amintesc... Poate... Înainte de accident... Dar în memoria mea s-a șters totul.

— Lumea e convinsă că... te prefaci.

— Dar tu ?

— Și eu !

— I-auzi ! Și de ce m-aș preface ?

— Urmărești un scop.

Nani chicoti :

— „Un scop", repetă el. Te pomenești ! Are cumva și un nume „scopul" ăsta ?

— Să-i zicem... SERTIM.

Luînd un aer grav, Nani rosti ca pentru el :

— Serul Timaru... Mare lucru ! Datorită lui arăt iarăși a om.

Viola continua să-l descoase :

— Știi că doctorului i-au dispărut ultimele două flacoane din Seif ?

— Mi-a spus chiar el.

— Ai cumva idee unde ar putea fi ?

— Am.

— La cine sînt ?

— La tine.

Se înfruntau din priviri.

— Ești șiret, îl flată cineasta.

Nani surîse :

— Nici cu tine nu mi-i rușine.

Viola se lipi mai mult de brațul lui, pentru a-i strecura în șoaptă :

— Toată lumea te bănuiește pe tine, Nani !

Senin, acesta-i răspunse :

— *Mi-am dat seama.*

— Și ce-ai de gînd să faci ?

— Să confirm bănuielile.

— Mai concret ?

— Să pun mîna pe SERTIM.

Viola îl cercetă cu interes :

— Vorbești serios ?

— Nu merită ?

Cu un aer gînditor, cineasta întrebă :

— Și ce-ai vrea să faci cu acest ser ?

— Exact ce vrei și tu.

— De-o pildă ?

— Să-l vindem și beneficiul să-l împărțim.

Tonul ei deveni mai tăios :

— Și dacă nu sînt de acord ?

Nani îi făcu un semn discret. O tînără pereche trecea tocmai atunci prin dreptul lor.

Tandră, cu fața numai zîmbet, cineasta îi șopti :

— Spune-mi, te rog, cînd mi-ai ghicit intențiile ?

Nani chicoti din nou :

— Îndată ce-ai început să te ocupi de mine. Și continuă cu un ton mai grav : Nu erai tu omul dispus să investească atîta bănet doar pentru un amărît de film documentar.

— Bănuiești cum am pus mîna pe cele două flacoane cu SERTIM ?

— Nu mă interesează. E o treabă care te privește.

— Dar flacoanele fără formulă nu fac două parale.

— E la mintea oricui.

— Cum punem totuşi mîna pe formulă ?

— Nu mai e nevoie... O ai.

Viola izbucni spontan în rîs :

— Eşti fenomenal !

— Sînt !

— Îmi place cît de sigur eşti pe tine.

— E rău ?

— Dimpotrivă ! E foarte bine... Numai că de data asta te înşeli : N-am formula.

— Aiurea !

— Nu mă crezi ?

— Bineînţeles ! Chiar azi-dimineaţă, cînd m-ai sunat la spital, mi-am dat seama că ţi-a ieşit pasienţa. Te-a trădat glasul. Iar de cînd ne-am întîlnit, întreaga ta fiinţă radiază satisfacţia reuşitei... Ochii, gesturile, tonul... Totul te dă de gol.

— Vai, psihologule !

— În ce te priveşte... sînt ! Nu mi-a scăpat nimic, scumpa mea... De cînd ne-am cunoscut ţi-am urmărit şi ţi-am analizat fiecare vorbă, gest, expresie a feţei... Pînă şi mersul ţi l-am înregistrat... Poate nu-ţi dai seama, dar şi mersul îţi dezvăluie starea sufletească.

Viola zîmbi răutăcios, privind fără voie la piciorul lui Nani care alignea :

— Chiar şi cînd şchioapătă ?

Nani surîse strîmb. O avertiză :

— Un asemenea mers poate fi înşelător.

Ca să-l împace, cineasta se lipi iarăşi de braţul lui. Îi destăinui apoi cu un tremur uşor în glas :

— Mă aflu într-o mare încurcătură.

Înțelegător, îi strînse și Nani brațul.

— Presupun, rosti el grav.

Viola continuă :

— N-am lucrat singură.

— Era de așteptat.

— Individul de care m-am folosit este o ființă abjectă.

— Și vrei să scapi de el ?

— Bineînțeles !

— Să-l suprimi ?

— Nu ! răspunse ea hotărîtă. Ne-am complica... Nu-i nevoie să fim implicați într-un omor... Individul e urmărit de Interpol.

— Frumos !

— Cred că am face un serviciu tuturor dacă l-am da pe mîna căpitanului, să zicem.

— Simplu ca bună ziua !

Viola se prefăcu a nu-i lua în seamă zeflemeaua. I se confesă mai departe :

— Am la mine pașapoartele și biletele de avion pentru noi doi.

— Pe ce nume ?

— Oarecare... N-are importanță... În orice caz, vom fi cu acte în regulă.

— Așa !

— Iar dacă Ion D. Ioan va găsi asupra individului de care îți vorbeam două flacoane sparte și microfilmul cu formula SERTIM-ului, îți dai seama că nu se va mai ocupa de noi... Cel puțin pînă la plecarea avionului... Dar nici după aceea... Pentru că nu va mai avea nici un motiv să ne urmărească.

Nani o avertiză :

— Pe tine, poate.

— Şi pe tine ! rosti Viola cu convingere. Mă pricep la machiaj... Îţi fac un chip leit cu al celui de pe paşaport.

Lui Nani îi scăpă fără voie :

— Încă un chip ?

— Nu fi caraghios !

Redevenind serios, el se interesă :

— Pentru cultura mea generală...

— Te rog !

— Individul de care trebuie să scăpăm e... Mike Buonavista ?

Viola se prefăcu surprinsă :

— De unde cunoşti acest nume ?

— L-am văzut în nişte reviste din cabinetul doctorului... Şi mi-am dat seama că am fost „sculptat" după chipul şi asemănarea lui.

Viola îi ripostă cu severitate :

— Din clipa asta să nu mai rosteşti nici un nume.

Nani insistă totuşi :

— Nu mi-ai răspuns la...

— Nu-i cel din revistă, îl încredinţă ea. Doar nu-ţi închipui că aş fi făcut o asemenea imprudenţă.

— Dar individul de care vrei să scapi nu seamănă niţel cu mine ?

După o scurtă ezitare, Viola răspunse :

— Să zicem.

— Asta-i, deci, explicaţia ! exclamă Nani mulţumit.

— Nu mai căuta atîtea explicaţii, îi ceru Viola. În unele situaţii... strică.

Cu un aer radios, Nani o întrebă :

— Zici că ai un plan bun, cu sorți de reușită ?

— Deplină.

— Mi-l spui și mie ?

— Ești hotărît ?

— De mult.

Viola se ridică pe vîrfuri și-i așternu pe obraz un sărut fierbinte.

•

Întreaga zonă dintre Snagov și Otopeni se afla sub o strictă supraveghere. Ion D. Ioan nu știa cum va acționa Viola Robert. Dar nu mai avea nici un dubiu : ea era creierul operației. Și punea mîna în foc că cineasta va căuta să-și ia zborul peste graniță chiar în noaptea aceea. Luase de la „Sabena" două bilete de avion. — Unul — fără îndoială — pentru ea. Dar al doilea ? Pentru Nani ? Ar fi însemnat să folosească un pașaport fals. Or căpitanul excludea posibilitatea ca Viola să comită o asemenea greșeală.

„Ce vrea totuși de la Nani ?" nu înceta să se întrebe.

După opinia lui, formula SERTIM-ului nu se afla asupra pacientului doctorului Timaru.

„Poate cele două flacoane ?" își continuă căpitanul deducțiile.

Înlătură însă și această ipoteză :

„Nici flacoanele, nici formula, nu sînt la ei... Prea se plimbă pe sub nasul nostru și ne dau cu țîfla."

Vrînd-nevrînd, Ion D. Ioan trebui să admită existența unei a treia persoane asupra căreia se găseau atît formula,

cît și cele două flacoane cu SERTIM. Iar această a treia persoană trebuia să apară în noaptea aceea în zona Snagovului, s-o întîlnească pe Viola și să plece împreună cu ea la aeroportul Otopeni.

„Ce vor să facă totuși cu Nani ?" se întrebă din nou căpitanul. Singura explicație i se părea a fi substituirea de persoană. Dar cine pe cine va substitui ? Care va fi „mielul" pentru sacrificiu ? Nani ? Soarta pacientului doctorului Timaru începu să-l îngrijoreze din ce în ce mai mult.

În mașina trasă pe-o alee lăturalnică a parcului de la Snagov, Ion D. Ioan aștepta desfășurarea evenimentelor. Alături de el se afla un tînăr și blond ofițer de miliție. Căpitanul se interesă prin radio :

— Ce fac „îndrăgostiții" ?

— Se giugiulesc, îi răspunse locotenentul Damaschin.

— V-au observat ?

— Cred că da.

— Nu-i nimic... Țineți-i mai departe sub observație.

Plină noapte. Campingul din apropiere începuse a se liniști. Trudiți — călătorii se închideau în căsuțele lor cochete, desprinse parcă din basme. Aparatul de emisie-recepție din mașina lui Ion D. Ioan păcăni.

— Ce este ? se interesă căpitanul.

— Se îndreaptă spre mașina lor, comunică Damaschin laconic.

— Urmăriți-i !

După cîteva minute, Ion D. Ioan primi o nouă comunicare :

— Atenție ! Au pornit spre camping.

— Asta-i bună ! exclamă Ion D. Ioan, nedumerit.

Farurile puternice ale mașinii conduse de Viola Robert luminară curînd „Dacia-1300" în care se aflau ofițerii. Spontan, își întoarseră fețele.

Îndată ce mașina lor dispăru printre copaci, Ion D. Ioan îi făcu semn colegului său să coboare și să-l urmeze. Se strecurară amîndoi, cu precauție, spre intrarea campingului. Între timp, Viola și Nani parcaseră mașina. Se duseseră apoi la recepție unde închiriară o căsuță.

Ascuns după un stejar gros, Ion D. Ioan îi ceru însoțitorului :

— Află ce căsuță li s-a dat.

Agale, acesta se îndreptă spre recepție. Aici se legitimă și află ce-i interesa. Recepționerul îi arătă unde se găsea căsuța respectivă : chiar la marginea campingului, spre lac. Ofițerul reveni la Ion D. Ioan. Mulțumit, acesta îl sfătui :

— Rămîi la mașină și așteaptă-mă... Dar fii atent la comunicările prin radio.

Apoi, cu un salt atletic, căpitanul sări gardul campingului și se furișă pînă la căsuța închiriată de Viola și Nani. Un boschet din preajmă îi oferi posibilitatea să se ascundă. Și-n timp ce stătea la pîndă, în minte îi răsări un gînd ghiduș :

„Ce naiba ! Vor să petreacă aici o noapte de... amor ? !"

Nu se îndoia că, pentru a-și atinge scopul, Viola Robert era în stare să-și folosească farmecele — cîtuși de puțin de lepădat. Dar nu era momentul, socotea Ion D. Ioan, să apeleze la așa ceva. Timpul o presa. În noaptea aceea trebuia să-și ia zborul peste granită. Altfel rata totul.

Ceea ce-l nedumerea pe căpitan era faptul că, din interiorul căsuței, nu răzbătea nici un zgomot, cît de slab, și nici o rază de lumină. Hotărî să riște și se apropie mai mult. Căsuța i se păru pustie.

„Te pomenești că nu-s aici !" îi fulgeră prin minte.

Se uită în jur. Țipenie de om. Se strecură atunci pînă la peretele subțire al căsuței și-și lipi urechea. Înăuntru — liniște deplină.

„E clar ! constată el dezolat. Nu-s aici !"

Le pierduse urma. Înciudat, se retrase înapoi, la boschet. De departe auzi niște glasuri mînioase. Ajuns la fața locului, se amestecă printre turiști. Un bărbat înalt, spătos, de vreo patruzeci de ani, înjura și blestema de mama focului.

— Ce-a pățit ? întrebă căpitanul pe cineva de lîngă el.

— I-au furat barca pneumatică.

— Cînd ?

— Acum a observat.

Căpitanul se strecură printre curioși. Păgubașul răcnea :

— Unde naiba e miliția ? Cînd ai nevoie de ea, atunci nu vine.

Ion D. Ioan nu putu suporta afrontul adus confraților săi din celălalt departament. Hotărî să se arate la față.

— Sînt căpitan ! rosti el autoritar. Ce doriți ?

Păgubașul îl asaltă :

— Îi lăsați de capul lor pe toți tîlharii ? Mi-au furat barca !

— Am aflat, îi răspunse calm Ion D. Ioan. Unde-o țineați ?

Păgubașul, un inginer sibian, burlac, însoțit de-o tînără funcționară, își petrecea concediul în mașină și cort. La

Snagov se afla de două zile. Iar în seara aceea făcuse o plimbare pe lac, alături de prietena sa, sub clar de lună, în barca pneumatică. Adusese după aceea barca la cort, unde o și lăsase. Peste noapte o încuia de obicei în mașină. Așa avea de gînd să facă și-n seara aceea. Dar prietena sa îl tot bătuse la cap că „moare de foame". Încît vîrîse barca în cort, pentru a putea pleca mai repede la restaurant. Și cînd s-au înapoiat, ia barca de unde nu-i.

Ion D. Ioan făcu o scurtă cercetare a locului. Cortul inginerului se afla izolat, în întuneric, lîngă niște tufari. Hoții putuseră să se strecoare neobservați și să dispară cu barca. Ceea ce se și întîmplase. Căpitanul îi învălui pe păgubași cu o privire compătimitoare :

— Înțeleg dorința dumneavoastră de-a fi cît mai izolați de lume...

Inginerul îl întrerupse furios :

— Doar nu sîntem în codru !

— Ba sînteți ! încercă Ion D. Ioan să mai destindă atmosfera cu o glumă. Vă aflați în ceea ce-a mai rămas din Codrii Vlăsiei.

— Și totuși...

— Dacă aveți un pic de noroc, îi tăie vorba căpitanul, mîine dimineață s-ar putea să vă plimbați din nou cu barca dumneavoastră pneumatică.

— Tovarășe...

Ion D. Ioan luă brusc un ton autoritar :

— Așteptați, vă rog, aici. Am să trimit pe cineva să întocmească procesul verbal.

— Vă mulțumesc, tovarășe...

Căpitanul nu-l mai asculta. Făcu stînga-mprejur și porni în pas întins spre poarta campingului.

•

Renghiul jucat urmăritorilor lor îi amuza pe Viola și Nani. Așa cum bănuise Ion D. Ioan, ei erau hoții bărcii pneumatice. Inițial, nu se gîndiseră la acest lucru. Își propuseseră doar să vină la camping, să închirieze de formă o căsuță și-apoi să se strecoare liniștiți prin pădure. Dar cînd dădură cu ochii de barca pneumatică a inginerului sibian, Viola îi șopti lui Nani :

— Ce zici ? O luăm ?

— De ce nu ?

— Eu stau de pază și tu...

Nani nu mai așteptă alt îndemn. Înhăță barca, pompa, și vîslele scurte, după care se strecură la adăpostul unui boschet. În urma lui, Viola venea agale de parcă se ducea la o întîlnire nocturnă.

— Nu ne-a văzut nimeni, chicotea ea în șoaptă.

Pășeau totuși cu fereală și priveau mereu înapoi. Dar precauția era de prisos. Nu striga nimeni în urma lor. După vreo două sute de metri, Nani întrebă într-o doară :

— Folosim barca ?

Viola îl privi cu mirare ?

— La ce bun ?

— Păi de ce am mai luat-o ?

— Pentru derutarea adversarului.

Nani fluieră admirativ :

— Bună ! Nu mi-ar fi trecut prin cap.

Viola pufni pe nări și-i aruncă o privire încărcată de *reproș :*

— Parcă era vorba să nu ne mai jucăm de-a șoarecele cu pisica ?

— Bine ! conveni Nani. Și-n timp ce schimba sarcina de pe un umăr pe altul, adăugă nemulțumit : Cît naiba am s-o mai car ?

Pe lac se auzea tot mai distinct *duduitul unui motor* de șalupă. Printre copaci începură să se strecoare și fascicole puternice de reflector. Viola chicoti din nou :

— Au început să ne caute.

Ion D. Ioan ceruse într-adevăr unei șalupe de pază să cerceteze malul sudic al lacului. Nu intenționa să-i rețină pe „hoții de bărci", ci doar să le dea de urmă. Concomitent, alertase și zona nordică a Snagovului deși era convins de zădărnicia acestei măsuri. Urmăriții erau prea șireți ca să se expună traversării unui lac atît de mare.

„Se furișează probabil cu barca prin stufăriș", presupunea căpitanul.

Dar se înșela. Pentru că „hoții de bărci", după ce se îndepărtară cam un kilometru și jumătate de camping, se opriră. Nani alese un stejar bătrîn și-i propuse Violei :

— Aici ar fi bine.

Aceasta încuviință. Nani se aburcă pe craca cea mai aplecată. De jos, Viola îi admira iscusința de cățărător. Curînd însă nu-l mai zări. Nani dispăruse, cu tot cu barca pneumatică, între crengi și frunziș. Cineasta începu să privească temătoare în jur. Întunericul de nepătruns, liniștea codrului ,o înfiorau. Doar cîte o crenguță uscată, al cărei pocnet venea de sus, din copac, îi readucea curajul.

„Mai urcă sau coboară ?" se întreba ea încercînd să străbată cu privirea frunzișul des al stejarului.

Motorul șalupei de pe lac bătea sacadat.

„Ne caută, nu glumă !“ își spuse ea.

Era mulțumită că le dăduse de lucru celor ce-o urmăreau. Dar pîrîitul brusc al unui vreasc uscat o făcu să tresară de spaimă. Inima îi bătea tot mai iute. Instinctiv, cineasta se piti după tulpina groasă a copacului. Ar fi vrut să-l strige pe Nani, dar se abținu. Nu era prudent.

„Poate mi s-a părut“, încerca ea să se amăgească.

Un nou pîrîit de vreasc o făcu să se lipsească și mai strîns de trunchiul stejarului. Coaja aspră, groasă, îi zgîria fața. Iar cînd mai auzi și o bufnitură surdă, în spatele ei, simți că i se tăie răsuflarea.

— Ce-i cu tine ? sosi în momentul acela șoapta lui Nani.

Viola răsuflă mai în voie, dar tot nu îndrăzni să se desprindă de stejar.

— E cineva prin apropiere, îngăimă ea cu glasul pierit.

Nepăsător, Nani îi replică :

— O fi vreo lighioană de pădure.

— Du-te și vezi, îl rugă ea.

Fără nici un pic de teamă, acesta făcu doi-trei pași în direcția arătată de Viola. Dintr-un tufiș zvîcni o vietate.

„O vulpe !“ bănui Nani.

Și-i făcu semn Violei să-l urmeze fără grijă.

Capitolul 14

Cu vîrful unui creion negru, bine ascuțit, Ion D. Ioan trasa pe harta zonei sudice a Snagovului cercuri subțiri. În același timp, de pe lac i se transmise prin radio :

— Nici urmă de barcă pneumatică, tovarăşe căpitan

— Bateţi mai bine stufărişurile, ceru căpitanul. Poate stau ascunşi.

Cel de pe şalupă ripostă mînios :

— Ce naiba, tovarăşe căpitan ! Doar e ditamai barcă, nu raţă... Dacă era — o vedeam... Dar nu-i... Nici urmă

— Ţineţi în continuare zona sub supraveghere, insista Ion D. Ioan.

— De ce-au furat, totuşi, barca dacă n-o folosesc ? se întreba el cu glas tare, privindu-l direct în ochi pe Damaschin.

Tînărul locotenent ridică din umeri şi întoarse privirea spre un felinar aprins, în speranţa că, în globul luminos din vîrful stîlpului de beton, ar putea găsi răspunsul dorit.

— Nu-i decît o singură explicaţie, continuă Ion D. Ioan să-şi dezvăluie gîndurile cu glas tare. Au vrut să ne deruteze şi-au izbutit. Au presupus că noi ne vom concentra atenţia asupra lacului — ceea ce am şi făcut — iar în timpul acesta ei îşi vor putea continua drumul nestingheriţi... Ceea ce şi fac !

— Dar barca ? întrebă Damaschin cu candoare.

— Mare scofală ! izbucni căpitanul. Au ascuns-o pe undeva.

— N-ar trebui s-o căutăm ?

— Ba da ! Dar nu acum. Proprietarul ei poate răbda pînă mîine dimineaţă, cînd se luminează. Cine ştie în ce tufiş sau copac au dosit-o, încheie Ion D. Ioan discuţia.

Reveni la hartă. Cerculeţele trasate cu creionul îi jucau în faţa ochilor. I se păreau prea multe şi începu să le elimine. Nu lăsă decît trei. Unul — aproape de malul sudic al

lacului. Al doilea — spre șoseaua București—Ploiești. Iar al treilea — în preajma satului Tîncăbești.

— La lac n-au să iasă, decise el. Și-au dat seama că-i ținem sub supraveghere.

Elimină primul cerc, urmînd să aleagă între zona satului Tîncăbești și cea a șoselei naționale. Mai contură o dată, apăsat, cele două cercuri. Vîrful creionului se rupse. Tînărul ofițer de miliție care îl urmărea cu un aer absent, rosti în glumă :

— Semn rău, tovarășul căpitan.

— Mușcă-ți limba ! îi ripostă Ion D. Ioan. Și, fără a mai pierde timpul, ordonă locotenentului : Dumneta te postezi aici, indică el zona satului Tîncăbești. Iar eu mă ocup de zona șoselei. Chemă apoi prin radio șalupa de patrulare : Îndreptați-vă spre sud, în perimetrul nouă și zece. Nu părăsiți zona decît la indicația mea personală. Rămîneți la intersecția dintre cele două perimetre, stingeți farurile și opriți motorul șalupei. Fiți atenți la orice clipocit de apă. Dacă observați ceva, comunicați-mi imediat.

După ce se încredință că fiecare înțelesese bine misiunea încredințată, căpitanul însoțit de un coleg, se îndreptă spre mașina care-i aștepta.

Cei doi „hoți de bărci", se opriră într-o poiană situată cam la mijlocul distanței dintre lac și șoseaua națională. Pădurea părea fără viață. Doar luna, care abia se ridicase deasupra copacilor, își strecura printre ramuri razele deosebit de luminoase.

Viola își cerceta mereu ceasul. Părea nerăbdătoare. Nani o întrebă :

— Sigur e ăsta locul ? Cineasta îi confirmă. Nani insistă : Dar dacă s-a rătăcit ?

— Tomy nu se rătăcește nici în junglă.

Era prima oară cînd Viola Robert îi pronunța numele. Profitînd de această scăpare, Nani întrebă :

— *Tomy și mai cum ?*

Răspunsul veni pe un ton rece, tăios :

— Parcă am avut o înțelegere, nu ? Era vorba să nu pomenim nici un nume.

— Tu l-ai rostit întîi, îi aminti Nani.

Poate ca să-l încerce, Viola adăugă :

— Să văd dacă-ți spune ceva : Malla... Tomy Malla.

După o clipă de reflectare, Nani recunoscu :

— Într-adevăr ! Nu-mi spune nimic... Dar Malla se scrie cu un „l" sau cu doi ?

— Începi să mă calci pe nervi... Cu doi „l", dacă ții neapărat. Și sfîrșește odată cu asemenea stupidități.

Nani își pipăi cu discreție buzunarul. Pistolul era acolo. Încărcat. Ca să-și ascundă preocuparea, continua s-o sîcîie pe Viola cu întrebările :

— El știe că vin și eu ?

— Bineînțeles.

— Și-i atît de prost, încît nu se teme că ar putea fi atras în cursă ?

— E convins că *ție* ți-am întins o cursă.

Cu un zîmbet strîmb, Nani încercă totuși o glumă :

— Deci eu voi fi „puiul jumulit ?"

— Și pus la frigare, îl completă Viola senin.

Pe drumeagul de pădure care pornea chiar din poiană auziră curînd bătăile unui motor.

— Vine ! avertiză cineasta.

Cu o mișcare neașteptat de iute, Nani scoase pistolul și-l îndreptă spre însoțitoarea lui. Aceasta își duse instinctiv mîna la poșetă.

— Nu-l mai căuta ! o sfătui Nani. E la mine.

— Cînd l-ai luat ?

— Ești prea sperioasă, fetițo, o șicană Nani. Pînă și o prăpădită de vulpe te-a făcut să-ți pierzi cumpătul... Atunci l-am luat.

O apucă pe Viola de braț și-o smuci spre marginea poienii. Aceasta se străduia să-și recapete calmul :

— Ți-am spus doar că împărțim frățește !

El chicoti ușor :

— Nu „frățește", scumpo !... Vreau totul !

— Dar e nedrept ! șoptea ea răgușit. Eu am pus mîna pe SERTIM.

— Cum ?

— Mă privește.

— Și pe mine nu mă privește ? îi strecură el în ureche. N-am fost eu „cobaiul" ? N-am riscat eu totul pentru acest ser ?

— Tocmai de aceea vreau să plecăm împreună, încerca Viola să-l înduplece. Ești argumentul cel mai convingător.

Nani pufni pe nări :

— „Cobai" mai găsiți voi...

— Ce vrei să spui ?

— Știu ce soartă mi-ai rezervat, puicuțo ! Dar te previn... Nu voi ezita nici o clipă să-ți găuresc pielicica rozalie.

Mașina ajunsese între timp la marginea poienii.

La volan — un bărbat de vreo treizeci de ani. Nani înregistră precauția cu care acționa : stinse mai întîi motorul, deschise apoi portiera fără să producă cel mai slab scîrțîit și abia după aceea începu să se furișeze pe vîrfuri către mijlocul poienii.

Viola Robert, încordată ca o strună, voi să-i atragă atenția, dar simți în coastă țeava pistolului din mîna lui Nani. Nedumerit că cei doi nu se arătau la față, Tomy Malla începu să dea tîrcoale. Dar cînd ajunse în bătaia directă a pistolului lui Nani, fu somat :

— Stai pe loc, amice !

Tomy Malla se opri și mîrîi nemulțumit. O clipă, Nani fu șocat de izbitoarea asemănare dintre el și Tomy Malla. Avea senzația că se privea în oglindă. Dar îndată ce simți un anume tremur al Violei, o împinse pe cineastă un pas mai în față. Aceasta se adresă, pe un ton rugător, noului venit :

— N-am avut încotro, Tomy ! Mi-a găsit pistolul în poșetă și mi l-a luat.

Noul venit continua să mîrîie. Nani îl somă :

— Aruncă arma, amice !

Acesta ezită. Viola izbucni :

— N-avem ce face, dragul meu ! Sîntem în mîinile lui.

Tomy Malla mîrîi mai amenințător :

— Pe tine am să te ciuruiesc întîi, spurcato !

Fără a-și pierde firea, Viola replică :

— N-ai cîștiga nimic, Tomy ! În clipa următoare ai fi și tu un om mort.

Nani o completă :

— Am fost trăgător de elită în armată, amice.

Noul venit încercă să cîștige timp :

— Și dacă arunc pistolul ?

— Poate cădem la învoială.

Tomy Malla izbucni violent :

— Scîrbelor ! M-ați pus la mezat !

Cineasta interveni autoritar :

— Nu fi idiot, Tomy ! Formula și flacoanele cu SERTIM sînt la tine. Ce mai vrei ? Ai în mînă atu-ul cel mare.

Și unul și celălalt cîntăreau spusele ei cu maximum de atenție. De partea cui era ? După socoteala lui Nani, Viola ar trebui să scape de acest Tomy Malla care i se părea a nu fi altceva decît o brută oarecare din lumea interlopă. La rîndu-i, „bruta" își zicea că „frumușica" țintea să-și ia un nou „asociat".

„Dar n-o să-i meargă ! hotărî acesta. Nu mă las tras pe sfoară !"

Nerăbdător, Nani îi ceru lui Tomy Malla :

— Gata, amice ! Aruncă pistolul !

Acesta își strecură cu fereală mîna sub haina subțire, de vară, de unde trase încet un pistol cu țeava scurtă. Adversarul său nu-l slăbea o clipă din ochi. Cu un geamăt de vită înjunghiată, „bruta" azvîrli arma la picioare.

— Așa, amice ! făcu Nani mulțumit. Și-acum, trei pași la stînga. Tomy Malla nu se mișcă. Nani începu să numere : Unu !

Cu reflexul rămas din armată, „bruta" execută comanda.

— Doi ! răsună în liniștea pădurii vocea lui Nani.

Execuție ireproșabilă. Dar, tot în clipa aceea, Viola se repezi la pistolul din iarbă pe care-l îndreptă de asemenea spre Tomy Malla.

— Îmi place cînd ești băiețel cuminte ! rosti aceasta cu vădită satisfacție.

Precaut, Nani îi ceru și ei :

— Dă-mi pistolul !

Cineasta se prefăcu mirată :

— Ce e ? N-ai încredere în mine ?

— Fără vorbă !

Supusă, cineasta lăsă țeava armei în jos și-o trecu în mîna stîngă, pentru a alunga orice bănuială. Se îndreptă apoi spre Nani și cînd ajunse lîngă el, se aplecă pentru a-i șopti :

— Fii atent ! Tomy ar putea să mai aibă un pistol.

Nani se răsuci iute spre „brută", strigîndu-i :

— Mîinile sus !

Greșeală de neiertat. Pentru că Viola îl lovi scurt, sec, în ceafă, cu patul armei. Era stîngace. Nani gemu, îngenunchie, apoi se prăbuși în iarbă, cu fața în jos. Pistolul din mînă îi scăpă.

Tomy Malla o privea pe Viola cu încîntare :

— Bine lucrat, fetițo !

— Aveai vreo îndoială ? îi replică ea triumfătoare.

— O clipă, mi-a fost teamă !

— Idiot poți să fii ! Doar n-aveam să te schimb cu un nătărău !

Cu vîrful pantofului, Tomy Malla îl întoarse pe Nani cu fața-n sus.

— Ai dat zdravăn ! Nici nu mai suflă !

Cineasta era însă grăbită.

— Lasă chestiile astea ! Microfilmul și flacoanele sînt în mașină ?

— În caseta de la bord, îi precizează Tomy Malla.

Viola continua să-l descoase :

— Te-a văzut cineva venind încoace ?

— Cine să mă vadă ? făcu acesta sigur de sine. Pe șosea trec încontinuu mașini iar pădurea e pustie la ora asta.

— Să nu pierdem vremea, îl zori din nou Viola.

Tomy Malla nu-și revenea încă din momentele de derută prin care trecuse. Arătă spre cel prăbușit în iarbă.

— Ce facem cu individul ?

— Exact ce-am hotărît.

Cu mișcări iuți, îndemînatice, Tomy Malla își schimbă îmbrăcămintea cu cea a lui Nani. Apoi se interesă :

— E departe lacul ?

— Vreo două sute de metri, îi precizâ Viola.

Dintr-o singură mișcare, Tomy Malla îl săltă pe Nani în spate și porni spre lac. Dar cînd ajunse la marginea poienii, mai aruncă, precaut, o privire în urmă și-o văzu pe Viola alergînd la mașină.

— Hei ! strigă el. Unde dracu' te duci ?

Cineasta nu-i răspunse. „Bruta" slobozi o sudalmă, azvîrli povara din spate și o zbughi, la rîndu-i, spre mașină. Viola urcase între timp la volan și pornise motorul. Tomy Malla venea în goană spre ea. Cineasta aprinse iute farurile.

— Ce dracu' faci ? îi strigă Tomy Malla orbit de lumină.

Viola însă demară, apăsă pedala de accelerație, pînă la refuz și-l izbi în plin pe cel care-i stătea în cale. Răsuci apoi volanul în loc. Mașina sălta. Era semn că trecuse și cu roțile peste cel căzut. La marginea poienii vîră din nou și stinse farurile.

Planul îi izbutise. Se putea înscrie fără teamă pe drumeagul de pădure care ducea spre șoseaua națională. Înainte însă de a se urni din loc scotoci în bordul mașinii. Caseta mică, pentru bijuterii, se afla acolo. O vîrî cu grijă

în poșetă și-abia după aceea porni încet, cu luminile stinse, pe drumul îngust, de pădure. Luna îi lumina îndeajuns calea.

Cînd ajunse cam la jumătatea distanței dintre poiană și șoseaua națională, își zise că se putea socoti mulțumită. Din urmă — nici un pericol. Tomy Malla, oricum, nu mai mișca, iar Nani, miruit zdravăn cu patul armei, nici după cele mai pesimiste presupuneri nu se putea trezi înainte de zorii zilei. Ori, la vremea aceea, ea nădăjduia să fie la cîteva mii de kilometri departe de Snagov. Își pipăi instinctiv poșeta. Micuța casetă, cu neprețuitul ei conținut, se afla alături, pe perna mașinii.

„Tomy a făcut o treabă bună", își zise Viola bucuroasă.

Va putea să se urce în avion fără nici o dificultate. Iar faptul că cel care lucrase atît de bine pentru ea zăcea în poiană strivit sub roțile mașinii nu-i provoca nici o mustrare de cuget.

„Trebuia să scap odată și odată de bruta asta", își spunea.

Mai rămînea totuși o persoană care o îngrijora : căpitanul Ion D. Ioan.

„Se ține ca rîia de mine", constată ea nemulțumită.

Dar era încredințată că va scăpa și de acest insistent urmăritor. Pentru că, de îndată ce va ieși la șoseaua națională, va părăsi mașina la cel mai apropiat parcaj, nu înainte însă de a-i provoca o serioasă pană de motor. Încît, oricine s-ar fi oprit la mașina abandonată, ar fi fost convins că cel de la volan n-avusese altă soluție decît aceea de-a pleca în căutarea unui auto-atelier.

O dată încheiată această operație, cineastei nu i-ar mai fi rămas altceva de făcut decît să iasă la drum și să facă autostopul. Nu se îndoia că, la acea oră de noapte, o fe-

mele singură, tînără, frumoasă, elegantă, cum era ea, va găsi ușor un automobilist care să-i ofere un loc în mașina sa. Aceasta era, după opinia sa, cea mai sigură posibilitate de a ajunge la aeroportul Otopeni în timp util și de a scăpa totodată de urmăritori.

Legănată de asemenea gînduri, Viola Robert continua să meargă încet, cu precauție, pe drumeagul îngust, de pădure. Dar, cînd se aștepta mai puțin, se trezi orbită de niște faruri la faza mare. Cineasta duse instinctiv mîna la ochi și apăsă pe frînă. O mașină îi bloca drumul. Ea trecu iute la marșarier, dar farurile din față continuau s-o orbească. Inima i se făcu cît un purice. Înțelese totul : căzuse într-o cursă. Din mers, deschise portiera și sări pentru a se afunda în pădure. Nu uitase, firește, poșeta. Mașina, lăsată în voia soartei, se propti într-un copac. Ca să scape de urmăritorii pe care-i bănuia pe-aproape, Viola se aruncă într-un tufiș. Dar aici nimeri în brațele vînjoase ale unui bărbat. Disperată, cineasta îl mușcă de mînă și se eliberă. Aruncă totodată poșeta în tufiș.

Urmăritorul ei, revenindu-și neașteptat de repede, făcu un salt după ea aplicîndu-i un placaj ca la rugby. Cu fața înfundată în pătura groasă, de frunze uscate, Viola Robert gemu de durere și furie. Trei lanterne o fixau. Cineasta își acoperi ochii cu brațul.

— Sculați-vă ! auzi apoi glasul unui bărbat.

Îl recunoscu pe Ion D. Ioan. Cu mișcări voit încetinite, ea se ridică, scuturîndu-se de frunze și de țărînă. Roti apoi ochii spre căpitan, cerîndu-i pe un ton aspru :

— Ați putea ordona oamenilor dumnevoastră să se poarte mai delicat. Doar sînt femeie.

Subofițerul care o prinsese își pipăia locul mușcat.

— Colțoasă muiere ! constată el.

Ion D. Ioan se mulțumi să-i arunce o privire scurtă, adresîndu-se apoi calm Violei :

— Unde vă este poșeta ?

— Care poșetă ? făcu aceasta cu un aer nevinovat.

— Ați sărit din mașină cu ea în mînă... Am văzut bine. Căpitanul ordonă însoțitorilor : Căutați-o ! A azvîrlit-o în vreun tufiș. Îi ceru apoi tinerei care-l însoțea : Percheziționeaz-o !

— Cu ce drept ? ripostă pe loc, plină de revoltă, cineasta.

Ion D. Ioan surîse :

— Vă spun mai tîrziu.

Viola continuă să se opună :

— Comiteți un abuz !... Vă rog să-mi arătați mandatul de arestare.

Pe un ton șăgalnic, căpitanul îi replică :

— Dacă țineți neapărat... am să vi-l arăt.

Arțăgoasă, cineasta insistă :

— Sînteți obligat !

— Am priceput... Dar nu vă faceți griji... Îmi cunosc îndatoririle.

Percheziționarea Violei nu dădu nici un rezultat. Cu un aer de triumf, aceasta îi replică lui Ion D. Ioan :

— Ați văzut ?

Dar în clipa următoare, se auzi, dinspre tufișul în care fusese aruncată poșeta, un glas bucuros :

— Am găsit-o, tovarășe căpitan.

Ion D. Ioan înregistră comunicarea fără a-și dezlipi ochii de la arestată. Pe chipul acesteia însă nu se putea citi nimic.

— Vezi ce are înăuntru, îi ceru el atunci lui Reli, tînăra care-l însoțea.

Reli începu inventarierea cu glas tare :

— Pașaportul, biletul de avion, o casetă în care se află o pudrieră ce pare să fie de aur, împreună cu un ruj, o batistă, un creion dermatograf...

Nici urmă de formulă sau de flacoane cu SERTIM. Dezamăgit, căpitanul ardonă ajutoarelor sale :

— Căutați în mașină !

Aruncîndu-i o privire peste umăr, Viola îl preveni :

— Vă pierdeți vremea de pomană ! N-o să găsiți nimic pentru că nu am nimic de ascuns.

Ion D. Ioan își ridică șuvița de păr care-i gîdila fruntea și surîse strîmb :

— Nu, zău ! Pură, neîntinată, precum Fecioara Maria !

Lezată, cineasta ripostă :

— Ce vreți să insinuați ?

— Îmi puteți spune de ce-ați aruncat poșeta în tufiș ?

— M-am temut că sînteți niște răufăcători.

— E o explicație !

— Singura, rosti Viola apăsat, uitîndu-se la căpitan direct, fără cea mai mică șovăire.

„E prea sigură de sine, își zise acesta. Înseamnă că n-are, într-adevăr, nimic ascuns în mașină."

Mai cîntări o dată din ochi poșeta Violei, apoi o înmînă însoțitoarei sale :

— Păstreaz-o cu grijă !

— Nu permit ! sări cineasta ca arsă. E poșeta mea ! N-ați găsit nimic compromițător în ea.

— Asta rămîne să vedem, se menținu Ion D. Ioan pe poziție. Deocamdată rămîne la noi.

— Comiteți un abuz ! îi aminti din nou Viola.

Căpitanul o privi mirat :

— Tot noi ? Și decise pe loc : Hai să vedem ce ispravă ați făcut în pădure.

Cineasta avu o ușoară tresărire :

— La ce vă referiți ?

— Ați șters-o cu Nani de la camping, furînd și-o barcă pneumatică.

— „Tot noi" ? îl ironiză ea.

Ion D. Ioan n-o luă în seamă. Continuă ca pentru sine :

— Ați izbutit să ne păcăliți pe moment. Noi vă căutam pe lac iar dumneavoastră ascundeați barca în pădure.

— Ați și găsit-o ? întrebă Viola pe un ton de zeflemea.

— Deocamdată, nu asta ne interesează, îi preciză el.

— Dar ce vă „interesează", mă rog frumos ?

— De pildă, a cui e mașina asta, în care v-am prins, rosti Ion D. Ioan. Cine a venit cu ea pînă aici și ce s-a întîmplat cu el ?

— De ce neapărat un „el" și nu o „ea" ?

— Pentru simplul motiv că la volanul acestei mașini se afla, la intrarea în pădure, un bărbat.

— Sînteți sigur ?

— Vă dați seama că n-am venit aici să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Viola, cu un aer senin, îi comunică :

— Mașina asta, care vă preocupă într-atît, a fost închiriată de mine. Dacă v-ați da un pic de osteneală, ați găsi la bordul ei confirmarea celor spuse.

— Vă repet, rosti rar Ion D. Ioan, că am înregistrat bine tipul și culoarea mașinii care a cotit-o acu' vreo trei sferturi de oră din șoseaua națională pe drumul acesta...

Iar la volan se afla un bărbat de vîrsta și asemănarea lui Nani.

Viola îi rîse în nas :

— N-o fi fost cumva chiar Nani ?

— „N-o fi fost" ! o îngînă Ion D. Ioan. Dar, oricum, ne vom convinge.

O apucă imediat pe cineastă de braț și-o invită să intre în prima mașină, încadrată de doi paznici. Căpitanul se așează la volan cu Reli alături. Celălalt echipaj îi urma.

•

Primul lucru înregistrat de ei era o mogîldeață care zăcea chiar în mijlocul poienii. Ion D. Ioan o lăsă pe Viola Robert sub supravegherea celor doi paznici și sări din mașină. Reli îl urmă. La fel și celălalt echipaj. Farurile mașinilor luminau locul ca ziua. Cînd ajunse lîngă mogîldeață, căpitanul se înfioră. La picioarele lui se afla o masă informă. Reli, însoțitoarea lui, făcu prima remarcă :

— E făcut zob !

Se aplecară amîndoi asupra mogîldeței. Nu i se vedea chipul. Ion D. Ioan presupunea că victima își acoperise instinctiv fața, cu brațul, în clipa cînd fusese izbit de mașină. Apucă cu vîrful degetelor mîneca celui ucis și ridică brațul inert. Se înfioră din nou.

— E Nani ! exclamă el.

Reli îl susținu :

— Aveți dreptate ! Sînt hainele lui...

— Dar unde-i celălalt ? se întrebă Ion D. Ioan. Ordonă celorlalți : Căutați în jur... Trebuie să fie pe aproape.

„Storno"-ul care-i atîrna de gît păcăni ușor. Căpitanul făcu legătura.

— Aici „Mura", auzi el în aparat.

— Ai apărut la timp, Damaschin, îi răspunse Ion D. Ioan. Anunță urgent o „Salvare", procurorul și medicul legist.

— Unde sînteți ?

— În careul paisprezece.

— Am înțeles ! Careul paisprezece.

— Vezi că-i o poiană.

— Am înțeles ! În poiană !... Dar ce-i acolo ? Omor ?

— Crimă cu premeditare.

— Am înțeles !

Ion D. Ioan nu sfîrșise bine convorbirea cu locotenentul Damaschin cînd se auzi chemat la marginea poienii :

— Tovarășe căpitan ! L-am găsit !

Ion D. Ioan se interesă :

— E viu ?

— Nițel... ațipit.

Din cîteva salturi căpitanul ajunse la locul cu pricina.

— La dracu' ! exclamă el surprins. Care dintre ei e Nani ?

Se apucă meticulos să-l scotocească pe „ațipit". Și-n punga pregătită de unul din însoțitorii săi începu să adune tot ce găsea prin buzunare. Îi reținură atenția pașaportul pe numele Tomy Malla, microfilmul cu formula SERTIM-ului și flacoanele furate din seiful doctorului Timaru, amîndouă sparte.

— Interesant ! constată ca pentru sine.

Chipul din fotografia de pe pașaport era aidoma cu al lui Nani.

„Să fie oare Mike Buonavista ?" se întrebă Ion D. Ioan.

Nu-și mai bătu însă capul. Era încredințat că Viola Robert îi va dezlega pînă la urmă întregul mister.

— Să-l aducem în simțiri, hotărî căpitanul.

Cu chiu cu vai izbutiră să-l trezească. Iar cînd „aţipitul" deschise bine ochii, Ion D. Ioan îl întrebă :

— Cum vă simţiţi ?

— Strașnic ! răspunse acesta pipăindu-şi ceafa.

Fu ajutat să se ridice.

— Cine sînteţi ? îl întrebă din nou căpitanul.

„Aţipitul" îl privi mirat :

— Chiar nu mă recunoaşteţi ? Îşi cercetă apoi îmbrăcămintea şi constată : A, da ! M-au schimbat !

Ion D. Ioan continuă să-l suspecteze :

— Cu cine ?

— M-au îmbrăcat în hainele unui individ care-mi seamănă leit.

— Îl cunoaşteţi ?

— Nu l-am văzut pînă în seara asta.

Căpitanul îi arătă paşaportul :

— E al dumneavoastră.

„Aţipitul" trecu o privire nepăsătoare peste document şi-şi pipăi din nou ceafa :

— M-a miruit al naibii, spurcata aia !... Ştie să dea ! Aţi pus mîna pe ea ?

— Pe cine ?

— Lăsaţi astea, tovarăşe căpitan !... Doar ne-aţi urmărit tot timpul.

Ion D. Ioan îi arătă microfilmul şi cele două flacoane sparte :

— Au fost găsite asupra dumneavoastră.

„Aţipitul" răspunse cu aceeaşi nepăsare :

— Posibil.

Ion D. Ioan îi comunică laconic :

— Sînteţi arestat.

— La dispoziția dumneavoastră.

Căpitanul era derutat. Atît chipul cît și glasul erau, fără doar și poate, ale lui Nani. Și atunci ? Peste cine trecuse Viola Robert cu roțile mașinii ?

— *Duceți-l ! ordonă.*

Însoțit, „ațipitul" porni spre mașini. Ion D. Ioan constată că arestatul șchioapătă de același picior ca și Nani.

— Stați ! strigă el.

Arestatul se întoarse.

— Nani ! îl chemă căpitanul.

Arestatul îl privi iarăși mirat :

— Ce-i cu numele ăsta caraghios ?

— Nu sînteți Nani, pacientul doctorului Timaru ?

Arestatul rosti la fel de nepăsător :

— Nu vă contrazic.

Ion D. Ioan se însufleți :

— Care-i adevăratul dumneavoastră nume ?

— Cornel Dragoș. Inginer electronist

— V-ați amintit, deci ?

— Nu vă contrazic.

Expresia, repetată pe același ton, începu să-i calce pe nervi lui Ion D. Ioan. Dar căpitanul se abținu și-l conduse pe arestat spre masa informă din mijlocul poienii.

— Știți cine e ?

Inginerul avu o ușoară tresărire :

— Cred că... Tomy Malla. Se aplecă asupra celui ucis și adăugă : A scăpat prin urmare și de el... A lucrat bine, năpîrca !

Ion D. Ioan strigă spre mașină :

— Aduceți arestata !

Viola Robert călcă legănat, cu un zîmbet impertinent. Cînd dădu cu ochii de ea, Nani exclamă bucuros :

— Te-au înhățat, totuși !

Pe chipul cineastei apăru o expresie de ură :

— N-ai crăpat ?

Nani îi replică sarcastic :

— Soiul rău, scumpo. Se adresă apoi lui Ion D. Ioan : Dacă am scăpat și de data asta înseamnă că apuc suta de ani !

Își duse din nou mîna la ceafă.

•

În casa de pe Aleea Castanilor domnea aceeași atmosferă încordată. Doctorul Timaru renunțase la încercările sale de a-și consola fiica. Se mulțumea să stea în fotoliu, să aprindă țigară după țigară și să arunce cînd și cînd o privire absentă spre celălalt fotoliu din fața sa, unde Tina Dornescu moțăia. Alături, pe-o măsuță, micul tranzistor al asistentei medicale difuza, în surdină, un program muzical de noapte. În pauzele dintre melodii, Sergiu Timaru înregistra suspinele fiicei sale care zăcea în camera alăturată.

„Cu ce-aș putea s-o ajut ? se întreba tatăl neputincios.

Singura nădejde era aparatul de telefon. Nu se putea ca Ion D. Ioan să nu le dea pînă la urmă vreun semn de viață.

Programul muzical se întrerupse brusc. În difuzor se auziră apoi șase semnale scurte. Crainicul de la radio anunța ascultătorii că era miezul nopții. Și-n timp ce urmărea absent ultimele știri ale zilei ce se încheiase, Sergiu Timaru simți pe cineva bîjbîind în dormitorul soției sale. Curios, răsuci capul spre ușă. Cu ochii cîrpiți de somn, Maia Timaru apăru în prag :

— Hei ! Ce faceți la ora asta aici ? întrebă ca, mirată.

Doctorul sări bucuros în picioare :

— Ai înviat ?

Aceasta însă nu-i răspundea. O fixa cu severitate pe Tina Dornescu.

— Și dumneaei ?

Trezită brusc din ațipeală, asistenta medicală sări din fotoliu. Zîmbi și salută bucuroasă :

— Bună seara !

Din camera alăturată, prin ușa întredeschisă, răzbătu în clipa aceea chemarea lui Lili :

— Mamă !

Tina Dornescu rosti în continuare cu sfială :

— Mă bucură...

Dar Lili o izbi, fără voie, din mers se aruncă în brațele mamei sale :

— Ce bine-mi pare ! Mamă !

Maia o mîngîie cu gesturi materne.

— Ți-a fost teamă ?

— Oh, mamă, ! izbucni fata în plîns.

Maia îi luă capul în mîini și-o cercetă cu atenție :

— Ce-i cu tine, fetița mamei ?

— Nimic !... Sînt fericită că te-ai trezit.

Tina Dornescu interveni din nou :

— Vă pregătesc ceva de mîncare ? Un ceai ?

După o clipă de ezitare, Maia acceptă :

— N-ar fi rău !... Sînt lihnită de foame... Parcă n-aș fi mîncat de-o lună.

Doctorul remarcă bucuros :

— Semn bun, dragă !

Maia aşteptă pînă o văzu pe Tina Dornescu dispărînd pe culoarul de la bucătărie după care îşi exprimă nedumerirea :

— De ce nu v-aţi culcat ? E trecut de douăsprezece.

Sergiu Timaru o cuprinse tandru de umeri :

— Te aşteptam !

Maia îl privi cu suspiciune :

— Numai pe mine ?

Soţul îi mărturisi :

— Căpitanul îl caută pe Nani.

— Ei, şi ?

Fata izbucni iar în plîns :

— A fugit cu Viola, mamă !

Maia înregistră vestea cu acelaşi calm :

— Cu Viola ? repetă ea. Mă rog !... Gusturi ! Şi adăugă : Face şi el, în sfîrşit, un lucru bun pentru noi.

Lili îi reproşă printre sughiţuri :

— De ce vorbeşti aşa, mamă ?

Înduioşată de suferinţa fiicei sale, Maia o mîngîie din nou :

— Trece, fetiţa mamei ! Toate trec ! Se adresă apoi soţului ei : Straşnic am mai dormit.

— Aveai mare nevoie, observă acesta.

Soţia îi căută privirea :

— Nu prea ştiu ce s-a întîmplat cu mine.

— Bine că s-a sfîrşit ! Acum nu mai are importanţă.

Maia adăugă :

— Numai de n-ar lăsa urme.

— Her Doktor Zeit vindecă totul, draga mea.

Din stradă răzbătu, prin fereastra larg deschisă, zbîrnîitul unui motor de automobil. Ascultară tustrei în tăcere. Mașina trecu prin fața casei și se pierdu după aceea în noapte. În clipa următoare, zbîrnii și telefonul. Sergiu Timaru se repezi la aparat :

— Alo !

— Căpitanul Ioan vă salută, se auzi clar în receptor.

— Și eu ! făcu doctorul cu sufletul la gură.

— Totul e în regulă, comunică Ion D. Ioan mai departe.

Sergiu Timaru insistă :

— În ce sens ?

— Am pus mîna pe cei doi.

— Și formula ?

— E la loc sigur.

— Îți mulțumesc din suflet, căpitane !

— O rugăminte, adăugă celălalt.

— Spune !

— Voi avea nevoie de toți membrii familiei dumneavoastră, pentru unele confruntări.

— Îți stăm la dispoziție.

— Vă mulțumesc.

La rîndu-i, Sergiu Timaru ținu să-l informeze :

— E și Tina aici.

— Transmiteți-i complimentele mele.

Cu inima cît un purice, Lili își întrebă tatăl :

— L-a găsit pe Nani ?

— Teafăr și nevătămat, îi comunică acesta.

În prag se ivi și Tina :

— V-am pregătit cina.

Maia zîmbi cu bunăvoință :

— Voi nu mîncați ?

— Ar fi o idee, încuviință doctorul cu un oftat de ușurare.

Atmosfera din casă se destinse brusc.

•

Cu îndrăzneala celui ce nu mai are nimic de pierdut, Viola Robert cerceta încăperea în care Ion D. Ioan îi lua interogatoriul.

— Ei ? o îndemnă căpitanul la vorbă.

Cineasta îl privea în față, fără sfială.

— Trebuia să-mi închipui, constată ea.

— Ce anume ?

— Că nu sînteți un simplu sectorist.

— Într-adevăr. Nu sînt.

— Pot să știu unde mă aflu ?

— La securitate.

— Oho !

— Ce vă miră ?

— Nu mi se face o onoare prea mare ?

— Poate.

— Și de ce m-ați adus aici ?

— Ca să stăm nițel de vorbă.

— „Nițel", repetă ea în zeflemea. E o formulă...

— Dar nu a SERTIM-ului.

Viola zîmbi în silă :

— Vă obsedează !

Ion D. Ioan întrebă fără înconjur :

— Unde sînt ?

— Ce anume ?

— Microfilmul și conținutul celor două flacoane.

Cineasta se arătă dezolată :

— Insistați mereu... dar nu înțeleg despre ce-i vorba.

— Vă previn că asupra lui Nani am găsit doar dublura microfilmului și cele două flacoane sparte.

— Nani ! ? se prefăcu Viola mirată.

— Sau Cornel Dragoș... Cum vreți să-i spuneți.

— Și mortul ?

— E Tomy Malla.

— Așa-l cheamă ?

— Lăsați gluma !

Arestata suspină agasată :

— Nu înțeleg, ce vreți de la mine ?... De ce mă acuzați ?

— De crimă cu premeditare.... Victima a fost lovită în plin, fără milă, apoi strivită sub roțile mașinii la volanul căreia vă aflați... E un fapt pe care nu-l puteți contesta.

— Ba da.

— Nu zău ?

— Sînteți doar un om cu experiență, căpitane, îl flată Viola Robert. Cum puteți lansa o acuzație atît de gravă ?

Ion D. Ioan îi zîmbi îmbietor :

— Aștept explicația dumneavoastră.

— E simplă ! exclamă cineasta. M-am lăsat antrenată într-o idilă nevinovată în pădurea Snagov.

— Cu Nani, o completă căpitanul în zeflemea.

— Evident ! Cu Nani ! susținu Viola cu inocență. Doar ați fost martor... Nu ne-ați slăbit o clipă din ochi.

— Așa !

— Iar cînd am ajuns în poiana aceea, m-am pomenit cu alt individ.

— Cel cu mașina.

— Bineînțeles.

— Pe care nu-l cunoșteați !

— Nici pomeneală.

— Care era însă „asociatul" lui Nani.

— Presupun.

— Și ce voiau de la dumneavoastră ?

— Exact ce bănuiți.

— Să vă violeze ?

— Alt motiv ce-ar fi putut avea ?

— Pentru ca doi bărbați să poată silui o femeie, aveau neapărat nevoie de pistoale ?

— Sub amenințarea armei e mai sigur. Nu credeți ?

— Nu-mi dau seama... Dar povestiți mai departe. E din ce în ce mai palpitant...

— Vreți să știți cum am scăpat ?

— Firește.

— Mai întîi i-am făcut să se încaiere între ei.

— Excelent ! exclamă Ion D. Ioan fără să-și ascundă ironia.

Dar Viola continuă netulburată :

— Și-n timp ce ei s-au luat la bătaie, eu m-am repezit la mașină.

— Cheile erau la bord.

— Întîmplător.

— Și-ați încercat să fugiți cu mașina.

— Nu era normal ?

— Ba daaa !

— Asta a fost tot, încheie cineasta cu un zîmbet plin de candoare.

— O clipă ! Să ne lămurim ! reluă căpitanul întrebările. Dacă am înţeles bine, Nani l-a doborît pe celălalt individ şi s-a aruncat apoi în faţa maşinii ?

— Îmi pare rău, dar n-am putut evita accidentul, făcu Viola dezolată.

— După ce l-aţi lovit pe Nani în plin, cu maşina, de ce aţi mai trecut şi cu roţile peste el ?

— N-am vrut ! îşi manifestă ea întreaga-i compasiune. Vă rog să mă credeţi !... Eram îngrozită de toată povestea aceea sinistră şi neaşteptată pentru mine. Gîndiţi-vă că era noapte... Că eram singură şi neajutorată... Îmi aduc doar aminte că am frînat brusc, pentru a nu mă lovi de un copac... Am dat înapoi şi... probabil, atunci l-am călcat... Presupun !... Deoarece eu am virat în loc şi am pornit îngrozită spre şosea.

— Plauzibil ! constată Ion D. Ioan.

— Nu-i aşa ?

— Un amănunt însă...

— Vă rog ! se arătă cineasta îndatoritoare.

— De ce-aţi sărit din maşină şi aţi încercat să fugiţi cînd v-am somat ?

— V-am mai spus ! Mi-era teamă că faceţi parte din aceeaşi bandă...

— Care intenţiona să vă jefuiască şi să vă violeze, o completă căpitanul.

— Întocmai.

Ion D. Ioan îşi cercetă mîinile. Părea nemulţumit de starea acestora.. Îşi ridică uşor privirea şi rosti cu glasul scăzut :

— Trebuie să vă mărturisesc...

— Că n-aveți alte dovezi, îl ajută cineasta. Și, ca urmare, sînteți obligat să mă eliberați pe cauțiune.

— Asta cam așa-i, recunoscu el.

Viola mai preciză :

— Omor prin imprudență, în legitimă apărare.

— Cunoașteți bine legile.

— Îmi pot chema avocatul ? se arătă cineasta grăbită.

Dar răspunsul căpitanului sună sec :

— Încă nu.

— De ce ?

— Nu e ora potrivită pentru a deranja un om al legii.

— Avocatul meu poate fi deranjat la orice oră.

— Cum doriți.

Viola arătă spre telefonul de pe birou :

— Pot să folosesc acest aparat ?

— Nu, respinse căpitanul cererea. E interzis. Vom găsi altă modalitate de-a intra în legătură cu avocatul dumneavoastră.

— Nădăjduiesc, îl preveni ea.

— Pînă atunci, însă... ajutați-mă... să duc la capăt această anchetă.

— Cu multă plăcere !... Dar am și eu o rugăminte.

— Spuneți !

— Aș avea nevoie de poșeta mea... Am acolo o pudrieră, un creion dermatograf și un ruj... Chiar și sub stare de arest țin să fiu o femeie îngrijită.

Ion D. Ioan duse spontan mîna spre telefon, dar se răzgîndi.

— Regret, făcu el dezolat. E împotriva uzanțelor noastre... Pînă la încheierea întregii afaceri, lucrurile dumneavoastră rămîn „piese de dosar"... Mîine dimi-

neață, însă, putem aduce o cosmeticiană care „să vă facă frumoasă".

Ţuguindu-şi buzele, cineasta rosti nemulţumită :

— Nu ştiu în ce măsură cosmeticiana dumneavoastră va corespunde pretenţiilor mele. Dar vă propun altceva : colaboratoarea dumneavoastră, cea care m-a percheziţionat în pădure, ar putea să mă asiste cît timp mă „fac frumoasă", cum bine spuneaţi, şi să ia după aceea totul înapoi.

Insistenţa ei îl bucură pe Ion D. Ioan. Dar nu trădă nimic. Se mulţumi doar să răspundă :

— Am să mai reflectez deşi nu cred să existe vreun impediment.

— V-aş fi îndatorată, stărui Viola.

Căpitanul apăsă pe butonul telkafonului :

— Reli să-mi aducă poşeta !

În difuzor se auzi obişnuitul răspuns :

— Am înţeles !... Poşeta !

Viola aruncă spre anchetatorul ei o privire recunoscătoare :

— Sînteţi operativ.

— Meseria, îi replică acesta.

Cineasta căută în jur :

— Unde aveţi un lavabou ?

— A, nu ! se împotrivi căpitanul Vă veţi reface machiajul aici.

— E împotriva regulamentului ?

— Din păcate.

— Va trebui să asistaţi şi dumneavoastră ?

— Îmi face chiar plăcere, să văd cum se machiază o femeie.

Strecurînd pe sub sprîncene o privire insinuantă, Viola remarcă :

— Într-un budoar e cu totul altceva...

— N-avem ce face, rosti căpitanul sec. Astea sînt condiţiile.

Cineasta oftă resemnată :

— Am înţeles. Rămîn deci sub stare de „arest sever" ?

— Deocamdată.

— Prin urmare, nu v-au convins explicaţiile mele cu privire la accidentul acesta nenorocit din poiană ?

— Deloc.

— Ce dubii mai aveţi ?

— Multe.

— Mai concret ?

— Sînt nişte nepotriviri în afirmaţiile dumneavoastră.

— Da ? Nu mi-am dat seama... De pildă ?

— Susţineţi că cel pe care l-aţi strivit cu maşina e Nani.

Arestata manifestă un început de iritare :

— Mai întîi — o precizare. Nu l-am „strivit" ci l-am lovit din imprudenţă. Apoi, nu „susţin", ci e sigur Nani ! Ce Dumnezeu ! Nu ştiu eu cu cine m-am plimbat prin pădure ?

— Ba ştiţi foarte bine... Cu Nani !

— Şi atunci ?

— La autopsie s-a constatat că cel pe care l-aţi omorît... „din imprudenţă"...

— E Nani ! susţinu Viola Robert.

— Tocmai ăsta-i baiul : Nu-i Nani.

— Cine a făcut această constatare ?

— Doctorul Timaru. Vă dați seama că-i singurul în măsură să ne spună dacă e sau nu fostul său pacient.

— În acest caz pe cine am călcat cu mașina ?

— Pe Tomy Maila.

— N-am auzit de acest individ.

— Nu *vreți* să „auziți", o acuză Ion D. Ioan. Pentru că nu-i altcineva decît „asociatul" dumneavoastră în afacerea SERTIM-ului.

Cineasta se revoltă :

— Iar începeți ?

O bătaie puternică în ușă întrerupse dialogul tot mai aprins dintre cei doi. Ion D. Ioan strigă, enervat :

— Intră, odată !

În prag se ivi Reli. În mînă ținea o poșetă. Viola o recunoscu. Era poșeta ei. Întinse spontan mîna. Căpitanul, însă, interveni autoritar :

— Ia, te rog, din poșeta doamnei pudriera, creionul dermatograf și rujul.

Reli se conformă. Deschise poșeta și scoase, pe rînd, cu mișcări sigure, obiectele cerute. Le rîndu-i după aceea pe birou, în fața superiorului ei. Arestata nu se putu abține să strecoare pe un ton răutăcios...

— Nu-i elegant ce faceți !... E totuși poșeta unei femei !

Încerca să-și ascundă o anume încordare care nu-i scăpă lui Ion D. Ioan.

— Ne cerem scuze, rosti acesta grav, dar astea sînt uzanțele.

Abia stăpînindu-și impulsul care o împingea să se repeadă asupra obiectelor sale înșirate pe birou, Viola întrebă :

— Pot să le iau ?

Spre dezamăgirea ei, însă, căpitanul le trase spre sine :

— O clipă ! Și adăugă cu un aer plictisit : Mai avem de îndeplinit o formalitate.

— Încă una ? țipă aproape cineasta. Doamne-Dumnezeule ! Aveți un sistem diabolic.

— Îmi pare rău, o consolă căpitanul. N-am nici o vină !... Sînt ofițer de securitate și nu-mi pot îngădui nici o abatere de la regulament.

Viola oftă prelung, a resemnare :

— Mă rog ! Făceți-vă datoria !

— Poșeta e a dumneavoastră ?

— Este.

— Are, dealtfel, amprentele dumneavoastră digitale... La fel și aceste trei obiecte... Repet... O formalitate obișnuită ! Vă aparțin sau nu ?

Cineasta avu o nouă ezitare :

— Și dacă aș nega ?

— Ar fi de prisos... Dovezile și mărturiile sînt concludente... Deci, sînt sau nu ale dumneavoastră ?

— Vreau să le văd, totuși.

Ion D. Ioan îi întinse pudriera de aur. Cineasta o palpă cu mîna ușor tremurîndă. Reacția ei nu scăpă anchetatorului care repetă întrebarea :

— E a dumneavoastră sau nu ?

— Este, se grăbi arestata să confirme. Mă pot folosi de ea ?

— Încă nu.

Arestata își pierdu răbdarea :

— Ce rost are să mă fierbeți atîta ?

— Nu-i vina mea, se scuză din nou căpitanul. Sînt rigori impuse de orice anchetă... Încît, vă rog să vă calmaţi şi să-mi mai faceţi o precizare : Pudriera se află în bună stare ?

Cineasta o cercetă şi rosti cu nepăsare :

— Aşa se pare.

— Înapoiaţi-mi-o şi verificaţi la fel celelalte două obiecte.

— Are vreun rost ?

— Nu vreau să mi se reproşeze nimic, îi explică Jon D. Ioan.

— Sînteţi un achetator meticulos.

— Îmi fac datoria.

Arestata se lăsă convinsă :

— Bine.

Preluă pe rînd creionul dermatograf şi rujul, recunoscînd că-i aparţineau şi că se aflau în bună stare. Apoi întrebă cu un aer candid :

— Pot, în sfîrşit, să mă folosesc de ele ?

Răspunsul căpitanului sosi prompt :

— După ce aflăm ce conţin.

Cineasta surîse strîmb :

— Ce să conţină ? se arătă ea mirată. Pudră... ruj...

Căpitanul răsucea pudriera de aur în mînă :

— Are nişte capace zdravene.

— E un obiect deosebit de preţios... Capacele sînt din aur masiv.

— Observ ! constată Ion D. Ioan.

— Dacă mi le deterioraţi voi pretinde daune foarte mari.

— Ne asumăm întregul risc, sună sec răspunsul anchetatorului.

Fără voia ei, Viola Robert își mușcă buzele, în timp ce urmărea cu încordare fiecare gest al lui Ion D. Ioan. Încet, cu grijă, acesta reintroduse în poșetă fiecare obiect de toaletă. Se răsuci apoi spre seiful din spatele său și încuie poșeta acolo. Socotindu-și misiunea încheiată, Reli întrebă :

— Mai aveți nevoie de mine ?

— Nu ! Mulțumesc !

Aceasta aruncă o privire scurtă, iscoditoare spre arestată și ieși. Stînd ca pe ace, fără a-l slăbi o clipă din ochi, Viola îl întrebă pe Ion D. Ioan :

— Ce sperați să găsiți în poșeta mea ?

Căpitanul înconjură biroul și veni lîngă ea, așezîndu-se pe un scaun. O acuză direct :

— În capacul pudrierei se află microfilmul cu formula SERTIM-ului. Iar în creionul dermatograf și în ruj — conținutul celor două flacoane sustrase din seiful doctorului Timaru.

— Și dacă nu găsiți nimic ?

— Mă las de meserie...

Siguranța din glasul lui Ion D. Ioan nu-i mai lăsa cineastei nici o portiță de scăpare.

„Acum e momentul !" își zicea căpitanul.

Aștepta căderea psihică a arestatei. Și nu se înșela. În ochii Violei Robert se ivi o sclipire nouă. Erau, poate, lacrimile gata să rupă zăgazul. Dar cineasta își reveni uimitor de repede. Mai mult, se interesă pe un ton stăpînit :

— Cum ați ajuns la mine ?

— Din aproape în aproape.

— De cînd mă urmăriți ?

— Din ziua în care ați apărut în clinica doctorului Timaru.

— Ce v-a dat de bănuit ?

— Preferința dumneavoastră pentru această clinică și mai ales operația estetică pe care ați făcut-o aici... De-o asemenea intervenție puteați beneficia oriunde, în occident, cu aceleași rezultate.

— Dar nu la același preț, îi precizează ea. Acolo, asemenea operații costă o avere.

— Nu neg... Dar nu era o problemă pentru dumneavoastră.

— Și altceva ?

— Interesul stăruitor față de soarta lui Nani, prietenia insistentă arătată familiei Timaru... Și așa mai departe...

Viola surîse îngăduitoare :

— Nu v-ați gîndit că un subiect ca acesta, oferit de clinica doctorului Timaru, ar fi tentat oricare alt cineast ?

— Dar nu și sustragerea prin furt a SERTIM-ului, îi aminti Ion D. Ioan.

Adunîndu-și forțele, Viola Robert reîncepu atacul :

— Țin să vă previn că, și-n ipoteza găsirii microfilmului, împreună cu serul, în poșeta mea, tot nu mă puteți acuza de „sustragerea prin furt" a acestora, cum elegant v-ați exprimat.

— Știm și asta, îi precizează iarăși Ion D. Ioan. Însă dumneavoastră ați fost „creierul" și cît pe ce unica beneficiară.

— Dovezi ! îi ceru ea.

— Avem, sună sec răspunsul căpitanului.

Se măsurară îndelung din priviri. Era o confruntare dură, neiertătoare. Viola Robert schiță un zîmbet amar :

— Îmi vreți capul cu orice preț ?

— Nu urmăresc decît stabilirea adevărului... Adevărul pur și simplu.

Cineasta pufni obosită pe nări :

— Adevărul nu-i niciodată pur și rareori simplu.

— L-ați citat pe...

— Nu-mi mai amintesc, dar are dreptate. Își duse apoi mîna la gură, pentru a-și ascunde un căscat. Ion D. Ioan se arătă grijuliu :

— Obosită ?

— Frîntă !

— Haideți, atunci, să sfîrșim !

— Ce doriți ?

— Cine-i Tomy Malla ?

— Habar n-am !

Ion D. Ioan se decise să nu mai insiste. Chemă prin telkafon :

— Aduceți cei doi soți.

Cineasta căsca mai departe. În prag apăru perechea de „brașoveni". Salută fiecare, pe rînd, cu plecăciuni adînci. Viola nu le acordă nici o atenție.

— Numele ! le ceru căpitanul.

— Moraru, rosti soțul. Amalia și Bobo Moraru.

— Deci nu Motrescu ?

— Nu ! oftă soțul vinovat.

— A fost o idee nefericită, îl completă soția.

— Ocupația ?

— Acum sîntem pensionari, răspunse prompt soțul.

— Și-nainte ?

— Artiști... de circ.

— „Duo Moraru", completă soția cu vădită mîndrie. Nu se poate să nu fi auzit.

— Lasă, dragă ! îi ceru soțul cu mîhnire. Întoarse apoi spre căpitan o privire îndurerată : Ne-am pătat *numele* la bătrînețe... Asta am făcut !

— De cînd îl cunoașteți pe Tomy Malla ?

— Ooo ! De mult !... A fost un artist de mîna-ntîi... Un acrobat și-un clovn cum n-are să se mai nască, preciză Bobo Moraru.

— L-ați văzut la Morgă ?

— Da, săracu' ! oftă Amalia Moraru.

— Sigur e el ?

— Fără discuție, afirmă Bobo.

Ion D. Ioan le-o indică pe Viola Robert :

— Dumneaei l-a făcut harcea-parcea !

Soția își duse mîna la gură :

— Vai ! Nu mi-aș fi putut închipui !

— O cunoașteți ?

— Oarecum, rosti Bobo.

— A venit de cîteva ori pe la Tomy, mărturisi Amalia.

— E clar, conchise căpitanul. Și se adresă din nou foștilor circari : Cît v-a dat Tomy ca s-o urmăriți pe Maia Timaru ?

— Multișor, recunoscu Bobo.

— Cinci mii de lei, completă Amalia.

Căpitanul surîse cu neîncredere :

— Numai ?

Fostul circar oftă :

— Poate a mai scăpat vreo mie... două...

Soția îl străpunse cu o privire rea :

— Și mie nu mi-ai spus !

— Păcatul e același, oftă soțul resemnat.

Căpitanul se interesă :

— Tomy Malla a pătruns, la Crișani, în camera ocupată de Maia Timaru ?

— El, recunoscu Amalia.

— Cum țineați legătura cu el ?

— Prin telefon, preciză Bobo Moraru.

— El era în Tulcea ?

— Da... Și-aveam în fiecare seară, la ora opt, convorbire telefonică, prin înțelegere.

Ion D. Ioan se adresă Violei :

— Aveți vreo obiecție privitoare la spusele lor ?

— Nu, rosti aceasta cu un aer plictisit.

Cu un gest scurt, căpitanul le arătă circarilor ușa :

— Mulțumesc ! Puteți pleca.

Aceștia se retraseră, făcînd aceleași plecăciuni adînci.

După plecarea lor, Viola Robert îndreptă spre anchetator o privire impertinentă :

— Și ce-ați demonstrat ?

— Faptul că m-ați mințit ! Tomy Malla nu era cîtuși de puțin un necunoscut pentru dumneavoastră

— Bietul Tomy ! îl căină ea.

— Continuăm ?

— Ce să „continuăm" ?

— Confruntările.

— Cine mai e pe listă ?

Căpitanul aruncă o privire formală pe carnetul său de însemnări :

— M-aş gîndi la Nani. Mai bine-zis la inginerul Cornel Dragoş... „Nada" dumneavoastră cea mai importantă.

Cineasta privi cu jind la portţigaretul lui Ion D. Ioan. Acesta o observă :

— Doriţi o ţigară ?

— Nu mi-ar strica.

În loc să-i ofere portţigaretul, căpitanul scoase o ţigară, pe care o aruncă Violei. Cu o mişcare iute, aceasta o prinse din zbor cu mîna stîngă. Şi-n timp ce descifra marca ţigării, întrebă ironic :

— Nu-mi azvîrliţi şi bricheta ?

Zîmbind din nou, în colţul gurii, căpitanul întinse peste birou bricheta aprinsă. După ce trase cîteva fumuri, Viola îi reproşă :

— Puteaţi să-mi oferiţi întregul pachet de ţigări... Tot una singură luam... Ori aţi urmărit ceva ?

— Voiam să ştiu dacă sînteţi într-adevăr stîngace.

— Ooo ! Asta era !

— Nani spune că l-aţi miruit la ceafă cu mîna stîngă.

— Nani ! oftă ea resemnată. Iar după ce slobozi un fum gros, de ţigară, adăugă : Îi urez fericire alături de drăgălaşa lui Lili.

— E o urare sinceră ?

— În clipa asta ar putea fi.

— Pot chema deci stenodactilografa ?

— Ah ! Cred că... da !

— Şi avocatul ?

— Mi-i totuna.

Resemnarea puse stăpînire deplină pe Viola Robert. Arăta, brusc, îmbătrînită.

Capitolul 15

Cei trei membri ai familiei Timaru fuseseră chemaţi să depună mărturie în „Cazul Nani".

Aşteptarea din anticameră nu dură mult. Ion D. Ioan deschise uşa pentru a-i pofti personal în biroul său.

— Vă rog să mă iertaţi, dar... aşa cer uzanţele.

— Nu face nimic, încuviinţă doctorul îmbiindu-şi soţia şi fiica să treacă pragul fără teamă.

Maia Timaru păşi prima înăuntru, tuşi sec, pentru a-şi ascunde o anume emoţie, şi se împiedică de covor. Căpitanul, atent, o prinse iute de cot, sprijinind-o.

— Ştiţi, se dezvinovăţi femeia, n-am mai fost niciodată implicată...

— Nici eu, încercă Ion D. Ioan o glumă, oferindu-i totodată un scaun. Se ocupă apoi de Lili. Fata se arăta supusă, resemnată, cu aerul unui om asupra căruia se abătuse o năpastă nepreväzută şi mai ales nedreaptă. Anchetatorul acordă în cele din urmă atenţia cuvenită şi doctorului, zîmbindu-i amical : Venit-a, în sfîrşit, şi clipa mult visată.

— Preferam să am un vis mai frumos, îi replică Sergiu Timaru.

— Gîndiţi-vă că putea fi şi-un coşmar, îi aminti Ion D. Ioan.

— Și asta-i adevărat, încuviință doctorul, așezîndu-se în scaunul oferit. Iar după ce-l văzu pe căpitan adoptînd aerul grav, de anchetator, îl întrebă : În fapt, de ce ne-ai chemat ?

— Pentru o confruntare.

— Cu cine ?

— Cu Nani.

La auzul acestui nume, Lili tresări ușor, iar Maia făcu un gest de implorare. Doctorul li se asocie :

— E neapărat necesar ?

— Este, îi confirmă căpitanul. Oricît de neplăcut v-ar fi, insist să suportați și această, nădăjduiesc, ultimă întîlnire cu Nani, într-un asemenea cadru. Apăsă apoi pe clapa telkafonului : Aduceți-l pe arestat.

Lili Timaru tresări vizibil. Expresia „arestat" îi izbi neplăcut auzul. Temătoare, își îndreptă privirea spre ușa din stînga pe unde presupunea că va intra Nani. Iar cînd îl zări pe acesta în prag, fata își înfipse unghiile în genunchi, pentru a-și stăpîni lacrimile ce-i împungeau ochii extrem de obosiți.

Încercănat, nebărbierit, cu îmbrăcămintea pătată și mototolită, fără curea și șireturi la pantofi, Nani oferea celor de față un aspect jalnic. Cu toate acestea nu prea părea afectat de starea în care se afla. Salută respectuos pe cele două femei, pe medic, apoi își îndreptă cu îndrăzneală privirea asupra căpitanului.

— La dispoziția dumneavoastră.

— Luați loc, îi indică anchetatorul scaunul simplu, de lemn.

— Mulțumesc.

Cercetîndu-și cu oarecare sfială pacientul, Sergiu Timaru constată în sine :

„Nici un traumatism al feței ! A scăpat și de data asta. Perfect !... Iar starea lui psihică pare excelentă !... Presupun că nu se preface."

Se auzi, curînd, fîșîitul ușor al unei benzi de magnetofon urmat de îndemnul lui Ion D. Ioan.

— Începem ?

— Cînd doriți, încuviință Nani.

— Numele dumneavoastră, i se adresă anchetatorul.

— Dragoș, sună sec răspunsul. Inginer Cornel Dragoș.

Fiica și mama se priviră nedumerite. Doctorul le făcu însă semn să stea liniștite. Anchetatorul continuă :

— De un an și mai bine vi se spune „Nani"... În ce împrejurări ați fost botezat astfel ?

— După accidentul de automobil, despre care aveți cunoștință, m-am trezit în spitalul din Slobozia fără nici un act de identitate și total amnezic... Ulterior, într-o seară, într-un local, unui client i-a venit ideea de a mă striga : „Hei, mă !... Ăla care faci nani !"... Stăteam într-adevăr cu ochii mai mult închiși.

— Dar nu prea frecventați cîrciumile.

— Doar la început... mai mult ca să am pe cineva în preajmă... Eram tare singur !

— Cînd v-ați revenit din amnezie ? sună următoarea întrebare a anchetatorului.

— Așa cum se aștepta și doctorul... după ce mi-a scos pansamentele de pe față și mi-am văzut noul chip în oglindă.

Sergiu Timaru îi surîse înțelegător și-l amenință cu degetul :

— Ai izbutit totuși să mă păcălești.

Pacientul său îi răspunse grav :

— N-am avut încotro.

Orgolios, medicul adăugă :

— Să știi însă că te-am bănuit mereu de simulare !

— Mi-am dat seama... Mai ales după bătaia de la bar.

— Dacă ne este îngăduit, se adresă doctorul lui Ion D. Ioan, se poate ști pricina acelei încăierări ?

— Spuneți-le ! îl îndemnă căpitanul pe arestat.

— Cînd am venit în țară...

Maia Timaru sări ca friptă :

— De unde ?

— Vă povestesc eu mai tîrziu, o opri doctorul.

Soția îi aruncă o privire încărcată de reproș și icni scurt. Mai trecuse pe răboj o „culpă" în sarcina soțului ei.

Ripostă și Ion D. Ioan, pe un ton autoritar :

— Vă rog să nu mai interveniți... Pentru eventualele nelămuriri... la urmă. Se adresă apoi arestatului : Prin urmare, ce s-a întîmplat la sosirea dumneavoastră în țară ?

— De la aeroport, reluă Nani destăinuirile, am venit cu un taxi pînă la „Lido" dar n-am apucat să intru în hotel. Am fost încadrat de doi indivizi ce pretindeau că sînt de la Securitate.

Arestatul răsuflă adînc, pentru a-și ostoi mînia care-l cuprindea ori de cîte ori își amintea de acest moment.

Anchetatorul îl ajută :

— Cine erau de fapt ?

— Pușlamalele astea... Gablonț și celălalt... Canarul.

— I-ați crezut într-adevăr că sînt de la Securitate ?

— Lipseam de cîțiva ani din țară... Purtam și „pecetea de dezertor"... Încît m-am lăsat condus, fără a le cere vreo legitimație, pînă la parcajul de la „Eva"... Acolo mi-au cerut să intru într-o mașină. Un Fiat-850... În față, se mai aflau doi indivizi care stăteau țepeni, nesinchisindu-se de

sosirea mea... La început, mi s-a părut curios că Securitatea folosea un Fiat-850, dar n-am mai dat după aceea atenție faptului respectiv... Încadrat de cele două pușlamale, m-am înghesuit pe scaunul din spate și-am pornit apoi, toți cinci, în viteză. Nu cunoșteam Capitala și de aceea nu mi-am dat seama că eram scos, în fapt, din oraș... Și-abia cînd am văzut lanurile de grîu m-am încumetat să întreb : „Unde mă duceți ?“ „Gura !“ a mîrîit la mine Gablonț. Am început să intru la bănuieli : „Vă rog să-mi spuneți pentru ce am fost arestat și să-mi arătați mandatul“... „Zău ! a mîrîit celălalt în batjocură... Mandatul, ai ? Na-ți și mandatul !“ Din clipa aceea n-am mai știut de mine. Cred că m-au miruit cu ceva tare, la ceafă. Iar cînd mi-am venit în fire, eram deja în spital.

Ion D. Ioan simți nevoia să adauge pentru cei trei membri ai familiei Timaru :

— Nici noi n-am putut scoate mai mult de la cei doi bișnițari. Au fost plătiți de doi traficanți italieni ca să-l „șalte“ pe Nani — respectiv inginerul Dragoș — din fața hotelului „Lido“. Altceva nu știu... Presupunem că cei doi traficanți — oamenii lui Mike Buonavista — voiau să-l determine pe vărul acestuia, printr-un șantaj oarecare, să le fie complice... Dar accidentul de pe șoseaua dintre Urziceni și Slobozia a pus capăt planului lor... Încît, tot prima ipoteză rămîne în picioare, se adresă căpitanul direct lui Sergiu Timaru.

Doctorul ridică din umeri. Acum nu mai avea importanță care dintre cauze era cea reală. În schimb, dori să afle altceva.

— Spune-mi, domnule inginer, îl întrebă el pe arestat, în ziua aceea, cînd mi-ai tăiat calea și mi-ai cerut „trei lei de intrare“... a fost o întîlnire întîmplătoare ?

— Nu, recunoscu sincer Nani. Puneam în practică un plan ticluit împreună cu Viola Robert. Ea vă știa supărăcios și bănuitor... Treceați de altfel printr-o perioadă de extremă oboseală... Și cînd i-am povestit de un beţivan care folosea acest truc cu „trei lei de intrare" pentru a-și face loc la o masă în cîrciumă, Viola a exclamat : „Asta e !" Era încredințată că găsise o nadă excelentă pe care doctorul o va înghiți fără nici o discuție. Îl va amuza și totodată îi va stîrni interesul. Se pare că a avut dreptate, mai adăugă el strecurînd prin colțul gurii un zîmbet amical spre Sergiu Timaru.

Mărturisirea lui produse exclamațiile de indignare atît ale Maiei Timaru cît și ale fiicei sale. Doctorul le ceru din nou să-și păstreze calmul.

— De cînd o cunoașteți pe Viola Robert ? sună sec întrebarea căpitanului.

— Pe ea am întîlnit-o întîmplător, rosti Nani cu glasul stăpînit. Treceam deseori prin fața hotelului „Lido" și priveam la cei care intrau ori ieșeau... Mă opream apoi la parcajul de la „Eva", unde cercetam mașinile aflate acolo... Nu-mi dădeam seama de ce mă atrăgea zona respectivă... Acum însă știu... În memoria mea se mai păstraseră niște amintiri vagi legate de aceste locuri... Și într-o zi mi-am încrucișat pașii cu Viola... Am privit-o insistent... Ea și-a ferit mai întîi ochii cu scîrbă... Vă amintiți doar ce înfățișare aveam... Însă, după cîțiva pași, Viola s-a răzgîndit și-a revenit la mine, zîmbindu-mi cu bunăvoință... Mi-a spus că e cineastă, că știe un doctor român care face minuni și că ar fi interesată să mă ajute și să se ajute totodată... Un film care să ilustreze transformarea mea dintr-un hidos într-un Apolo, ar fi un lucru de excepție... Bănuitor, n-am acceptat pe loc propunerea ei... Viola mi-a lăsat însă cartea ei de vizită... Iar după o zi și-o noapte de gîndire, i-am telefonat.

— Cînd ți-a dezvăluit existența SERTIM-ului ? îl iscodi Ion D. Ioan.

— La a doua întîlnire.

Sergiu Timaru sări ca ars :

— De unde aflase ?

Ion D. Ioan îi zîmbise înțelegător :

— Viola e om de meserie !

Doctorul nu se lăsă convins :

— În afară de mine, de soția mea...

— Și-n afară de cei din laboratorul unde făceați cercetările ca și de cei de la clinica dumneavoastră, îl completă căpitanul cu un zîmbet malițios, altcineva nu cunoștea acest „secret". Uitați cît de flecari sîntem uneori.

Aprins la față de indignare, Sergiu Timaru își acuză direct pacientul :

— Deci, ai fost complicele Violei și-al celuilalt... de la Morgă ?

— Pînă la un punct, recunoscu Nani.

— Nu-mi dau seama unde-ai pus „punctul" !

Ion D. Ioan interveni atunci pe un ton oficial :

— Din datele pe care le deținem reiese că inginerul Cornel Dragoș — zis și Nani — a intenționat să împiedice singur „plecarea" SERTIM-ului peste hotare.

Declarația căpitanului îi ului pe cei trei membri ai familiei Timaru.

— Să împiedice ? bîigui doctorul.

— Cea mai convingătoare dovadă este însăși depoziția Violei Robert făcută în fața noastră și semnată cu mînuța proprie.

Spre surprinderea tuturor, Maia Timaru izbucni violent :

— Exclus !... Ați fost induși cu toții în eroare... E un bandit ! Un bandit ! îl acuza ea direct pe Nani. A încercat să mă șantajeze și pe mine...

— O clipă, vă rog ! o opri Ion D. Ioan. Şi cu gesturi tacticoase scoase din sertarul biroului său un „spray" pe care-l îndreptă spre Maia. Aceasta, simţind mirosul substanţei emanate, se trase speriată înapoi. Căpitanul o întrebă : *Ce s-a întîmplat ? Nu vă place mirosul acesta ?*

— E îngrozitor ! exclamă femeia.

— L-am găsit în maşina cu care a venit Tomy Malla la întîlnirea cu Viola Robert şi Nani din pădurea Snagov. Cert e că nu putea aparţine decît celui ucis ori cineastei... La dînsul, indică anchetatorul spre arestat, n-am găsit aşa ceva.

— Şi ce vreţi să spuneţi cu asta ? îl privi Maia, neîncrezător.

— Cel care vă „trata" cu această substanţă hipnotică era — şi după mărturisirea Violei Robert — Tomy Malla.

— Imposibil ! protestă Maia Timaru.

Ion D. Ioan îi înfăţişă atunci o fotografie :

— Al cui e acest chip ?

Maia rosti cu siguranţă, indicîndu-l pe arestat :

— Al lui !

— Vă înşelaţi, îi reteză căpitanul avîntul. Fotografia e a lui Tomy Malla, frate geamăn cu Mike Buanovista, ambii, veri primari cu inginerul Cornel Dragoş !

Năucită, Maia Timaru căuta spre soţul ei.

— Las' că-ţi explic acasă ! o încurajă acesta cu un zîmbet afectuos.

Telefonul de pe birou sună strident. Ion D. Ioan ridică receptorul :

— Da !... Sigur !... Bună, dragă... Doar cîteva minute şi sfîrşim... Te caut eu !... La revedere ! Iar după ce aşează receptorul în furcă, se adresă celor de faţă : Complimente, tuturor, de la Tina.

Singurul care mulţumi fu Sergiu Timaru. Lili încă nu-şi venise în fire în urma atîtor incredibile, pentru ea,

dezvăluiri. Maia continua să-l fixeze cu dușmănie pe Nani iar acesta privea cu un aer degajat, pe deasupra tuturor. Doctorul Timaru își cerceta pacientul de parcă-l întîlnea întîia oară. Nani nu mai era nici infirmul pensionar al Primăriei, nici cea mai izbutită creație a artei sale chirurgicale, nici borfașul care-i turmentase nevasta cu substanțe hipnotice pentru a-i sustrage SERTIM-ul, nici escrocul sentimental care sucise capul fiică-si. Nani, pardon, inginerul Cornel Dragoș, i se înfățișa ca un bărbat în toată puterea cuvîntului. Își înfruntase soarta cu demnitate și se comportase în toată povestea asta atît de încîlcită — de ce n-ar recunoaște-o — eroic. Pacientul său îi devenise atît de drag, încît medicul era tentat să înlăture orice reținere ca să-l poată strînge în brațe ca pe un fiu rătăcit, regăsit după îndelungate căutări. Dar nu-și simțea încă orgoliul pe deplin satisfăcut.

— Îmi sînt îngăduite cîteva întrebări ? se adresă el lui Ion D. Ioan.

— E dreptul dumneavoastră, își dădu căpitanul consimțămîntul, rotindu-și brațele într-o mișcare largă, curtenitoare.

Sergiu Timaru îndreptă spre Nani o privire severă, de examinator :

— Dacă-mi este permis, domnule inginer, pot să știu de ce-ați încheiat inițial acest tîrg, pe care mi-i jenă să-l calific, cu o criminală, cum s-a dovedit pînă la urmă Viola ?

Netulburat, cu un zîmbet ușor stingher, Nani răspunse :

— Singur a-ți precizat „cum s-a dovedit pînă la urmă". Pentru că „inițial" — iertați-mă că mă folosesc de propriii dumneavoastră termeni — deci inițial mi s-a înfățișat ca o dulce doamnă, inteligentă și pasionată cineastă, dornică să fie producătoarea unui film de mare succes, de pe urma căruia am fi avut de profitat tustrei.

— Şi cît a rezistat această „convingere" ?

— N-aş putea să indic o zi anume. Fapt e că, după ce m-aţi internat în clinică, nu-mi dau seama ce anume, *poate intuiţia, poate* şi instinctul de apărare, mi-au aprins un beculeţ de alarmă.

— Nu-ţi aminteşti, totuşi, un moment mai aparte ?

— Dacă mă gîndesc bine, ar fi unul... Era într-o după-amiază din preajma operaţiei. Viola a venit să mă viziteze, încărcată ca deobicei cu pungi, pachetele şi alte atenţii menite să aline suferinţele unui pacient. La un moment dat, sub impulsul nu ştiu cărei stări de capriciu, i-am zis : „N-am chef să mă supun acestei măcelăriri !" „Ce-ai spus ?" a făcut ea uimită. Şi cum îmi curăţa tocmai atunci o portocală, am prins-o strîngînd spasmodic mînerul cuţitului iar din ochi ieşindu-i fulgere ucigaşe. Totul n-a durat decît o fracţiune de secundă după care şi-a reluat liniştită curăţatul portocalei, în timp ce pe chip i-a reapărut zîmbetul fermecător. „Altădată făceai glume mai bune", m-a certat ea cu glasu-i dulce, blînd, ademenitor. Pe mine însă fracţiunea aceea de secundă a început să mă obsedeze. Reconstituiam mereu momentul supunîndu-l unor noi unghiuri de refracţie. Între altele, mă întrebam de ce ne sugera, în fapt ne sugestiona pe amîndoi, doctore, să optăm pentru modelul lui Mike Buonavista în „sculptura" ce urma s-o efectuaţi asupra chipului meu atît de deteriorat la acea vreme. Dar abia după operaţie, după ce mi-am revenit din amnezie, am început să fac anumite asociaţii, anumite legături între Viola, Mike Buonavista şi Tomy Malla, — verii mei — şi SERTIMUL care-mi asigurase reuşita operaţiei.

— Frumos m-ai dus de nas cu amnezia, îi reproşă chirurgul.

— N-am avut altă soluţie, se dezvinovăţi Nani. Vă daţi seama că nişte adversari de teapa lor, aflînd că mi-am revenit din amnezie, nu mi-ar fi lăsat nici o şansă. Pe cînd

așa, știindu-mă fără memorie, mi-au mai acordat cîteva zile.

— Suficiente pentru a te avea acum între noi viu și nevătămat, conchise cu zîmbetu-i bonom Ion. D. Ioan.

— O ultimă întrebare insistă doctorul Timaru : Cine mi-a furat cele două flacoane cu SERTIM și cine a fotografiat formula serului în noaptea aceea, la Crișani ?

— Una și aceeași persoană : Tomy Malla, îi preciză căpitanul.

— Dar cum a pătruns la seif ?

— Tiparul cheii i l-a „servit" Viola Robert, drăgălașa pacientă care-și făcea mereu drum prin cabinetul dumneavoastră de la clinică.

— Ți-a spus ea asta ?

— Se află scris în depoziția-i proprie.

— Afurisita ! exclamă Sergiu Timaru.

— Vrei să spui nemernica ! îl împunse soția. Așa e cînd primești în cabinet pe oricine.

— Mai sînt întrebări ? interveni prompt Ion D. Ioan.

Sergiu Timaru se ridică :

— Nu ! Putem merge ?

— Desigur, conchise căpitanul. Și adăugă : Numai dacă arestatul nu are ceva de spus.

Nani tuși sec. Îl cuprinse o ușoară emoție :

— Cererea mea poate are să vă surprindă...

— Spuneți, totuși, îl îndemna Ion D. Ioan.

Cu glasul ușor tremurat, Nani se adresă familiei Timaru :

— Sînt vinovat față de dumneavoastră, toți.

— E o chestiune care te privește, îl repezi doctorul.

— Mă gîndesc că și unui condamnat la moarte, continuă Nani cu glasul tot mai scăzut, i se îndeplinește ultima dorință.

— Și care ar fi aceasta ? îl înfruntă din nou Sergiu Timaru.

— Să-mi îngăduiți o scurtă explicație cu fiica dumneavoastră.

Lili se îmbujoră. Mama făcu un gest de împotrivire, dar tatăl o opri :

— Oricum e pentru ultima oară cînd o vede. Și se adresă fiicei sale : Ești dispusă să-l asculți ?

Fata stătu cîteva clipe în cumpănă, după care rosti cu glasul stins :

— Fie !

•

Rămaseră singuri în birou. Nani încercă să se apropie de fată.

Aceasta îl opri :

— Ce dorești ?

— Îți datorez niște explicații, rosti Nani cu vinovăție.

— Nu-mi datorezi nimic, îi reteză ea vorba.

Nani insistă :

— Regret foarte mult !

— Ce anume ?

— Ți-am provocat unele suferințe...

— N-am suferit deloc... Și nici nu mă interesează cine ești, ce-ai făptuit și ce planuri de viitor ți-ai făcut... Pentru mine ai fost și rămîi un străin... Dacă te-ai hrănit cu unele iluzii...

— M-am hrănit ! mărturisi el sincer.

— Treaba ta ! continuă Lili la fel de aspră. Dar nu-i nici o pagubă în ce te privește... Te-ajută „amnezia".

— Ești nedreaptă !

— Tot eu ?

— Vreau să te asigur că în relaţiile dintre noi n-a fost nici o „amnezie".

— Nici cînd m-ai părăsit la Snagov pentru netrebnica aia ?

— Nici atunci.

Lili ridică în cele din urmă privirea la el. Din ochi îi ieşeau flăcări :

— Cum poţi să minţi cu atîta nerușinare ?

Izbucnirea ei îl bucură pe Nani.

„Semn bun !" îşi zise el.

Într-adevăr, nu se înşela.

Lector: ELISABETA DONOIU
Tehnoredactor: ELENA PREDA

Apărut 1982. Bun de tipar 9.XII.1982
Coli tipar 8,50.

Comanda nr. 20 482
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

EDITURA
EMINESCU

Colecția Clepsidra

Lei 9,75